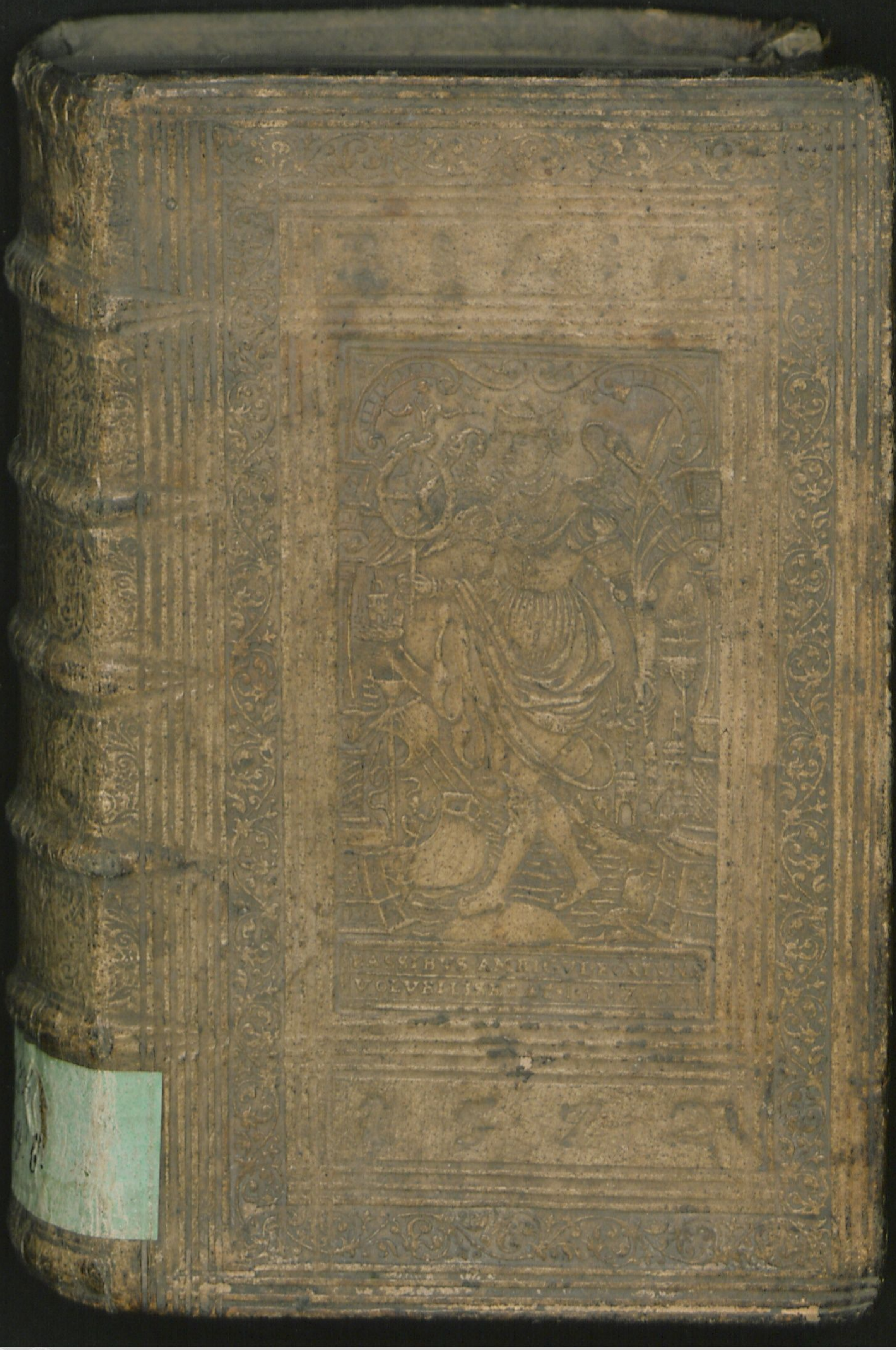

Cb 195

PRIMÆ GRAMMATICES GRÆCÆ PARTIS RVDIMENTA, OLIM QVIDEM PER IOHANNEM MECELERVM EDITA:

IAM VERO PER ANTONIVM NIGRVM MEDICVM LOCVPLETATA, ET TANta facilitate tradita, vt ſtudioſus Latinis literis mediocriter inſtructus, Grammaticen Græcam hinc uel ſuo Marte aſſequi poſsit.

LIPSIÆ

Anno

M. D. LXX.

NOTA.

Υ. ante V, ξ. X. sonant prinde ac. n.
Sic ante κ, sed ipsũ κ sonatũ ut q. vt.
πέφαγκα pephaiqa.
Ζ. post r. ut D. vt τον ταρξαδον, ton dãdalõ
r. ante β. μ. ~~δ.~~ it. m. ut τον βιον tombiõ ꝑ. b.
~~δ~~ post μ, sit B. latinũ. πέλεπω pombo.

CLARISSIMO VIRO DOMINO DOCTORI IOACHIMO MORLINO THEOLOGO EXIMIO,

ANTONIVS NIGER

S. D.

NON ME PRAETERIT *studiosorum plerosq; de difficultate Græcæ Grammatices queri solere, sæpenumeroq; eo redigi ingenia, vt infracta spe extinctaq; industria omni, studium Græcarum literarū vel prorsus non suscipiant, vel à suscepto desistant & refugiant. Quæ de re cum mecum in sermonē veniret Andreas Pochenius ludi apud nos literarij præfectus vir doctus, & Græcarum literarum peritus, diceretq; Meceleri Rudimenta sibi peridonea videri ad informandos tyrones si paulo pleniora essent meliorēq; in ordinem confecta: Commouit me Meceleri, per quem olim me quoq; multum profeciſſe ingenue fateor, recordatio, vt eius rudimenta, quo amico & benefactore sum vsus, cumulatius*

adaugerem & quodammodo ordinatius digererem. Emisit ille quondam ea me hortante vtilia quidem & sane bona, sed astrictiora & contractiora sorensium rerum labore & gerendæ Reipublicæ occupationibus distentus.

Attulimus igitur auxilio & opera Andreæ Pochenij non exiguam accessionem Mecelerianis Rudimentis, effecimusq3, vt cum præceptionum refertior, tum ad discendum accommodatior libellus in manus studiosorum veniret, amputatis tamen circumcisisq3 omnibus, quæ vel turbare ingenia, vel obruere multitudine possent. Itaq3 & dialectos cogitate iudicioq3 transiluimus, & communis tantum linguæ præcepta executi sumus rati nimirum sufficturæ ea esse ad intelligendos logographos, quorum lectio omnium eruditorum sententia Græcæ facundiæ candidatis tractationem poëtarum antecedere debet. Cum enim illorum pleriq3 communi tantum lingua vtantur, & atticismis tanquam sale orationem suam perspergant, hi vero non solum omnium linguarum idiomata permiste adhibeant, verumetiam poëticis vocabulis à communi dicendi consuetudine abhorrentibus, & crebris identidem dictionum πάθεσιν eousq3 luxuriẽt, vt eos quasi alia quadam lingua locutos Antonius degustare noluerit, conuenire magis rudioribus ingenijs illi quam hi facilioresq3 perceptu esse videntur.

Quod contra fit apud Latinos musarum seueriorum teste Martiale cultores, quorum poëtæ oratoribus admodum finitimi & orationis genere non ita

dissimiles

diſsimiles ſunt. Comparata iam aliqua ſolutæ oratio-nis facultate poëtarum lectionem non longo interuallo ſubſequi oportet. In quibus tam faciles & procliues progreſſus fient, & tantæ voluptatis illecebræ tantaq; oblectamenta inuenientur, vt non modo iuuentutis animos delinire ac tenere poſsint, ſed etiam ſenes ipſos negotijs & neceſſarijs ſtudijs diſtractos ad ſeſe tanquam ad Sirenum ſaxa nonnunquam alliciant.

Afficiunt etiam fateor, & ſumma legentium animos iucunditate recreant, ac mirifice trahunt Latina poëmata, ſed eorum me hercule delectatio nihil eſt ad illam tranſmarinam Venerem, Verum enimuero ad Poëtas intelligentia comprehendendos non ſufficerint anguſta hæc præcepta noſtra. Quo circa hortamur ſtudioſos, vt quamprimum hinc declinandi nomina & coniugandi verba diſciplinam adepti fuerint, Vrbani Grammaticam aut Philippi Melanchthonis, aut ipſius (quem principem Grammaticorum perhibent) Theodori Gazæ ſtudioſiſsime legant, vnde dialectos & ea quæ ad poëticam lectionem requiruntur nullo negocio conſequentur. Tantum enim abeſt, vt illorum doctiſsimorum virorum lucubrationes hac libelli noſtri editione de ſtudioſorum manib. excutere nitamur, vt ad eas potius ſtudioſos præparare & accingere contendamus.

Ea vero re tam craſſa Minerua, tantaque ſimplicitate præcepta omnia neceſſaria in puſillum libellum coëgimus, vt nemo vel obſcuritatem cauſſari præceptionum, vel copiam & frequentiam ignauiæ ſocordiæq;

diæq́ ſuæ prætendere valeret, vna deniq́ opera & ijs ad Græcam Grammaticam pateſieret aditus, qui præceptoris adiumento deſtituti, ipſi ſibi ſtudiorum moderatores eſſe & duces coguntur. Id ſi eſt difficilius moleſtioriſq́ operæ, in re tamen eſt omnino poſitum atq́ natura, vt abeſſe non poſsit, quin ſi ſtudium acre acceſſerit et ingenij nerui contendantur, exiſtant quidam qui nullis auxilijs, ſed ſuis auſpicijs & copijs nauent aliquid & efficiant.

Proinde amotis omnibus difficultatibus & impedimentis, & ademtis deſidiæ latebris reliquum eſt, vt ſtudioſi mentem omnem in Grammatica perdiſcenda cogitationemq́ deſigant, ſtatuantq́ ſemel hoc explicari labore, iſtamq́ ſemel concoquere nauſeam.

Quanquam profecto ſi rem intentis animi oculis introſpicias, non faſtidium Grammatica, non ſatietatem procreat, ſed ſuperato ſeptem aut octo ad ſummum hebdomadarum paruo admodum tædio ſua illam poſtremo quædam ſuauitas & oblectatio comitatur.

Quis enim ignorat Fabium Quintilianum, à cuius grauiſsimo iudicio tranſuerſum vnguem diſcedere nefas eſt, perſpicue affirmare, hanc artem non modo pueris neceſſariam, ſed etiam ſenibus eſſe iucundam, dulcemq́ haberi ſecretorum comitem? Quæ vt maxime amara (quod profecto ſecus eſt) laborioſaq́ eſſet, perſequenda tamen atque peruincenda pertinaci ſtudio improboque labore videretur, propter ſummam vtilitatem & neceſsitatem linguæ Græcæ, ſine qua ne-

mo pror-

mo prorsus ad solidam eruditionem aspirare potest, cuius quidem fructu precioſissimo laboris fuga orbari atque nudari turpe omnino est & flagitioſum.

Sunt enim omnium ingenuarum artium magistri inuentores & perfectores Græci, à quibus tanquam à perennibus & inexhaustis fontibus omnes Latinorum riuuli promanarunt, vt inficiando esse nemo possit quicquid apud Latinos politum, doctum, aut arte elegantiaque tinctum vspiam reperiatur, ab illorum scatebris redundasse.

Quare cum tantopere necessaria sint Græca studia, vt sine eis nihil quicquam in vlla humanitatis parte possit singulare aut praclarum existere, puerilibus his Grammatices primordijs iuuentutem iuuandam esse duximus: Ea tuo vir clarissime nomini a nobis dicantur, non quod hoc opusculum tale sit, vt ad dignitatem & amplitudinem tuam per se illustrem, addere quicquam splendoris possit: Est enim pertenue & exile longeque infra tuam excellentiam positum, sed vt voluntatis tantum erga te nostræ declarationem edat.

Nec vero extimescimus, ne penitus ineptè nos turpiterque cum hoc munusculo demus apud te, qui Gratijs & Musis coniunctissimus cum sis, haud facile repudiabis, quod ad te literarum donum quamuis parnum & minutum venerit: exploratum enim est nobis, te professionis tuæ seueritatem literarum suauitate condiuisse, & Theologica studia haudquaquam nuda atq; incomta, sed bonarū artium amictu cōuestita

& musæo (vt Lucretiano vtar verbo) lepore ornata colere & celebrare, quæ tanto in te commendatiora diuinioraq́ conspicimus, quanto magis studuisti, vt ea nullo notæ doctrinæ nigrore essent suffusa aut infuscata, ἀμφότερον ποιμὴν τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' ἀγορητής. *Optime vale. Brunsuigæ, Anno*

M. D. LIIII.

Ιωαχείμου Καμεραρίου.

Χρηστὴν ἐλπίδ' ἔχοιθ' ἁπαλῶν παιδεύματα μουῶς ἔτι σφῶν πλείστοις καὶ μεγάλοισι μέλει. (σῶν μαικελερὸς κανόνων ἐπεὶ ἐκποτ' ἐς ἀκρὰ βεβηκὼς γραμματικῶν, ταύτην παισὶν ἔδειξεν ὁδόν.

Αντονίου Νίγρου.

Ως χρῆμα ψαθυρὸν στείρης ἅτερ ὠκύαλος νηῦς
δένδρον ἄνευ ῥίζης, δώματ' ἄνευ θεμέθλου.
ὧδε καὶ ἡ σπουδὴ περὶ μούσας ἐστ' ἀβέβαιος,
εἴστε χρόνους ὀλίγους ἀτρεμέουσα μένει.
εἰ μὴ γραμματικῆς ἐπ' ἐρείσματος οἰκοδομῆται
ἢ βάδρον ἐστὶ λόγων ῥίζατ' ἐλευθερίων.

Φασὶ

φασὶ σοφῶς ἀγαθῶν ϛρυφνὰ ῥίζώματα τεχνῶν,
καρπȣ̀ς ν' ἐυτερπεῖς ἔμμεναι ἠδὲ γλυκεῖς.
ἀλλὰ σὺ τῶν καρπῶν ȣ̓ μὴ ἀπογεύσεαι ἡδέων
πρίν σε γραμματικῆς ῥίζια πικρὰ φαγεῖν.
μὴ ψαύσῃς ἀκρῶν σὺ παροχείρως ἰδμοσυνάων
πρῶτον ἐπιϛημῶν θίγλανε μικροτέρων.
οȣ̓κ ἀρετᾷ τολμὴ προπετὴς κενεόφρονος ἀνδρὸς
ἔργον ὑφιϛάντος μεῖζον ἑȣ̃ κράτεος.
ἴκαρος ὑψιπετήας προπετείας ἔκτισε ποινὴν,
ἴκαρος ἰκαρίοις ȣ̓̃νομα δȣ̀ς ὕδασιν. (φρȣ
καὶ φαέθων ἰταμῶς ὅτι τȣ̃ πατρὸς ἤψατο δί-
ἐν μέσσῳ φλογερὸς κάππεσεν ἠριδανῷ.
φείδεο τῶν χαλεπῶν διὰ τȣ̃το δαημοσυνάων,
ἀλλὰ δίδασκαλίην τὴν κατὰ σαυτὸν ἕλα.
σπεῦδε φίλε βραδέως, ὁ ἐπειγόμενος γὰρ ἀκαίρως
τέρματα πρὸς μόχθȣ πολλάκις ὄψ' ἔμολε.
δεῖ δή γραμματικῶν κανόνων, καὶ χωρὶς ἐκείνων
οἷός τε πράττειν ἧπτον ἢ ȣ̓δὲν ἔσῃ.

DE LITERIS.

LIteræ Græcorum sunt viginti quatuor, α β γ δ ε ζ η ϑ ι κ λ μ ν ξ ο ϖ ρ σ τ υ φ χ ψ ω.

Quæ in vocales & consonantes diuiduntur.

Vocales septem sunt, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Ex his longæ duæ, η & ω.
Breues itidem duæ, ε, & ο.
Ancipites tres, α, ι, υ.

Est & alia vocalium diuisio, quædam enim præpositiuæ, quædam postpositiuæ appellantur. Quod scilicet in diphthongorum constitutione vel proponantur, vel postponantur.

Præpositiuæ sunt α, ε, η, ο, ω.

Postpositiuæ vero ι, υ. In υι tamen diphthongo υ prepositiuæ locum obtinet.

Diphthongi autem sunt hæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ϐ, ᾳ, ῃ, ῳ, υι, ηυ, ωυ. Primæ sex propriæ, cæteræ impropriæ vocantur.

Consonantes numerantur decem & septem, β, γ, δ, ζ, ϑ, κ, λ, μ, ν, ξ, ϖ, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Eas

Eas in Semiuocales & Mutas diuidimus. Cauſſa nominis eſt, quod hæ imperfectius, illæ vero perfectius ſtrepere videntur.

Semiuocales octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ϱ, σ. Hæ rurſus diuiduntur in duplices tres, ζ, ξ, ψ, Continet autem ζ, σδ. ξ, κσ. ψ, πσ. In liquidas ſiue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ϱ, & in σ, quod proprij cuiuſdam iuris eſſe cenſetur, nempe neq; duplex, neque liquida.

Mutæ nouem, β, γ, δ, ϑ, κ, ϖ, τ, ϻ, φ, χ. Diuiduntur autem in tenues tres, ϖ, κ, τ. Mediastotidem, γ, β, δ. Et aſpiratas tres, φ, χ, ϑ.

Ita vero inter ſe oppo-	κ γ χ.
nuntur.	ϖ β φ.
	τ δ ϑ.

Eſſet nunc de ſyllabis connectendis dicendum, quod quia ad aliam Grammatices partem, ſi diligentius perſequi velis, pertinet, iuſtumq; requirit volumen, & ad partes orationis declinabiles variandas

das (cuius cauſſa præcipue hic labor ſuſcipitur)non ita multum facit, in præſentia omittere conſultius viſum eſt.

Dictiones seu, partes Orationis apud Græcos, circa quas uersatur Etymologia. 8.

Ex ſyllabis conficiuntur dictiones, quæ diuiduntur in Partes octo: Neque enim reperias dictionem aliquam quæ non ſit, vel Articulus, uel nomen, vel pronomen, vel Verbum, vel Participium, vel Aduerbium, vel Coniunctio, vel Præpoſitio.

DE ARTICVLO.

PRimum omnium de Articulis inſtituetur oratio, quod eorum vſus non ſolum in orationis ſtructura eſt, ſed etiam in partium orationis declinabilium variatione, id quod in exemplis poſtea patebit.

Articuli duplices

Sunt autem duplices, Præpoſitiui, qui à Latinis pronomina articularia appellantur: Poſtpoſitiui, quos Latine relatiua nominamus.

ACCIDENTIA.

Articulorum

Vtriſq;

V triſq; accidunt: Genus, Numerus, Caſus & Declinatio.

Genera Articulorum ſunt tria, Maſculinum, Fœmininum & Neutrum.

Numeri itidem tres. Singularis, Dualis & Pluralis. Dualis proprius eſt Græcorum, à Latinis vt ſuperuacaneus non receptus, Vtuntur autem eo cum à duobus, vel de duobus, vel ad duos ſermo fit, id quod ex bonis autoribus deprehenditur facilius quam docetur.

Caſus quatuor. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus & Accuſatiuus, Vocatiuum Articuli non habent, Nam ὦ, quod Vocatiuis tam in ſtructura orationis, quam in declinatione præponitur, Articulus non eſt, ſed aduerbium vocandi.

Declinationes duæ. Vna, Maſculinorum & Neutrorum ad formam tertiæ.

Altera, Fœmininorum, ad formam ſecundæ nominum in Genitiuo non creſcentium, quemadmodum ex figura ſubiecta facile omnia perſpiciuntur.

PRAE-

PRAEPOSITIVO-rum Declinatio.

1. Regula.
Vocales Articulorū prepositiuorum signantur tonis. Vt. ὁ, ἡ, οἱ, αἱ

		N	G	D	A
	M.	ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν
S	F.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν
	N.	τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ

N. & A. G. & D.

N. B.
Prepositiui articuli officiū est, rem certam tam significare: ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe istum certum, de quo mentio facta est.

		N	G	D	A
	M.	οἱ		τοῖς	τοὺς
P	F.	αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς
	N.	τὰ		τοῖς	τὰ

POSTPOSITIVO-rum Declinatio

2. Regula.
Vocales Articulos Postpositiuos, vt, inscribi mutent tonis: vt. ὅς, ἥ. ὅ, &c.

		N	G	D	A
	M.	ὃς	οὗ	ᾧ	ὃν
S	F.	ἣ	ἧς	ᾗ	ἣν
	N.	ὃ	οὗ	ᾧ	ὃ

N. & A. G. & D.

Dat. ᾧ aspiratur. Sed Adiecto Vocandi ῷ leue tollit spiritum, no iota subscriptum.

D.

	M.	ω		οιν
D	F.	α		αιν
	N.	ω		οιν
		N. G.	D.	A.
	M.	οι	οις	ους
P.	F.	αι	ων	αις	ας
	N.	α		οις	α

REGVLA.

Non te lateat in omnibus orationis partibus declinabilibus in duali numero Nominatiuum & Accusatiuum, Genitiuum & Datiuum conuenire.

DE NOMINE.

NOmini accidunt sex: Genus, Numerus, Figura, Species, Casus & Declinatio.

Genera nominum sunt quinque.

Masculinum, vt ὁ πλάτων.

Fœmininum, vt ἡ δέξετη.

Neutrum, vt τὸ δῶρον.

Commune, vt ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος.

Promiscuum, vt ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδὼν.

Species

Species duæ, Primitiua, vt αὐθρωπος, Deriuatiua, vt αὐθρώπινος. Hæc in ſpecies duas ſubdiuiditur, quas aliquantulum progreſſus in ſecundo Vrbani videre poterit.

Figuræ duæ, Simplex, vt ἵππος. Compoſita, vt φίλιππος. Nec valde reclamo iis, qui Decompoſitam figuram annumerant, ob ea nomina, quæ cum duab. præpoſitionibus componuntur, vt ὑπερκαταγέλαστος, ὑπερέκτισις.

Numeri iidem qui in Articulis, ſimiliter & caſus, niſi quod nomina præterea Vocatiuum habeant.

DE DECLINATIONIBVS.

Declinationes ſunt quinq; : Quatuor (quia Genitiuus Nominatiuo ſyllabarum numero par manet) pariſyllabicæ dicuntur, vt ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου. ἡ λήρετη, τῆς λήρετ. ὁ λόγος, τοῦ λόγου. ὁ νικόλεως, τοῦ νικολέω. Quinta vero impariſyllabica. Nam Genitiuus Nominatiuum vna ſyllaba ſuperat & excedit, vt ἄιας, τοῦ ἄιαντος.

DE

DE PRIMA DECLINATIONE.

Prima declinatio est nominum Masculinorum in ας & ης exeuntium. In ea formabis reliquos casus à nominatiuo, ας uel ης mutando iuxta figuram sequẽtem.

	N	G	D	A	NA	GD
	ας	ᾳ	αν			
S		ς		D	α	αιν
	ης	η	ην			
P	αι	ων	αις	ας	αἰνείας	
					χρύσης.	

DE DATIVO SINGVLARI.

Omnis Datiuus singularis primarum quatuor declinationũ parisyllabicarum, terminatur in diphthõgum impropriam.

DE VOCATIVO PRIMAE.

Vocatiuus huius declinationis fit à nominatiuo, abiecto σ finali, ὁ αἰνείας, ὦ αἰνεία. ὁ ἀγχίσης, ὦ ἀγχίση.

EXCEPTIO.

Excipiuntur primo nomina in της appellatiua. Item verbalia & gentilia. Ea enim ης in α vertunt.

In της, vt ὁ πολίτης, ὦ πολίτα.

Gentile, ὁ πέρσης, ὦ πέρσα.
Verbale, ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα.

In vniuersum sciendum est, quanquam vocatiuus singularis secundum linguam communem quandoq; à nominatiuo variat: Secundum Atticos tamen nominatiuo semper est similis.

Dualis vero & pluralis vocatiuus, nominatiuo semper similis existit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

	ΑΣ	ΗΣ.
	Singulariter.	
N	ὁ αἰνείας	ὁ ξύσης
G	τοῦ αἰνείου	τοῦ ξύσου
D	τῷ αἰνείᾳ	τῷ ξύσῃ
A	τὸν αἰνείαν	τὸν ξύσιν
V	ὦ αἰνεία Attice, ὦ αἰνείας.	ὦ ξύσῃ.
	Dualiter.	
N. & A	τὼ αἰνεία	τὼ ξύσα
G. & D	τοῖν αἰνείαιν	τοῖν ξύσαιν
V	ὦ αἰνεία	ὦ ξυσα
	Pluraliter.	
N	οἱ αἰνεῖαι	οἱ ξύσαι
G	τῶν αἰνείων	τῶν ξυσῶν

D τοῖς

D	τοῖς αἰνείαις	τοῖς χρύσαις
A	τὰς αἰνείας	τὰς χρύσας
V	ὦ αἰνείαι	ὦ χρύσαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

Secunda declinatio est nominum Fœminorum tantum, in α & η exeuntium. Reliquos casus forma ex Nominatiuo, mutando α uel η iuxta figuram sequẽtem.

		α	αν	α		
S		ης	ην	D	α	αν
		η	ῃ			
P	αι	ων	αις	ας	αι	ἡ μῦσα.
						ἡ τιμὴ.

Excipiuntur nomina in α purum, & ρα, δα, θα, exeuntia. Nam genitiuum formant in ας, datiuum in α. Appellatur autem α purum, ante quod vocalis vel per se vel in diphthõgo immediate reperitur

α purum		μαία, μαίας, μαίᾳ. θέα, θέας, θέᾳ.
ρα	vt	ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ.
δα		λήδα, λήδας, λήδᾳ.
θα		κισσαίθα, κισσαίθας, κισσαίθᾳ.

Accuſatiuus ſingularis ſecundæ declinationis retinet vocalem ſui nominatiui.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Singularis.

	A	H
N	ἡ μῶσα	ἡ τιμὴ
G	τῆς μώσης	τῆς τιμῆς
D	τῇ μώσῃ	τῇ τιμῇ
A	τὴν μῶσαν	τὴν τιμὴν
V	ὦ μῶσα	ὦ τιμὴ.

Dualis.

N&A	τὰ μῶσα	τὰ τιμὰ
G&D	ταῖν μώσαιν	ταῖν τιμαῖν
V	ὦ μῶσα	ὦ τιμὰ.

Pluralis.

N	αἱ μῶσαι	αἱ τιμαὶ
G	τῶν μωσῶν	τῶν τιμῶν
D	ταῖς μώσαις	ταῖς τιμαῖς
A	τὰς μώσας	τὰς τιμὰς
V	ὦ μῶσαι	ὦ τιμαὶ.

EXEMPLVM IN A PVRVM.

P A, Δ A, Θ A.

N ἡ εὐ-

N ἡ εὐδοκία
G τῆς εὐδοκίας
D τῇ εὐδοκίᾳ, &c. Sic λήδα, μάρθα, ἡμέρα.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia declinatio est nominum Masculinorum, Fœmininorum, Communium in ος. Neutrorum in ον, vt ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τὸ ξύλον. Reliquos casus forma à Nominatiuo, mutando ος uel ον, iuxta sequentem figuram.

	N	G	D	A	V		N	A	G	D
	ος			ον	ε					
S		ου	ῳ			D	ω	ον	ου	ῳ
	ον			ον	ον					
	N	G	D	A	V					
	οι			ους	οι					
P		ων	οις							
	α			α	α					

ὁ λόγος
τὸ ξύλον.

videtur Φ. Gram: folio 83 τῷ ὁδῷ δι' νῶ θ, quamus ἡ ὁδος sit fœmin: Sed Antiquitii.

REGVLA GENERALIS.

Nominatiuus, Accusatiuus, Vocatiuus, nominum neutrius generis in omni numero conuenit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

	ΟΣ	ΟΝ.
N	ὁ λόγ@	τὸ ξύλον
G	τοῦ λόγου	τοῦ ξύλου
D	τῷ λόγῳ	τῷ ξύλῳ
A	τὸν λόγον	τὸ ξύλον
V	ὦ λόγε, Att. ὦ λόγ@	ὦ ξύλον.

Dualis.

N. A	τὼ λόγω	τὰ ξύλω
G.D.	τοῖν λόγοιν	τοῖν ξύλοιν
V	ὦ λόγω	ὦ ξύλω.

Pluralis.

N	οἱ λόγοι	τὰ ξύλα
G	τῶν λόγων	τῶν ξύλων
D	τοῖς λόγοις	τοῖς ξύλοις
A	τοὺς λόγους	τὰ ξύλα
V	ὦ λόγοι	ὦ ξύλα.

DE QVARTA DECLINATIONE.

Quarta declinatio tota Attica est, nominum scilicet Masculinorum, Fœmininorum & Communium in ως, & Neutrorum in ων, vt ὁ μενέλεως, ἡ ἄλως, ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, τὸ ἔυγεων. Cæteri casus formantur à Nominatiuo, mutando ως vel ων iuxta sequentem figuram.

N G D A V NA GD

S ῶς ῶ ῷ ῶν D ῶ ῷν ῶν ῶν

P ῷ ῷς ῶ ῶν ῷς ῶ ῶ

Porro hæc quarta declinatio nominum Atticorum nascitur ex tertia declinatione nominum communium, mutato ο in ω, ac penultima correpta. Quæ si fuerit α productum, in ε conuertitur, eodem accentu seruato. Vt ναὸς communiter νεὼς Attice. λαὸς communiter, λεὼς Attice. νιλόλα commu. νικόλεως Attice. Ideoq; ubi in tertia reperitur ο, in quarta ponitur ω, expuncto υ si affuerit. Et ubi in tertia reperitur ι in diphthongo propria, in quarta illud ι subscribitur, remanetq; in diphthongo impropria. Et omnes casus recipiunt ω. Neutrorum quoq; α plurale migrat in ω, vt τὰ ἔυγεω. In nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali. Hæc adiecimus tanquam adminicula

memoriæ, quo facilius hæc Declinatio compræhendi, animoq; teneri possit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

	Tertiæ	Quartæ.
	ος	ως.
N	ὁ Νικόλαος.	ὁ Νικόλεως
G	τοῦ νικολάου	τοῦ νικολέω
D	τῷ νικολάῳ	τῷ νικόλεῳ
A	τὸν νικόλαον	τὸν νικόλεων
V	ὦ νικόλαε	ὦ νικόλεως.
	Dualis.	
N. A	τὼ νικολάω	τὼ νικόλεω
G.D.	τοῖν νικολάοιν	τοῖν νικόλεῳν
V	ὦ νικολάω	ὦ νικόλεω.
	Pluralis.	
N	οἱ νικόλαοι	οἱ νικόλεῳ
G	τῶν νικολάων	τῶν νικόλεων
D	τοῖς νικολάοις	τοῖς νικόλεῳς
A	τὰς νικολάους	τὰς νικόλεως
V.	ὦ νικόλαοι	ὦ νικόλεω.

DE QVINTA DECLINATIONE.

Quinta declinatio, quæ imparisyllabica appellatur, omnia complectitur genera, &

ra, & tam varias habet terminationes, ob= liquorumq; formationes, vt compendio pueris indicari nequeat. Quare eis con= sulo, ne de his initio sint soliciti, quærant interim ex præceptoribus & lexico. Nam quæ passim traduntur regulæ, non nisi à prouectioribus intelliguntur. Imo cer= tam eius cognitionem non nisi ex fre= quenti autorum lectione cognosces. Ty= ronibus itaq; operam dantes qualemcun= que formam describemus, post aliquanto exactius tractaturi.

N	G	D	A		NA	GA
		ν				
S	ῳ	ι		D	ε	οιν
			α			
N	G	D	A	V		
		ξι	αs	εs		
εs						
P	ων	ψι				
		σι	α	α		

Hæc quinta declinatio tertiam Latino rum fere refert, terminationum numero & flectendi forma. Ac quoniam in hac declinatione Accusatiuus singularis in=

terdum in α, aliquando vero in ν etiam terminatur, & vocatiuus ſingularis, item & datiuus pluralis, difficiliores ſunt. De his tribus caſibus ſequentes regulæ notandæ ſunt.

DE ACCVSATIVO SINGVLARI QVINTÆ DECLINATIONIS.

Accuſatiuus 5. declinationis, regulariter formabitur à Datiuo, uertendo ι in α. vt. ἄιαντι, ἄιαντα. Sed ≠ ὄν. ων.

Quanquam regulariter Accuſatiuus quintæ declinationis formetur à Datiuo verſione ι in α, vt ἄιαντι, ἄιαντα, tamen nomina in ις & υς pure declinata, eum à nominatiuo formant, verſo σ in ν, vt ὁ ὄφις, τ ὄφιν. ὁ βότρυς, τ βότρυν. Nonnulla habẽt duplicem accuſatiuũ, vt πάρις, πάριδα, πάριν. μελῖς, μελίδα, μῆνιν. ἔπηλυς, ἔπήλυδα, ἔπηλυν.

DE VOCATIVO.

In Vocatiui, qui Nominatiuo ſimilis non eſt, formatione, quinq; obſeruentur regulæ.

I.

Nomina ante ος genitiui ντ ſine diphthongo habentia, formant vocatiuum à genitiuo, abiecto ντ, vt ἄιαντ, ὦ ἄιαν. χαρίεντ, ὦ χάριεν.

II.

Quorum

Quorum Nominatiuus in liquidam exit, eorum vocatiuus fit à genitiuo abiecto ος, vt ἄλλου, ἄλλου. ὦ ἄλλου, ἔκτωρ, ἔκτορος, ὦ ἔκτωρ, μητὴρ, μητέρος, ὦ μήτερ, πατὴρ, πατέρος, ὦ πάτερ, δαὴρ, δαέρος, ὦ δάερ, ἀνὴρ, ἀνέρος, ὦ ἄνερ. Excipe σωτὴρ, quod habet ὦ σῶτερ, quamuis eius genitiuus in ῆρος exeat.

III.

Nomina in ης per εος declinata, à nominatiuo vocatiuum formant, η in ε vertendo, vt δημοσθένης, ὦ δημόσθενες.

IIII.

Nomina desinentia in σ cum diphthongo vel ι vel υ, similiter vocatiuum à nominatiuo formant, abiecto σ, vt πραῦς, ὦ πραῦ. βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ. βῶς, ὦ βῶ. μάντις, ὦ μάντι. ἡδὺς, ὦ ἡδύ. Excipe ὀδὺς, πῶς, in quibus similes sunt.

V.

Nomina in ω quæ contrahũtur vocatiuum datiuo similem faciũt, τῇ ληρῶι, ὦ ληρῶι.

In reliquis nominatiuus & vocatiuus idem est, quod Attici in omnibus nonnihil obseruant.

De

DE DATIVO PLVRALI.

Datiuus pluralis fit à datiuo ſingulari vt plurimum aſſumendo ante ι σ, vt δημοσθένεϊ, δημοσθένεσι. σωτῆρι, σωτῆρσι. Sin autem ante σ inſertum uenerit ν, uel δ, τ, vel alia connecti impotens, abijciatur ea etiam, ut ἔλλει, ἔλλησι, γέλωτι, γέλωσι, τριάδι, τριάσι.

NOTATIVNCVLA.

τ.

Cum Dat: singularis ὄντι fuerit, pluralis erit ᾶσι.
Si Dat. singul. ἔντι Plurali fit ᾶσι

Nisi ſunt à nominatiuo in ων, per οντ declinata, tum enim οντι vertunt in ᾶσι, vt τύπτων, τύπτοντι, τύπτᾶσι. λέων, λέοντι, λέᾶσι.

EXCEPTIO.

Excipe nomina in ευς, ᾶς, ζ, ψ, λς, νς, φς, Ea enim Datiuum pluralem formant à nominatiuo ſingulari, aſſumendo ι, ut βασιλεὺς, βασιλεῦσι. βᾶς, βᾶσι. κύρυξ, κύρυξι. κύκλωψ, κύκλωψι. ἅλς, ἅλσι. ἕλμινς, ἕλμινσι. χαρίς, χαρίσι.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Sing.

N	ὁ αἴας	ὁ δημοσθένης
G	τοῦ αἴαντος	τοῦ δημοσθένους

D	τῷ αἴαντι	τῷ δημοσθένει
A	τὸν αἴαντα	τὸν δημοσθένεα.
V	ὦ αἶαν & ὦ αἴας	ὦ δημόσθενες.

Dual.

N.A	τὼ αἴαντε	τὼ δημοσθένεε
G.D	τοῖν αἰάντοιν	τοῖν δημοσθενέοιν
V	ὦ αἴαντε	ὦ δημοσθένεε.

Plural.

N	οἱ αἴαντες	οἱ δημοσθένεες
G	τῶν αἰάντων	τῶν δημοσθενέων
D	τοῖς αἴασι	τοῖς δημοσθένεσι
A	τὰς αἴαντας	τὰς δημοσθένεας
V	ὦ αἴαντες	ὦ δημοσθένεες.

Plura exempla adducet diligens præceptor, ut huius declinationis varietatem pueris ostendat & inculcet.

DE CONTRACTIS.

Nomina huius declinationis, quæ genitiuum formant in ες purum, hiatus uitandi causſa, nonnunquam contrahuntur, id quo pacto fiat, octo ostendetur formulis. Eas si voles appellare declinationes contractas, per me licet, modo me-

mineris

mineris eas oriri ex quinta, & velut par-
tem eius esse.

Regula Contractionum.

1. Inter vocales longas, nulla fit contractio vt ηω.
2. Praecedente longa & sequente breui nil, la fit contractio.
3. Breui praecedente, & longa sequente, contractio fit in longam.
4. Anceps vocalis, geminata conuertitur in sequentem, vt αᾳ, contrahitur in ᾳ. sic ι in ι, υ in υ.
5. Si praecesserit ancipes, vocali sequenti, vel ancipiti vel breui, contractio fit in ancipitem praecedentis. vt εα in ᾱ. sic in ᾰ. Diphthongus in ᾱ. soluta, quoque, contrahitur in sonantem, vt ει in ῑ.
7. εα & ες pura (h. e. non scripta in consona) contrahuntur in ᾱ. εα & ες mutam (h. e. sequente) consona) contrahitur in ει.
8. οο; οε: Contrahuntur in ου. Loco. Cons. 6. 55.
ο, α. sequente ο Contrah. in ου Loco. 6. 55. in 6 Decl.
ο. αι, sine ο Contrahitur in ω ᾠδοα, ᾠδω
Hoc etiã scribitur in αι. ᾠδοι.

PRIMA.

Est nominum Masculinorum, Fœminorum & Communium, desinentium in ης, vt ὁ δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς. Et nominum adiectiuorum neutrorum in ες, vt τὸ ἀληθὲς, & neutrorum substantiuorum in ος, vt τὸ τεῖχος. In hac prima declinatione contractorum contrahuntur omnes casus, excepto nominatiuo & vocatiuo singulari, & datiuo plurali, qui tres casus non contrahuntur. Insignes vero scituq; studiosis necessariæ contractiones sunt duæ, εο in ους, & εα & εε in η, nisi sequatur σ, tunc enim in ει fit contractio, vt in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali. Reliqua omnia contrahuntur, vel in suam longam, vel in suam diphthongum. Hæc perpauca si studiosi obseruauerint, habebunt velut quædam memoriæ adminicula, quibus & facilius animo huius declina-

clinationis contractiones infigent, & fidelius retinebunt.

Contractiones ſequens figura docebit.

N.G.D.A.V. N.A.V.G.D.

ης ες

γα η η ιο

S ες ες D

ος ϊ α ε ιο

ο ο

N G D A V

ις con. ις ις

ες ας ες

ων

P εσι

εων δημοσθένης

η con. η η ἀληθὲς

α neut. α α τεῖχος.

Et quo res fiat clarior, exemplum ſubiiciam, atq; quod in figura ſignificatur re expreſſum videbit puer, exercitatusq; à præceptore, in cæteris eadem ratione verſabitur.

Singu-

Singularis.

N ὁ δημοσθένης
G τοῦ δημοσθένεος, con. δημοσθένους
D τῷ δημοσθένεϊ, con. δημοσθένει
A τὸν δημοσθένεα, con. δημοσθένη
V ὦ δημόσθενες, & Attice ὦ δημοσθένης.

Accusat: quoq; in ιν & in α fit, de quo vide G. φ. f. 107.

Dualis.

N. A τὼ δημοσθένεε, con. δημοσθένη
G. D τοῖν δημοσθενέοιν, con. δημοσθενοῖν
V ὦ δημοσθένεε, con. δημοσθένη.

Pluralis.

N οἱ δημοσθένεες, con. δημοσθένεις
G τῶν δημοσθενέων, con. δημοσθενῶν
D τοῖς δημοσθένεσι
A τοὺς δημοσθένεας, con. δημοσθένεις
V ὦ δημοσθένεες, con. δημοσθένεις.

Vocatiuus Nominatiuo similis est,

DE SECVNDA.

Est nominum Masculinorum, Fœmininorum, & Communium in ις, ut ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ὁ καὶ ἡ φιλόπολις, & Neutrorum in ι, vt τὸ σίνηπι, τὸ φιλόπολι. Horum Genitiuus singularis non contrahitur, sed fit diuersus secundum diuersarum linguarum

guarum proprietates. Communiter enim per ιος. Ionice per εος, & Attice per εως profertur. Similiter Genitiuus dualis fit communiter per οιιν, Ionice per εοιν, Attice per εων. Et Genitiuus pluralis communiter per ων, Ionice per έων acuta penultima, Attice per εων, posito tono in antepenultima. Accusatiuus vero singularis in ν desinit, iuxta regulam superius de accusatiuo quintæ declinationis traditam. Fit autem contractio, ut sequitur in tribus tantum casibus, datiuo singulari, nominatiuo & accusatiuo plurali, cum quibus vocatiuus eiusdem numeri etiam conuenit. Huius tandem declinationis unam tantum contractionem propriam notabunt studiosi, quę fit in ι productam. Animaduertendum tamen, quod nomina huius declinationis plerunqȝ apud λογογράφους contracta leguntur, secundum formulam primæ declinationis contractorum in dictis tribus casibus, & nominatiuo duali linguæ Ionicæ.

Cautela, de Genitiuo singulari. Dualj & Pluralj.

folio 16.

Tres casus contrahuntur.

N.	G.	D.	A.	V.
ις			ιν	ις
S	εως	At. ει con.		
	ε	Ion. ει Ion.		
	ι	com. ι con.		
	ι	Neut.		

N. A. V.	G. D.
η con.	εων Atti.
D εε Ion.	εοιν Ion,
ιδ εε com.	οιιν com.

Τὸ πόλις non ita vid. φ. fol. 33 Antiquæ.

N	G	D	A	V
Regula Si præcesserit accent. sequente vocali, id accipiti id breui. Contractio fit in accipitem præcedentem.				
ις con.			ις con.	ις con.
P ιες	εων Att.		ιας	ιες
	έων Ion. ιστ			
ι con.	ιων com.		ι con.	ι con.
ια			ια	ια

πόλις σίνηπη.

TERTIA.

Tres casus Contrahuntur.

Est tantum masculinorum in εὺς, quæ simpliciter contrahuntur in dativo singulari, nominativo, accusativo & vocativo plurali. Contractiones huius declinationis nullum negotium facessunt studioso.

Nam

Nam ſunt prorſus eædem, quas in prima forma contractorum traditas percepit.

	N	G	D	A	V	N	A	V	G	D
			ῖ con.							
S	ὺς	ε῀	εῖ	εα	ευ	D	εε		εοιν	

	N.	G.	D.	A.	V.
P	ῆς con.		ῆς con.	ῆς con.	
	εες	εων com.	ευσι 18.	εας	εες

ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέ῀, τῷ βασιλέϊ, contracte βασιλεῖ.

QVARTA.

Eſt nominum in ως & ω Fœminino-rum. Tres caſus hic tantum contrahuntur, Genitiuus, Datiuus & Accuſatiuus ſingularis. Contractiones duæ ſtudioſis notandæ veniunt. Nam οο contrahuntur in ου in genitiuo, & οα in ω in accuſatiuo ſingulari. Huiuſq; declinationis nomina Heteroclita ſunt declinatione. Nam in ſingulari numero declinationis ſunt quintæ (quæ ſola contractionem recipit) in duali & plurali declinationis tertiæ pari-ſyllaborum, & declinantur vt ὁδός.

Tres casus singulares Contrahuntur.

In duali & plurali nũmero imitatur 3 declinationẽ ſimplicium

NGDAV NAV GD.

QVINTA.

Cautela, De Genitiuo.

Est nominum neutrorum in ας purum vel ρας exeuntium, quorum genitiuus in ατος desinit communiter, in αος per abiectionem τ Ionice, & in ως contracte Atticorum more. In his contractiones fiunt vt figura sequens docet. Contrahuntur vero omnes casus in hac declinatione, excepto nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo singulari, & datiuo plurali. Notabit igitur studiosus memoriæ iuuandæ caussa, in hac declinatione omnia contrahi, vel in ω, uel in α productum. Quando enim post α sequitur ο, tunc contractio fit in ω. Quando vero post α sequitur alia vocalis, tunc semper contractio fit in α longum. Præterea sicubi in diphthongo reperi-

Quatuor casus non contrahuntur.

reperitur ι, tunc illud in contractione ſub ſcribitur.

N G D A V N A V G D

ως

ως ω

S α ωι αι ας ας D αε αοιν

ραις αι αι

N G D A V

α ων α α

P αα αων αοι αα αα ηρέας ipsum

ατα ατων ατα ατα κρέας.

Regula. Si præcesserit anceps, sequente Vocali, Contractio fit ni præcedat ατε ancipitis ων

Regula. Anceps Vocali geminata contrahitur ni semet,

SEXTA.

Eſt nominum in ους, in οος Genitiuum facientium, vnica notetur contractio in ους in nominatiuo & accuſatiuo plurali, ut ſequitur.

Duo casus tũ, tum plurales contrahuntur.

N G D A N A V G D

S οῦς οος οι ους D οε οοιν

ους. ους.

P Gnit. οων οοι Gnit. βοῦς Βοὸς. Nominatiuo plurali βόες, & contracte βοῦς.

οες οας

In υς, si est penultima longa, in ές. fit Genitiuus

SEPTIMA.

Est nominum adiectiuorum in ύς & ύ acutum quorum genitiuus in έος fit, Contractiones sunt eædem, quæ in prima declinatione sunt obseruatæ. Contrahuntur in datiuo singulari, nominatiuo & accusatiuo plurali, ut sequitur.

Contrahuntur tres casus.

	ύς		ύ		
S.	έος	εϊ	D	εϊ	εοιν
		έϊ			
	ύ Neut.		υ		
	εῖς		εῖς		
	έες		έας		
P	έων	έσι			
	ῆ		ῆ	ήδῦς	
	έα Neut.		έα	ήδῦ	ήδέος,
	ήδεῖ, con. ήδεῖ, &c.				

OCTAVA.

In υ. si penultima est brevis, in, υος. fit Genitiuus.

Est nominum in υς & υ grauitonorum quorum genitiuus exit in υος, βότρυς, βότρυος. Contrahunt nominatiuum & accusatiuum pluralem in υ longum, vt:

Duo tantum casus pluralis contrahuntur.

S. υς

	υς		ων				
S	υ	ῦ	ϊ	D	υε	υοιν	
	υ Neut.		υ				
	υϛ		υς				
	υες		υας				
P		υων	υσι				
	υ		υ		Βότρυς		
	υα Neut.		υα		ἄδακρυ,		

τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυ, plur. τὰ ἀδάκρυα, contracte τὰ ἄδακρυ.

Præter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & casus synæresin patiuntur à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellata: ea partim usu & legendis autoribus, partim ex primo & secundo libro Vrbani studiosus temporis progressu facile assequetur. vide G. φ. folio 102.

DE ADIECTIVIS NOMINIBVS.

ΑΣ. Adiectiuorum aliqua in ας masculinum mittunt, fœmininum in σα, neutrum in αν, vt ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς.

ΗΣ. Aliqua uero in ης duum generum neutrum per ες faciunt, vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, τὸ ἀκλεὲς.

ΕΙΣ. Aliqua vero in εις, fœmininum in εσσα, & neutrum in εν, vt ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τῆς χαρίεσσης, τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

ΙΣ. Aliqua vero in ις duorũ generum, & neutrum in ι, vt ὁ καὶ ὁ φιλόπατρις, καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

ΥΣ. Aliqua vero in υς ὀξύτονα, fœmininum in ῖα, neutrum in υ, vt ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας, τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua vero in υς duum generum, βαρύτονα, & neutrum in υ, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος, καὶ τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

ΟΣ. Desinentia in ος purum simplicia communia trium generum, in α formant fœmininum genus, & neutrum in ον, vt δίκαιος, δίκαια, δίκαιον.

ΡΟΣ. Eodem modo quæcunq; in vltima syllaba habent ρ, vt ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρὸν.

Desi-

Desinentia in ος non purum, in η fœmininum formant, vt ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς, σοφὴ, σοφὸν.

Composita in ος Atticorum more duorum sunt generum, & neutrum habent in ον, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον.

ους. Aliqua vero in ους duum generum, & in ουν neutrum habent formatum, vt ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ πολύποδος, καὶ τὸ πολύποδον, καὶ τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος, ἁπλοῦς vero & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum, quorum masculina & neutra tertiam inflexionem simplicium sequuntur, fœminina vero secundam, vt ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ῥᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ροῦ. Iones tamen χρύτεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

ως. Aliqua vero in ως duum generum, & neutrum in ων, quæ Attica sunt, vt ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω.

HN. Aliqua vero in ων duum generum, & neutrum in εν, vt ὁ καὶ ἡ τέρων, τὸ καὶ τῆς τέρεν, τὸ τέρεν, τὸ τέρεν.

ΩN. Aliqua uero in ων duum generum, & neutrum in ον, vt ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ καὶ τῆς εὐδαίμον, τὸ εὔδαιμον, τὸ εὐδαίμονος.

DE COMPARATIONE.

REGVLA I.

os Nomina adiectiua in ος, comparatiuum formant à positiuo, mutatione ς finalis in τερος, superlatiuum uero abiecto σ assumtione τατος, ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος.

NOTATIVNCVLA.

1. Si penultima positiui est ω, ηος, ῶν, scribitur per ω.

οτερος & οτατος, nonnunquam per ο, nonnunquam per ω scribitur. Nam si præcedit ο breuis, scribitur per ω, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος. Excipe ςενότερος & κενότερος.

2. Si penultima positiui est α longa, scribitur per ο.

Sin autem longa præcedit, tum scribitur per ο, ut πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

Ex-

N Quorum Comparatiui cor finiunt, 15 ⊙ erit Superlati:

EXCEPTIO.

μέγας	μείζων	μέγιστος.
καλὸς	καλλίων	κάλλιστος. Pulcher.
ἀγαθὸς	ἀμείνων	ἄριστος
	βελτίων	βέλτιστος.
	κρείττων	κράτιστος.
κακὸς	κακίων	κάκιστος.
μικρὸς	χείρων	
	μείων	
	ἥττων	ἐλάχιστος
	ἐλάττων	
πολὺς	πλείων	πλεῖστος.
αἰσχρὸς	αἰσχίων	αἴσχιστος. Turpis
ἐχθρὸς	ἐχθίων	ἔχθιστος.

II.

Nomina in ης adiectiua, formant à positiuo comparatiuum, versione ης in έστερος, & superlatiuum ης in έστατος mutato, vt ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. ης

III.

Quæ in υς desinunt, formant à positiuo comparatiuum, σ in τερος mutato, superlatiuum autem σ in τατος uersa, ut ἡδὺς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. υς

Nota-

NOTATIVNCVLA.

In his tamen nonnulla reperias, quæ comparatiuum & ſuperlatiuum duplicem, uel etiam comparatiuum triplicem habeant, vt:

Dulcis	γλυκὺς	γλυκύτερος γλύσσων γλυκίων	γλυκύτατος γλύκις.
Dúlcis	ἡδὺς	ἡδύτερος ἡδίων	ἡδύτατος ἥδις.
	βραχὺς	βραχύτερος βραχίων	βραχύτατος. βράχις.
	ὠκὺς	ὠκύτερος ὠκίων	ὠκύτατος ὤκις.
Celer.	ταχὺς	ταχύτερος θάσσων Celerior ταχίων	ταχύτατος. τάχις.
Segnis.	βραδὺς	βραδύτερος βράσσων Segnior. βραδίων	βραδύτατος. βράδις.

ταχύ-

	παχύτερος	παχύτατος.
παχὺς	πάσσων Crasior.	
	παχίων	πάχιστος.

REGVLA IIII.

Reliqua adiectiua formant comparatiuum quidem in ἔστερος, & superlatiuum in ἔστατος.

Cæterum formandi regula non facile potest dari, vt necesse sit omnino in his exempla aliorum sequi, vt σώφρων, σώφρονος, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. ἥδυς, ἡδύστερος, ἡδύστατος. In quo etiam desideratur.

JB.
Quæ cor finiũt, mutant ω in ο. & faciunt Comparatiũ in ίστερος.

DE NVMERALIBVS.

Nomina numeralia vnum significantia, singulariter tantum declinantur. Quæ vero duo, dualiter, quæ autem plura pluraliter, & trium sunt generum.

Singularia tantum.

Quorum εἷς masculinum, μία fœminum, ἕν neutrum est.

Ma-

vnus, a, um

Maſ. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα.
Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν.
Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

Duo

Δύο καὶ δύω ἁπλῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου, δυοῖν καὶ δυοῖν in fœminino, o in ε uerſo.

Declinantur & in plurali numero ſic:

οἱ δύο		τοὺς δύο
αἱ δύω	τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ	τὰς δύο
τὰ δύο		τὰ δύο

Pluralia, quorum τρεῖς & τέσσαρες maſculina & fœminina ſunt, τρία uero & τέσσαρα neutra.

Tres & tria. Communitr. τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, Duum generum.
τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, Neut.

Quatuor. Communitr. τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, duum generum.
τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα. Neut.

A quatuor uſq; ad centum omnia ſunt indeclinabilia, articulis autem diſcernuntur, cuius ſint generis & caſus, vt:

οἱ ϖέντε, τῶν ϖέντε, τοῖς ϖέντε, τοὺς ϖέντε.
αἱ ϖέντε, τῶν ϖέντε, ταῖς ϖέντε, τὰς ϖέντε.
τὰ ϖέντε, τῶν ϖέντε, τοῖς ϖέντε, τὰ ϖέντε, &c.

A ducen-

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur, vt:

οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους.

αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας.

τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, &c.

DE PRONOMINE.

PRonomini quot accidunt? Sex. Genus, Species, Numerus, Persona, Casus, & Declinatio.

Genera pronominum sunt quatuor: Masculinum, ut ἡμέτερος. Fœmininum, vt ἡμετέρα. Neutrum, ut ἡμέτερον. Commune, vt ἐγὼ, σὺ, ὅς. Genera. 4.

Species à Grammaticis traduntur quinq, quod etsi inepte, si rem spectes, fiat, docendi tamen caussa eos sequar. Primitiua, Possessiua, Demonstratiua, Relatiua, & Composita. Species. 5.

Personæ

Personæ tres, Prima, vt ἐγὼ. Secunda, vt σὺ. Tertia, vt ἐκεῖνος. Cætera ex eorum declinatione, quæ plerunq; irregularis est, cognosces.

Primitiua 3.

Primitiua sunt tria, ἐγὼ, σὺ, ὃς, quæ declinantur hoc modo:

	Primæ pers.	Secundæ pers.
N	ἐγὼ	σὺ
G	ἐμοῦ καὶ μοῦ	σοῦ
D	ἐμοὶ καὶ μοὶ	σοὶ
A	ἐμὲ καὶ μέ	σὲ

Dualiter.

N. A	νωὶ καὶ νὼ	σφωὶ καὶ σφὼ
G. D.	νῶϊν καὶ νῷν	σφῶϊν καὶ σφῷν.

Pluraliter.

N	ἡμεῖς	ὑμεῖς
G	ἡμῶν	ὑμῶν
D	ἡμῖν	ὑμῖν
A	ἡμᾶς	ὑμᾶς.

Tertiæ personæ. Singulariter.

N	ὃς
G	οὗ
D	οἷ
A	ἕ

Dualiter.

Dualiter.

N. A σφωὲ καὶ σφὲ
G. D σφωὶν καὶ σφὶν

Pluraliter.

N σφεῖς
G σφῶν
D σφίσι
A σφὰς.

Possessiua, quæ à primitiuorum numero deducuntur, octo sunt, vt ἐμὸς, νωΐτερος, ἡμέτερος, σὸς, σφωΐτερος, ὑμέτερος, ἑὸς, σφέτερος. Quorum declinatio imitatur secundam & tertiam nominum.

M. ἡμέτερος, ἡμετέρου, ἡμετέρῳ, ἡμέτερον, &c.
F. ἡμετέρα, ἡμετέρας, ἡμετέρᾳ, ἡμετέραν, &c.

Demonstratiua duo, ὅτος & ἐκεῖνος, in quibus, quia variationis nonnihil est, ea per omnia genera persequar.

M. S. ὅτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος.
D. τούτω, τούτοιν.
P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.
F. S αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.
D ταύτα, ταύταιν.
P. αὗται, ταύτων, ταύταις, ταύτας.

D N.S.

N.S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.
D τούτω, τούτοιν.
P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα.
M. ἐκεί\~νος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνον, &c.
F. ἐκείνη, ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνην, &c.
N. ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκεῖνο, &c.

Reliqua perſequere ad formam nominum ſecundæ & tertiæ declinationis.

Relatiuum. 1.

Relatiuum vnum, quod declinatur ſecundum formam ſecundæ & tertiæ declinationis, & habet ſignificationem trium perſonarum, vt ἀυτὸς ἐγὼ, ἀυτὸς σὺ, ἀυτὸς ἐκεῖνος, & lenem ſpiritum ſemper habet. Si uero ἀυτοῦ, ἀυτῷ, ἀυτὸν, aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ' ἀφαίρεσιν, Nam aſpiratio quæ erat ſuper ε, eadem etiam ſuper αυ ſeruatur.

Compoſita. 3.

Compoſita pronomina ſunt tria, cuiq; perſonæ vnum reſpondens. Nominatiuo carent, ſcilicet, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri

meri ſolum variari: tertiæ vero perſonæ etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diſiunctim.

Primæ perſonæ.

Meiipsius

Maſc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν.
F. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτὴν.
N. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸ.

Secundæ perſonæ.

Tui ipsius

M. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν.
F. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν.
N. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸ.

Tertiæ perſonæ.

Sui ipsius

M. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν.
F. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτὴν.
N. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸ.

Pluraliter.

M. ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτοὺς καὶ σφὰς αὐτοὺς.
F. ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐταῖς, ἑαυτὰς καὶ σφὰς αὐτὰς.
N. ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτὰ καὶ σφὰς αὐτὰ.

DE VERBO.

VErba Græcorum terminantur in prima perſona præſentis indicatiui, uel in ω, uel μαι, uel in μι.

ω. Quæ in ω exeunt, partim actiua, vt τύπτω, partim neutra ſunt, vt ὑγιαίνω.

μαι Quæ in μαι, partim paſsiua, ut τύπτομαι, partim Media (quæ ad Latinorũ morem Communia appellari poſſunt) iam actiue iam paſsiue poſita, id quod conſtructio indicat, vt τύπτομαί σε, &, τύπτομαι ὑπό σου, partim Deponentia, vt μάχομαι.

μι Quæ in μι, partim actiua, ut τίθημι, partim neutra, vt ἵημι, τὸ πορεύομαι.

Ex his apparet, verbis quinq; eſſe genera, Actiuum, Paſsiuum, Neutrum, Medium, & Deponens.

Præter Genus alia ſeptem habet accidentia, Modum, Speciem, Figuram, Numerum, Perſonam, Tempus, & Coniugationem.

Quinq; ſunt Modi.

Indicatiuus, vt τύπτω.

Impe-

Imperatiuus, vt τύπτε.
Optatiuus, vt τύπτοιμι.
Subiunctiuus, vt ἐὰν τύπτω.
Infinitiuus, vt τύπτειν.

Species duæ.

Primitiua, vt ἄρδω.
Deriuatiua, vt ἀρδεύω.

Figuræ tres.

Simplex, vt θνήσκω.
Composita, vt ἀποθνήσκω.
Decomposita, vt συναποθνήσκω.

Numeri vt in Nominibus tres.

Singularis, vt τύπτω.
Dualis, vt τύπτετον.
Pluralis, vt τύπτομεν.

Personæ tres, vt in Pronominibus.

Prima, vt τύπτω.
Secunda, vt τύπτεις.
Tertia, vt τύπτει.

Tempora sex.

Præsens, vt τύπτω.

Præteritum imperfectum, vt ἔτυπτον.
Præteritum perfectum, vt τέτυφα.
Præteritũ pluſquamperfectum, ut ἐτετύφθην
Indefinitum primum, vt ἔτυψα.
Indefinitum ſecundum, vt ἔτυπον.
Futurum primum, ut τύψω.
Futurum ſecundum, ut τυπῶ.

Futura duo in verbis Actiuis & Mediis, & in paſsiua voce tria, & Indefinita duo, copia Græcæ linguæ peperit. Indefinita à præterito perfecto nulla re differunt, niſi quod præteritum perfectum ſignificat actionem paulo ante præteritam, Indefinita vero ſignificant actionem indefinite præteritam, ut neſcias modo ne an olim præterierit. Sed Indefinita frequentius in autorum lectione occurrunt quam præterita.

Præterita

Indefinita

Coniugationes Verborum ſunt decem, Sex eorum quæ in ω exeunt, quatuor eorum quæ in μι terminantur. Nam quæ in μαι ſunt, quia uel iſtorum paſsiua ſunt & media, uel deponentia iis ſimilia, eodem referantur.

DE

DE VERBIS IN ω uel ομαι.

Verbum dicitur eius coniugationis esse, cuius distinctiua ω uel ομαι finale præsentis Indicatiui immediate præcedit. Quæ uero distinctiuæ literæ sint cuiuscp coniugationis subiecta tabella patefaciet.

CONIVGATIONVM distinctiones.

Prima igitur coniugatio Verborum grauitonorum est, quæ habent ante ω uel ομαι finale, β, π, φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quorum futurum per ψ, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα profertur.

β. π. φ. πτ.

SECVNDA.

Secunda coniugatio est Verborum, quæ habent ante ω uel ομαι finale, γ, κ, χ, κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quorum futurum per ξ, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum vero per χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέθρεχα, τέτεχα, profertur.

γ. κ, χ, κτ

TERTIA.

Tertia eſt Verborum, quæ habent ante ω, uel ομαι finale, δ uel θ, uel τ, vt ἄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ, ut ἄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum vero per κ, ut ἦκα, πέπληκα, λέλυκα, profertur.

QVARTA.

Quarta eſt verborum, quæ habent ante ω uel ομαι ζ uel σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, ὀρύττω Attice. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω, nunc per ξ, ut ὀρύξω, & præterítum nunc per κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ut ὤρυχα, profertur. Quæ autem Verba ín futuro ξ aut σ, & in præterito κ uel χ habent, infra annotabímus, ubi de futuro primo agemus.

QVINTA.

Quinta coniugatio eſt verborum, quæ habent ante ω uel ομαι finale, vnam ex quatuor immutabilibus dictis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ, ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum futurum penultimam corripiẽs, & extremam circumflectens, per eaſdem immutabiles effertur, vt ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερ-

νῶ, σπερῶ. Præteritum uero per κ, vt ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTA.

Sexta eſt verborum terminatorum in ω uel ομαι purum, ω purum autem dicitur, quod immediate præcedit vocalis, uel ſola, ut ποιέω, uel in diphthongo, ut ἀκούω. Sunt tamen verba nonnulla, quæ in præſenti futuri diſtinctiuam habent, ut αὔξω, ἀλέξω, ἔψω, ſed ſunt uerba anomala & defectiua per uocalis eliſionem, ab αὐξέω, ἀλεξέω, ἐψέω, inuſitatis thematibus formata.

DE INDICATIVO VERborum in ω.

De formatione præteriti Imperfecti.

Præteritum Imperfectum formatur à præſentis perſona prima ſingulari, vertendo ω finale in ον, & augendo principium, ſi opus ſit.

Nam ſi præſens incipit à conſonante, aſſumitur in principio verbi ε, idq; vocatur augmentum ſyllabicum, ut τύπτω, ἔτυπτον, γράφω, ἔγραφον.

Sin autem à vocali uel diphthongo mutabili incipit, tum conuertitur breuis, vel anceps in ſuam longam, quod clarius oſtendet figura ſequens, idq; uocatur augmentum temporale.

VOCALES MVTABILES.

α		η	ἀκάω, ἤκεον.
ε	conuertitur in	η vt	ἐλέεω, ἠλέεον,
ο		ω	ὀνομάζω, ὠνόμαζον.

DIPHTHONGI MVTABILES.

αι		η	αἰρω, ἦρον.
οι	conuertitur in	ῳ vt	οἰκτίρω, ᾤκτιρον.
αυ		ηυ	ἀυλέω, ἤυλεον.
ευ Attice		ηυ	ἕυδω, ἤυδον.

Si vero præſentis initium ab alia vocali uel Diphthongo, nempe η, ι, υ, ω, ϛ, ϗ, ευ fuerit, initio nulla mutatio erit, ſed ω tantummodo uertitur in ου, ἠχέω, ἤχεον. ἱππεύω, ἵππευον. εἰκάζω, εἴκαζον. ϗτάω, ϗτᾶον. ἕυδω, εὗδον communiter.

EXCEPTIONES DVAE.

Excipiuntur primo Verba quædam, quæ quamuis ab ε incipiant, illud tamen in im-

in imperfecto in η non mutant, sed assumunt ad id ι, ut Dipthongus fiat, vt: ἐχω, εἶχον. ἔπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστήκω, εἱστήκειν. ἑστιάω, εἱστίαον. ἑάω, εἴαον. ἑρπύζω, εἱρπυζον. ἐρύω, εἴρυον. ἐθιζω, εἴθιζον. ἔθω, εἴωθα. ἕω, εἷμαι. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. ἐρέω, εἴρηκα. ἕρπω, εἷρπον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον.

Secundo, verba nonnulla quæ οι diphthongum omnino non mutant, ut οἰόομαι, οἰώθην. οἰμέω, οἴμησα, οἰνόω, οἰνίζω, οἰστρέω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω. οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ.

Est præterea notandum, verba à ρ incipientia, augmenti caussa non solum assumere ε, verum etiam ρ geminare, vt ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ῥέπω, ἔῤῥεπον.

DE COMPOSITIONE Præpositionum.

Præpositio, persæpe cum aliqua orationis partium componitur, in quo est aduertendum, quod si pars orationis, cum qua componitur, à consonante incipit, simplicem eorum fieri contractionem, ut ex

ut ex κατὰ & χράφω fit καταχράφω. Sin autem incipit à vocali, & præpositio in vocalem exit, tum ea præpositionis uocalis ultima in compositione abijcitur, ut à παρὰ & ἀκέω, fit παραακέω.

EXCEPTIO.

Excipe περὶ & πρὸ, quæ suam etiam uocalem seruant, ut ex περὶ & ἔχω, fit περιέχω. Ex πρὸ & ἄγω fit προάγω.

NOTATIVNCVLA.

Si abiecta præpositionis vocali ea exierit in tenuem, & dictio sequens incœperit à vocali aspirata, consonans tenuis præpositionis uertitur in suam aspiratam, vt ab ἀπὸ & ὁπλίζω fit ἀφοπλίζω.

ἐκ autem qualicunq; vocali uel diphthongo in compositione sequente vertitur in ἐξ, ut ab ἐκ & ἕλω fit ἐξέλω, ab ἐκ & αἱρέω, fit ἐξαιρέω.

DE AVGMENTO EIVSmodi verborum.

Quando Verbum cum præpositione compositum, suo simplici nihil plus significat (sæpe enim præpositiones ornatus

uel

uel carminis gratia adduntur) tum fit augmentum in principio, ut dictum eſt, ἐνέπω, ἔνεπον.

Quando uero compoſitum plus ſignificat ſuo ſimplici, augmentum fit in medio, ut ſequitur, ſeparetur primum præpoſitio & verbum, poſtea formentur præterita & Indefinita ad prædictum modum. Deinde denuo componantur, ut proxime dictum eſt. A κατὰ & ἀκούω, fit καταακούω, id eſt, exaudio, Præteritum imperfectum, κατήκουον, καταλείπω, κατέλειπον, καταλέλοιφα.

Ita præcipiunt Grammatici, quod Tyronibus etiam ſatis eſſe puto, inprimis tamen, qui certus eſſe uolet, autores obſeruet, in quibus neq; hanc neq; ullam fere aliam regulam adeo ſuperſtitioſe ſeruatam aduertet.

DE INDEFINITO SECVNDO.

Indefinitum ſecundum nos à præterito imperfecto formamus, ſecuti Richardum Crocum præceptorem noſtrum. Ea enim formandi ratio facilior nobis eſſe uidetur,

uidetur, quam si ab Indefinito primo ducatur.

Fit ab imperfecto, si ante ον finale πι, κτ, λλ, μν, reperitur, abijciendo posterio-rem consonantem, penultimamq; considerando, quemadmodum infra docebitur.

πι		τ		ἔτυπιον, ἔτυπον.
κτ	abijcit	τ	ut	ἔτυκτον, ἔτεκον.
λλ		λ		ἔψαλλον, ἔψαλον.
μν		ν		ἔκαμνον, ἔκαμον.
		βλάπτω, ἔβλαπτον, ἔβλαβον.		
Excipitur		κρύπτω, ἔκρυπτον, ἔκρυβον.		
à regula		καλύπτω, ἐκάλυπτον, ἐκάλυβον.		
		σκάπτω, ἔσκαπτον, ἔσκαβον.		

De Penultimae consideratione.

In omni indefinito secundo formando, est praterea penultima imperfecti cõsiderandə, et si in aliquam ex subiectis regulis inciderit, iuxta eius præscriptũ mutanda.

REGVLA I.

Si in penultima imperfecti η, ω, αι, αυ, fuerit, in indefiniti secundi formatione vertatur in α.

η uers

η	ἔληθον, ἔλαθον.
ω uertitur in α, ut	ἔτρωγον, ἔτραγον.
αι	ἔδαιον, ἔδαον.
αυ	ἔπαυον, ἔπαον.

REGVLA II.

Si ευ uel ει diphthongum in penultima habet imperfectum, in indefiniti ſecundi formatione ε abijcitur.

ευ / ει abijcit ε, ut	ἔλευθον, ἤλυθον.
	ἔωσθον, ἔπιθον.

REGVLA III.

Si imperfectum in penultima habet ε uel ει præcedente liquida, quæ ſubiuncta eſt alteri conſonanti, uel ſequente immediate liquida, mutabitur ε uel ει in α.

ε præcedente liquida, ſubiuncta alteri conſonanti, uel ſequente liquida, mutatur in α, ut	ἔπλεκον, ἔπλακον.
ει	ἔασφαλον, ἔασφαλον.

EXCEPTIO I.

A prima regulæ parte excipitur ἔφλεγον & ἔβλεπον. Nam in his nulla mutatio fit,

fit, quamuis præcedat liquida ſubiuncta alteri conſonanti, ſed conuenit Imperfectum & Indefinitum ſecundum.

Exceptio II.

Secundo excipiuntur triſyllaba quintæ coniugationis, quæ ει diphthongum, quamuis ſequatur liquida, in α non vertunt, ſed ſolum ι abiiciunt, ut ἐγείρω, ἤγφρον, ἤγερον. ὀφείλω, ὤφφλον, ὤφελον.

Regvla IIII.

Si Imperfectum exit in αον uel εον, in indefiniti ſecundi formatione abiicitur α uel ε: Sic indefinitum ſecundum vna ſyllaba minuitur ab imperfecto. Sed Verba terminata in ω purum, plerunqꝫ carent indefinito ſecundo. In iis uero quæ indefinitum ſecundum habent, quæ perpauca ſunt, iuxta hanc regulam quartam id formabitur, ut ἐδόαον, ἔδοον, ἐποίεον, ἔποιον.

Regvla V.

Verba habentia ante ον imperfecti ασ, σθ, ζ, ſiquidem in futuro ξ habuerint, uertunt eas in indefiniti ſecundi formatione in γ.

in γ. Sin autem σ in futuro habuerint, commutant in δ.

σ ξ γ
ϟ si in futuro habet uertit eas in ut:
ζ σ δ

ἔκραζον, κράξω, ἔκραγον.
ὤρυασον, ὀρύξω, ὤρυγον.
ἔπραττον, πράξω, ἔπραγον.
ἔφραζον, φράσω, ἔφραδον.
ἔπλαττον, πλάσω, ἔπλαδον.

Quæ per σσ efferuntur, etiam per ϟ efferri possunt. Hactenus traditæ regulæ in ijs locum habent, quorum imperfectum duas syllabas excedit: nam si bisyllabum tantummodo fuerit, nulla fiet mutatio. Sed idem erit imperfectum & indefinitum secundum: ἄδω, ἦδον. Verba quæ in nullam istarum regularum incidunt, similiter dicta duo tempora coincidentia habent, ἐχρύσοον, ἐχρύσοον. ἔλεγον, ἔλεγον.

DE FVTVRO SECVNDO.

Futurum secundum formatur ab Indefinito secundo, vertendo ον finale in ῶ circumflexum, abijciendo augmentum

temporale uel ſyllabicum, quod fiet mutata uocali, uel diphthongo initiali indefiniti, in eam quæ præſentis initium exiſtit, aut abiecto ε, quod in imperfecti formatione aſſumtum eſt, ut:

ὀρύσσω, ὤρυσσον, ὤρυγον, ὀρυγῶ.

τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον, τυπῶ.

οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτιρον, οἰκτιρῶ.

Quamobrem deficiente peculiari indefinito ſecundo, deficit etiam futurum ſecundum.

DE FVTVRO PRIMO TRIVM primarum coniugationum.

Futurum primum coniugationis primæ, ſecundæ & tertiæ, formatur à prima perſona præſentis, mutando diſtinctiuam præſentis in diſtinctiuam futuri, iuxta figuram ſuperius poſitam, τύπτω, τύψω. λέγω, λέξω, ἄδω, ἄσω. πλήθω, πλήσω.

DE FVTVRO PRIMO VERborum Quartæ.

Quandoquidem verba quartæ coniugationis partim in futuro ξ, partim σ habent,

bent, duas ex Herodiano & Demetrio regulas notato.

PRIMA.

Verba in σσω, πτω, ut plurimum in futuro habent ξ, ut ὀρύσσω, ὀρύξω. πτάπτω, πτάξω.

Excipiuntur sequentia quæ habent σ, ut πλάπτω, πλάσω. ἐρέσσω, ἐρέσω. ἰνάσσω, ἰνάσω. πάσσω, πάσω. λάσσω, λεύσω. His adde πτάπτω, cum uendo significat.

SECVNDA.

Verba in ζω pleraq; habent in futuro σ, ὁρίζω, ὁρίσω. φράζω φράσω. καδίζω, καδίσω.

Quæ sequuntur excipe, ut quæ habẽt ξ, ut οἰμώζω, οἰμώξω. σηρίζω, σηρίξω, αὐάζω, σεναίζω, ὁλολύζω, ἁλαπάζω, θρυλλίζω. κράζω, σφάζω, σίζω, ῥέζω, τρύζω, quod σ interdum habere reperitur. Adde παίζω, quod communiter facit παίξω, Attice uero παίσω.

DE FVTVRO PRIMO VERBORUM Quintæ.

Eius coniugationis primum futurum similiter à prima persona præsentis deduces, ultimam circumflectẽdo & corripiendo penultimam, si longa fuerit μένω, μενῶ.

PENVLTIMAE CORripiendæ ratio.

Si ante ω finale præsentis reperiuntur duæ liquidæ, penultima ut breuis fiat, abiíciatur earum posterior.

λλ λ ψάλλω, ψαλῶ

abiícit ut

μν ν τέμνω, τεμῶ.

Sin autem in penultima præsentis αι uel ει fuerit, in futuri formatione abiícitur ι.

αι φαίνω, φανῶ.

abiíciunt in futuro ι, ut

ει φθείρω, φθερῶ.

DE FVTVRO PRIMO VERBOrum sextæ coniugationis.

Verba in ω purum, sextæ coniugationis, futurum formant non per distinctiuæ mutationem, sed per eius nempe σ assumtionem ante ω finale præsentis, ut, παύω, παύσω. βασιλεύω, βασιλεύσω.

Attamen in verbis εω, αω, & οω, præter ea breuis uel anceps præsentis uertitur etiam in suam longam.

έω uer-

έω	ήσω	ποιέω, ποιήσω.
άω uertitur in	ήσω ut	βοάω, βοήσω.
όω	ώσω	χρυσόω, χρυσώσω.

Reperias tamen in autorum lectione verba nonnulla, ante αω, εω, uel οω, aliquam liquidarum habentia, quæ uocalem penultimæ non mutant, ut γελάω, γελάσω, τελέω, τελέσω, &c.

Item verba in εω, si dissyllaba fuerint, εω in ευσω uertunt, ut πλέω, πλεύσω, ῥέω, ῥεύσω. His adde καίω, καύσω, κλαίω, κλαύσω.

DE INDEFINITO PRIMO.

Indefinitum primum formatur à prima futuri primi, uertendo ω finale in α, & assumendo augmentum in principio, ut in Imperfecto ostensum est, ut ἔτυπτον, τύψω, ἔτυψα. ἔλεγον, λέξω, ἔλεξα. ἦκουον, ἀκούσω, ἤκουσα.

PECVLIARE QVINTAE.

Circa verba quintæ coniugationis hoc amplius est obseruandum, si in penultima futuri fuerit α, uertitur in Indefiniti primi formatione in η, si uero ε, uertitur in ει diphthongum.

α η ἔψαλλον, ψαλῶ, ἔψηλα.

uertitur in ut

ε ει ἔμενον, μενῶ, ἔμεινα.

Quandoq; tamen α non mutatur in η, ſed producitur ſolum, ἐμίαινον, μιανῶ, ἐμίανα, ἐχλίαινον, χλιανῶ, ἐχλίανα.

DE PRAETERITO PRIMAE, Secundæ, Tertiæ, Quartæ & Sextæ Coniugationis.

Præteritum perfectum dictarum coniugationum formatur à prima Indefiniti primi, mutando diſtinctiuam futuri in diſtinctiuam præteriti: Idq; ita ſimpliciter procedit, ſi præſens incipiat à vocali uel à duabus conſonantibus actu uel potentia, uel à ρ, ut ἀκούω, ἤκουσα, ἤκουκα. σίζω, ἔσιξα, ἔσιχα. ψιλόω, ἐψίλωσα, ἐψίλωκα. ῥίπτω, ἔῤῥιψα, ἔῤῥιφα.

Excipe μέμνημαι à μνάομαι, κέκτημαι à κτάομαι, πέπαμαι à πάομαι, πέπωκα à πόω. In his enim verbis fit reduplicatio primæ conſonantis, à qua thema Verbi incipit. Qualia præterita reduplicata etiam

iam apud Latinos reperiuntur, ut pupugi, momordi, &c.

Sin autem à consonante sola, uel etiam à muta cum liquida incipiat præsens, præponitur & reduplicatur etiam in formatione perfecti prima præsentis consonans vt τύπτω, ἔτυψα, τέτυφα. γράφω, ἔγραψα, γέγραφα.

EXCEPTIONES DVAE.

Excipe à γν & γη incipiẽtia. Nam et si sit muta cum liquida, nulla tamen fit consonantis præpositio, sed distinctiuæ solum mutatio, ut γνόω, ἔγνωσα, ἔγνωκα. γηγορέω, ἐγρηγόρησα, ἐγρηγόρηκα.

Secundo. Incipientia ab aspirata consonante excipe. Nam ipsa aspirata non præponitur, sed eius tenuis, μανα.

θ τ θαυμάζω, ἐθαύμασα, τεθαύ-

φ uertitur in π ut φιλέω, ἐφίλησα, πεφίληκα

χ κ χαλκεύω, ἐχάλκευσα, κεχάλκευκα.

PECVLIARE PRIMAE.

Est præterea notandum, quod verba bisyllaba primæ coniugationis ττε in penultima

nultima habentia, illud in perfecti formatione in τρα uertunt, ut στρέψω, ἔστρεψα, ἔστραφα.

DE PRAETERITO perfecto Quintæ.

Præteritum perfectum quintæ coniugationis formatur à futuro primo, mutando ω finale in κα, obseruatoq; augmẽto imperfecti, & si opus fuerit iuxta prædictas regulas, præponatur etiam prima præsentis consonans, ψάλλω, ἔψαλλον, ψαλῶ, ἔψαλκα.

NOTATIVNCVLAE.

Quod si facta mutatione, ut dictum est, euenerit ν ante κ, uertitur ν in γ, ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα.

Si uero præsens bisyllabum in νω exit, atq; in penultima habet ι, uel υ, uel ῳ, tunc ν non uertitur in γ, sed omnino abijcitur, ut κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. θυύω, θυῶ, τέθυκα. κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα. Reperias tamen nonnulla polysyllaba ν in γ uertentia superiorem in modum, ut μιαίνω, μιανῶ, μεμίαγκα. μολυύνω, μολυῶ, μεμόλυγκα, adde ὀξυύω, & si qua alia sunt.

De

DE PENVLTIMA.

Est præterea in hac formatione obser-uandum, si futurum bisyllabum in penul-tima habuerit ε, id in præterito perfecto mutari in α, ut κτείνω, κτενῶ, ἔκτανα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

Sin autem futurum in μω exierit, pe-nultima nõ mutatur ad dictum modum, sed quacunq; penultima existente ω̃ uer-titur in ηκα, ut τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα. νέμω, νεμῶ, νενέμηκα. κάμνω, καμῶ, κεκάμηκα. Ex his nonnulla syncopata proferuntur, τέτ-μηκα, κέκμηκα.

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Præteritum plusquamperfectum for-matur à prima præteriti perfecti, mutan-do finale α in ειν, ut ἤκουκα, ἠκούκειν. ἔγραφα, ἐγράφειν.

Si tamen perfecti initium fuerit con-sonans, assumitur præterea ad plusquam-perfectum formandum in principio ε, ut τέτυφα, ἐτετύφειν.

DVAE REGVLAE IN RE-liquis Modis notandæ.

In formatione temporum in reliquis modis indefinitorum, augmenta abijciuntur, quemadmodum in futuro secundo docuimus, ἔτυψα, τύψον.

In ijsdem modis præsens & imperfectum, similiter perfectum & plusquamperfectum coincidunt, id quod ex autorum lectione deprehenditur.

DE IMPERATIVO.

In Imperatiuo quatuor tantum tempora formantur: Præsens Præteritum & Indefinitum secundum formantur a prima persona Indicatiuorum, mutando ultimam in ε, ut τύπτω, τύπτε, a τέτυφα, τέτυφε, ab ἔτυπον τύπε fit.

Indefinitum uero primum peculiari ratione fit a prima persona Indicatiui, mutando ultimam in ον, ab ἔτυψα enim τύψον dicimus.

Futura Imperatiuus non format, sed eorum loco in oratione utimur perfecto & Indefinitis, quæ in Imperatiuo uim futurorum obtinet.

DE OPTATIVO.

Opta-

Optatiui tempora omnia formantur a prima persona sui Indicatiui, mutando ultimam in οιμι. Excipitur Indefinitum primum, quod fit mutata ultima Indicatiui in αιμι. Sic a τύπτω, τύπτοιμι, a τύψω, τύψοιμι, a τέτυφα, τετύφοιμι, ab ἔτυπον, τύποιμι, a τυπῶ τυποῖμι. Sed ab ἔτυψα fit τύψαιμι. In omni autem persona Optatiui reperitur diphthongus οι, uel in penultima syllaba uel ultima. Excipitur Indefinitum primum Optatiui, quod peculiariter habet diphthongum αι.

DE SVBIVNCTIVO.

In Subiunctiuo quatuor tantummodo formantur tempora, eaq; omnia a prima persona Indicatiuorum suorum, ω, ον, α, in ω mutando, ut τύπτω, ἐὰν τύπτω, ἔτυπον, τύπω, τέτυφα, τετύφω, ἔτυψα, τύψω.

Futura hic modus non format, sed eorum loco utimur in oratione Perfecto & Indefinitis, Quæ quia suam & futurorum vicem præstant, interpretaberis τετύφω, uerberauerim & uerberauero, tum etiam uerbe-

uerberaſſem, iuxta regulam ſecundam de reliquis modis traditam.

DE INFINITIVO.

Infinitiuus præſentis, futuri primi & ſecundi, & Indefiniti ſecundi, formatur à prima perſona ſui Indicatiui, mutando ultimam in ϕν. Sic à τύπτω, fit τύπτϕν, à τύψω, τύψϕν, ab ἔτυπον, τυπεῖν, à τυπῶ, τυπεῖν. Nam Infinitiuus Indefiniti ſecundi cum futuri ſecundi Infinitiuo coincidit, eundem etiam ſeruans accentum.

Infinitiuus Indefiniti primi fit à prima perſona Indicatiui, aſſumendo ad α finale ι, ut fiat αι diphthongus, ut ἔτυψα, τύψαι.

Præteritum perfectum formatur à tertia perſona ſui Indicatiui, aſſumendo in fine ναι, ut τέτυφε, τετυφέναι. Hic modus per numeros & perſonas non uariatur, ſed ſub vna terminatione omnes præſtat, ut:

Præſens & Imperfectum, τύπτϕν.
Perfectum & pluſquãperfectũ, τετυφέναι.
Indefinitum primum, τύψαι.
Indefinitum ſecundum, τυπεῖν.
Futurum

Futurum primum, τύψω.
Futurum secundum, τυπῶ.

DE PARTICIPIIS VERborum in ω.

Non sum mei oblitus, qui initio participium partem orationis à verbo separatam posuerim, iam vero intermisceam, neq; enim fit sine caussa. Commodius enim Tyroni puto, si cuiq; generi & terminationi verborum, formatio participiorum eius subijciatur.

Participium masculinum præsentis & utriusq; futuri fit à prima sui Indicatiui, addendo fini ν, ut τύπτω, τύπτων, τύψω, τύψων, τυπῶ, τυπῶν.

Fœminina horum deducuntur à suis masculinis, ων uertendo in ουσα, ut τύπτων, τύπτουσα, τύψων, τύψουσα, τυπῶν, τυποῦσα.

Neutra eorum similiter à masculinis, ων in ον mutando, præterquam in futuro secundo, ubi ῶν in οῦν conuertutur, τύπτων, τύπτον, τύψων, τύψον, τυπῶν, τυποῦν.

Indefiniti secundi participium masculinum, fit à prima persona sui indicatiui, abijci-

abijciendo augmentum, & ον in ών conuertendo, ut ἔτυπον, τυπῶν.

Fœminina vero & Neutra deduc a masculino, ut in præsenti, τυπῶν, τυποῦσα, τυπόν.

Indefiniti primi participium masculinum, forma a secunda persona sui Indicatiui, abiecto augmento, ἔτυψας. τύψας.

Fœmininum a masculino, assumto in fine α, ut τύψας, τύψασα.

Neutrum similiter a masculino, ας in αν uerso, ut τύψας, τύψαν.

Præteriti perfecti participium masculinum forma a prima persona sui Indicatiui, α in ώς uertendo, ut τέτυφα, τετυφώς.

Fœmininum a masculino, ώς in υῖα uertendo, ut τετυφώς, τετυφυῖα.

Neutrum similiter a masculino, ώς in ός mutato, ut τετυφώς, τετυφός.

DE EORVM DECLINATIONE.

Omne participium uerborum in ω, masculini & neutri generis, est declinationis quintæ. Quæ uero fœminina sunt, secun-

dam

dam declinationem ſequuntur, id quod figura ſequens ob oculos ponit.

Præſens & Imperfectum.

ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος.

Perfectum & pluſquamperfectum.

ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

Indefinitum primum.

ὁ τύψας τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος.

Indefinitum ſecundum.

ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

ὁ τύψων τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον τοῦ τύψοντος.

Futurum

Futurum ſecundum.

ὁ τυπῶν τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν τοῦ τυποῦντος.

Græcæ literaturæ candidatis ſæpenumero coniugatio verborum & temporum formatio tantum negotij faceſsit, vt rei difficultate, quæ reuera nulla eſt, complures conterriti, ſpem omnem diſcendi abijciant & induſtriam deponant. Quare ſtudioſos ſedulo monemus, ne ſpecie & tanquam præſtigijs falſæ difficultatis decepti, reijci ſe à ſtudio Græcarum literarum patiantur, ſed ſciant atq; adeo uideant difficultatem in formatione temporum nullam eſſe poſſe, quæ tam paucis, quas iam abſoluimus regulis, tota continetur. Nam qui perpauca hæc, quæ de actiuorum temporum formatione hactenus tradidimus, tenuerit, is iam Græcæ Grammatices maiorem partem aſſecutus, fereq; omni laboris moleſtia defunctus eſt: quandoquidem omnia, quæ reſtant de formandis temporibus Paſſiuorum

uorum & Mediorum, ex Actiuorum cognitione pendeant, eaq; ueluti basi nitantur. Qui igitur actiua tempora formare didicerit, perfacile passiua & media, quæ ab actiuis formantur, animo complectetur. Sed quoniam omnino in promtu actiuorum temporum formationem, ac non minus quam digitos & vngues suos notam habere studiosos oportet, Plinius q; ipse de fragilitate humanæ memoriæ non iniuria queritur, ea studiosis memoriæ subsidia præbebimus, quibus cum exiguo temporis spacio, tum minimo negocio, omnium actiuorum temporum formatio firme inscribetur animo, & manebit alta mente reposita.

Consulimus igitur studiosis omnibus, ut quum primum de temporum actiuorum formatione regulas, uel à Præceptore expositas, uel suo Marte studioq; lectas intellexerint, (Quanquam enim operosum, non tamen prorsus ἀδυνατον profecto fuerit, studiosum Latinæ Grammatices scientia instructum, meoq; consilio obsequentem αὐτοδίδακτον Græcam

Grammaticam hinc adipiſci) initio ſingulis diebus uerbum unum atq; alterum forment, deinde progreſsi paulatim, ſingularum coniugationum unum uerbum, poſtremo plura uerba per omnia tempora & modos eundo, regulasq; ſubinde inſpiciendo, & omnia ad præceptiones exigendo una cum Participijs abſoluant, eaq; aut pugillaribus imprimant, aut palimpſeſto aut chartis illinant. Tempora denicq; formata præceptoribus quotidie exhibeant emendanda, aut ſi præceptorum ope fuerint deſtituti, ipſi ſint ſibi ἐξηοδιώκται. Hac exercitatione qui duarum uel trium hebdomadarum curriculo uſi fuerint, id quaſi ludibundi aſſequentur, ut tempora actiuorum omnia citra ediſcendi laborem, quem plericq; omnes fugimus, & ſæpe inutilem experimur, quum non raro quæ edidicimus paulo momento rurſus elabantur, memoriæ penitus affixa perpetuo inſideant, quibus in animo iam planiſsime inſculptis, ſtudioſus progredietur, ac Paſsiuorum etiam & Mediorum tempora per omnes Modos formans,

mans, chartæq; deletitiæ illinens, actiuis aggregabit, & in unum quasi concilium conuocabit, tribus ueluti ordinibus distincta. In hac itidem exercitatione per duas aut tres hebdomadas studiosus uersabitur, & experietur discussa iam uana illa difficultatis nebula, rem omnem sic esse lucidam & perspicuam, & perceptu facilem, ut nemo iam amplius possit difficultatis prætextu ignauiam suam conuestire. Quod supereſt igitur animi inductione & uoluntate opus est, ut imperes ipse tibi semel deuorare tædium Grammaticum, semelq; exorbere hanc molestiam, siquidem hæc non uoluptas potius est quam molestia.

De formatione uero personarum, nihil admodum sollicitudinis restat. Non enim ut apud Latinos singulæ coniugationes peculiares personas habent: sed omnium coniugationum personæ ad unum exemplum & regulam quæruntur: quas si aliquoties studiosus precum ritu permurmurauerit, facile memoriæ mandabit.

DE PASSIVIS VERborum in ω.

DE INDICATIVO.

Præsens fit à prima persona præsentis actiui, mutando ω in ομαι, ut τύπτω, τύπτομαι.

Præteritum Imperfectum fit à prima imperfecti actiui, mutando ον in όμην, ut ἔτυπτον, ἐτυπτόμην.

DE PERFECTO.

Perfectum passiuum fit ab actiuo, uertendo

φα in μμαι, ut τέτυφα, τέτυμμαι.
χα γμαι, ut λέλεχα, λέλεγμαι
σμαι, ut πέπφα, πέπφσμαι.

κα modo in μαι, ut ἔψαλκα, ἔψαλμαι, in quibus σ connecti non potest. De quibus tres notantur regulæ.

PRIMA.

Verba tertiæ coniugationis mutant κα in σμαι. Verba quartæ coniugationis, quæ in præterito actiuo habent κα, mutant

tant illud etiam in σμαι, ut φράζω, ἔφρασα, ἔφρακα, ἔφρασμαι.

SECVNDA.

Verba quintæ coniugationis κα mutant in μαι, ut κέκριμα, κέκριμαι. ἔψαλκα, ἔψαλμαι.

Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ perfectum actiuum in γκα formant. Nam illud in formatione passiui in μμαι uertunt, ut πέφαγκα, πέφαμμαι. μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι.

TERTIA.

Verba sextæ coniugationis in αω, εω, οω. Si in penultima præteriti actiui η uel ω habuerint, in formatione perfecti passiui κα in μαι & non in σμαι uertunt, ut ποιέω, πεποίηκα, πεποίημαι. βοάω, βεβόηκα, βεβόημαι. χρυσόω, κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι.

De cæteris uerbis in ω purum, non est certa regula, partim enim eorum κα in σμαι uertunt, ut ἀκέω, ἤκεκα, ἤκεσμαι. Partim uero in μαι, ut βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασί

βεβασίλευμαι, quapropter in hac re autorum usum obseruabis.

DE PERSONIS PERFECTI.

Quoniam difficilior & operæ maioris est formatio personarum huius temporis, continuo eam subijciendam putaui.

Secunda igitur persona fit à prima, uertendo

μμαι		ψαι	τέτυμμαι, τέτυψαι.
γμαι	in	ξαι	ut λέλεγμαι, λέλεξαι.
σμαι	&	σαι	πέπεισμαι, πέπεισαι.
μαι			πεποίημαι, πεποίησαι.

EXCEPTIO.

Verba quintæ coniugationis quæ primam formant in μμαι idipsum in νσαι, uertẽdo faciunt secundam, ut πέφαμμαι, πέφανσαι. μεμόλυμμαι, μεμόλυνσαι.

Tertia persona fit à secunda, uertendo:

ψαι		πται	τέτυψαι, τέτυπται.
ξαι	in	κται	λέλεξαι, λέλεκται.
σαι		ςται	πέπεισαι, πέπεισται.
σαι		ται	in quinta coniugatione

ἔψαλσαι, ἔψαλται, in quibus σ connecti non potest.

Nota-

NOTATIVNCVLA.

Verba sextæ coniugationis in μαι simplex primam formantia, σαι secundæ in ται, & non in ϛαι commutare solent, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. βεβασίλευμαι, βεβασίλευσαι, βεβασίλευται.

Prima persona dualis formatur à prima singulari μαι in μεθον uersо, ut τέτυμμαι, τετύμμεθον.

Secunda uero dualis, fit à tertia singulari, uertendo

πται		φθον	τέτυπται, τέτυφθον.
κται		χθον	λέλεκται, λέλεχθον.
ται	in	σθον	πεποίηται, πεποίησθον.
			πέπϛαι, πέπϛσθον.
ται		σθον	in quibus σ connecti non potest, ut ἔψαλται, ἔψαλθον.

Prima persona pluralis fit à prima duali, uertendo ον finale in α, ut τετύμμεθον, τετύμμεθα.

Secunda fit à secunda duali, ον in ε mutato, ut τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia formari non potest in his, quo-

rum tertia ſingularis in ται non purum exit, ſed loco eius utimur participio perfecti, cum uerbo ſubſtantiuo, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Si autem ται tertia ſingularis purum eſt, tum ab ea formatur tertia pluralis, aſſumendo ν ante ται, πεποίηται, πεποίληται, κέκριται, κέκρινται.

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Pluſquamperfectum formatur à ſuo perfecto, mutando μαι in μλω, & ſi perfectum à conſonante inceperit, aſſumendo in principio etiam ε, ut ἔψαλμαι, ἐψάλμην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

DE FORMATIONE Perſonarum.

Perſonas cæteras eodem modo quo in perfecto formabis hoc obſeruato, quod ubi perfecti perſona exit in αι, in pluſquã perfecto in ο, ut τέτυψαι, ἐτέτυψο.

DE PAVLOPOSTFVTVRO.

Peculiare futurum uerba paſsiua præter cætera habent, quod paulopoſtfuturum

rum appellatur: vnde etiam eius significatio apparet.

Formatur autem à secunda singulari præteriti perfecti, αι finale in ομαι mutando, τέτυψαι, τετύψομαι.

DE INDEFINITO PRIMO.

Indefinitum primum formatur à tertia singulari perfecti, uertendo

παι		φθω	τέτυπται, ἐτύφθην.
και		χθω	λέλεκται, ἐλέχθην.
ραι	in	θω	ῥέπρακται, ἐπράθην.
ται		θω	ἔψαλται, ἐψάλθην.

Et si perfectum à consonante incipit, est ea abijcienda, ut idem initium habeat indefinitum cum imperfecto.

DE INDEFINITO II.

Indefinitum secundum passiuum deducitur à sui actiui persona prima, ον in ην uertendo, ut ἔτυπον, ἐτύπην.

DE FVTVRO PRIMO & secundo.

Futurum primum & secundum formatur a prima persona sui Indefiniti passiui,

ſiui, ην in ήσομαι uertendo & abĭjciendo augmentum, ut ἐτύφθην, τυφθήσομαι, ἐτύπην, τυπήσομαι.

DE IMPERATIVO.

Præſens Imperatiui formatur à præſenti Indicatiui, mutando ομαι in ε, τύπτομαι, τύπτε.

Indefinitum primum fit à tertia ſui Indicatiui, aſſumendo τι, in fine, ut ἐτύφθη, τύφθητι.

Indefinitum ſecundum ſimiliter fit à tertia ſui Indicatiui, aſſumendo in fine θι, ut ἐτύπη, τύπηθι.

Si tamen in ultima tertiæ Indicatiui fuerit aſpirata, aſſumetur τι, ut ἐπίθη, πίθητι.

DE PERSONIS.

Reliquæ perſonæ formantur à ſecunda perſona ηζι uel ηθι uariando, ut ſequitur

τύφθητι D. ητον, ήτων.

ήτω

τύπηθι P. ητε, ήτωσαν.

Perfectum fit à ſecunda perſona ſui Indicatiui, αι in ο ſolum uerſo, τέτυψαι, τέτυψο.

Tertia

Tertia fit à ſecunda, uertendo

ψο		φθω	τέτυψο, τετύφθω.
ξο	in	χθω	λέλεξο, λελέχθω.
σο		σθω	πέπεισο, πεπείσθω.
σο		ϑω	in quibus σ connecti nõ poteſt, ἔψαλσο, ἐψάλθω.

Reliquæ perſonæ formantur à tertia, ω finale uariando, ut ſequitur:

ω. D. ον. ων. P. ε. ωσαν.

DE OPTATIVO.

Præſens & futura omnia formantur â prima perſona ſui Indicatiui, uariando ομαι in οιμην, ut τύπτομαι, τυπτοίμην, τυφθήσομαι, τυφθησοίμην, τυπήσομαι, τυπησοίμεν, τετύψομαι, τετυψοίμεν.

Indefinitum utrumq; fit â prima ſui Indicatiui, ην in είην uerſo, ut ἐτύφθεν, τυφθείεν, ἐτύπεν, τυπείεν.

Præteritum perfectum plerunque in hoc modo non formatur, ſed loco eius utimur participio perfecti, & uerbo ſubſtantiuo eiuſdem modi, quod apud Latinos in omni perfecto paſsiuo uſu uenit, τετυμμένος ἔιην, βεβασιλευμένος ἔιην.

Ple-

Plerunq; dixi, quia si perfectum Indicatiui in ημαι uel ωμαι exierit, formabitur ab eo perfectum Optatiui, μαι in μην uertendo, & sub η uel ω, diphthongus ut fiat ι subscribendo, ut πεποίημαι, πεποιήμην, κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην.

Reliquæ personæ formantur in his à prima μην uariando, ut sequitur:

S	πεποιήμην,	ο,	το.
D		μεθον,	σθον, σθην.
P		μεθα,	σθε, ντο.

DE SVBIVNCTIVO.

Præsens subiunctiui fit à prima personna præsentis Indicatiui passiui, de quo aduertendum est, ο in ω, & ε in η ubiq; uertenda esse, ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτε), ἐὰν τύπτη), τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον & sic de alijs

Indefinitum utrumq; fit à prima sui Indicatiui, ην in ῶ circumflexum mutata, ἐτύφθην, τυφθῶ, ἐτύπην, τυπῶ.

Perfectum (quemadmodum in Optatiuo) plærunq; non formatur, sed uicem eius præstat participium perfecti, cum uerbo substantiuo eiusdem modi, ut τετυμμένος, ὦ, ἦς, &c.

In his

In his autem quæ in ημαι uel ωμαι perfectum Indicatiui finiunt, formatur subiunctiuum ab eo η uel ω in ῶ uerso, ut πεποίημαι, πεποιῶμαι. κεχρύσωμαι, κεχρυσῶμαι.

Secunda fit à prima, ῶμαι in uocalem indicatiui perfecti, cum ι subscripto commutando, eamq; circumflectendo, πεποιῆ.

Tertia uero à secunda, mutando ῆ uel ῶ in ῆται, ut πεποιῆται, κεχρυσῆται.

Reliquæ personæ formantur à secunda ῆ uel ῶ uariando, ut sequitur:

D	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον.
P	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.

DE INFINITIVO.

Præsens & tria futura formantur à tertia singulari suorum Indicatiuorum ται in σθαι uertendo, ut τύπτεται, τύπτεσθ. τυφθήσεται, τυφθήσεσθ. τυπήσεται, τυπήσεσθ. τετύψεται, τετύψεσθ.

Perfectum infinitiui fit à secunda plurali Indicatiui, ε in αι uerso, τέτυφθε, τετύφθαι.

Indefinitum utrumq; fit à prima sui Indicatiui

dicatiui, assumendo in fine ναι, ut ἐτύφθω, τυφθῶναι, ἐτύπλω, τυπῆναι.

PARADIGMA INFINITIVI.

Præsens & Imperfectum	τύπτεσθαι.
Perfectũ & plusquãperfectũ	τετύφθαι.
Aoristus primus	τυφθῶναι.
Aoristus secundus	τυπλῶναι.
Futurum primum	τυφθήσεσθαι.
Futurum secundum	τυπήσεσθαι.
Paulopostfuturum	τετύψεσθαι.

DE PARTICIPIIS EORVM.

Participia præsentis trium futurorum & præteriti perfecti deducuntur à prima persona suorum Indicatiuorum, μαι uertendo in μενος, ut τύπτομαι, τυπτόμενος, τέτυμμαι, τετυμμένος, τυφθήσομαι, τυφθησόμενος, τυπήσομαι, τυπησόμενος, τετύψομαι, τετυψόμενος.

Indefiniti utriusq; participia masculina deducuntur à prima suorum Indicatiuorum ην in εις commutato, ἐτύφθην, τυφθεὶς. ἐτύπλω, τυπεὶς.

Fœminina uero à masculinis, assumendo in fine α, ut τυφθεῖσα.

Neutra

Neutra similiter à masculinis ας in εν mutato, τυφθεὶς, τυφθὲν. τυπεὶς, τυπὲν.

Fœminina sunt declinationis secundæ τυφθεῖσα, τυφθείσης. τυπεῖσα, τυπείσης.

Masculina uero & neutra quintæ, Genitiuum autem formant ας uel εν in έντος mutando, τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθὲν, τυφθέντος. τυπεὶς, τυπέντος, τυπὲν, τυπέντος.

DE MEDIIS VERborum in ω.

Quæ appellentur Media, cum de uerborum generibus, tractaretur, est ostensum, idq; ex Theodori Gazæ sententia, quam ego, ut uerisimã, sequendã censeo.

DE INDICATIVO.

Præsens omnium modorum coincidit cum suo passiuo, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τυπτοίμην, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεσθαι.

Præteritum imperfectum itidem coincidit cum passiuo, ut ἐτυπτόμην.

Futurum primum sicut præsens formatur à prima sui Indicatiui actiui, ω uertendo in ομαι, ut τύψω, τύψομαι.

Excipitur futurum primum quintæ coniu-

coniugationis, quæ uertit ῶ in ῦμαι, ut μενῶ, μενοῦμαι, σελῶ, σελοῦμαι.

Futurum secundum similiter fit à suo actiuo, uertendo ῶ in οῦμαι, ut τυπῶ, τυποῦμαι.

Indefinitum primum fit à prima persona sui actiui assumendo in fine μην, ut ἔτυψα, ἐτυψάμην.

Indefinitum secundum sicut præteritum imperfectum fit à suo actiuo ον finale primæ personæ uertendo in όμην, ut ἔτυπον, ἐτυπόμην.

DE PRAETERITO PERFECTO.

Præteritum perfectum Medium deducitur à prima sui actiui, uertendo distinctiuam præteriti in eam consonantem, quæ ον Indefiniti secundi præcedit, ἔτυπον, τέτυφα, τέτυπα.

EXCEPTIONES.

Excipiuntur uerba in λω, ρω & ω purum, Ea enim distinctiuam præteriti omnino abijciunt, non in aliam mutant, ut ἔψαλκα, ἔψαλα, ἔσπαρκα, ἔσπαρα, ἥκικα, ἧκα.

Perpau-

Perpauca tamen reperias uerba in ω purum, quæ medium perfectum habeant usitatum, & quæ habent, nonnulla regulam etiam non sequuntur, δρέπω, δεδρέπηκα, δέδραπα.

In ευω & ζω exeuntia eo omnino carent, præter ἀηδάω.

Secundo excipe uerba in νω, mutantia ν in γ in præterito, ea namq; κ abijciunt & γ in ν denuo uertunt, πέφαγκα, πέφηνα.

Tertio excipe uerba quintæ coniugationis, quæ in ηκα præteritum formant. Eorum namq; perfectum fit ab actiuo, abijciendo ηκ, ut κεκάμηκα, κέκαμα, τετέμηκα, τέτομα.

DE PENVLTIMA PERFECTI.

Si in penultima præsentis actiui fuerit αι uertitur ea in perfecti medij formatione in η, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφηνα.

Si uero in penultima fuerit ε uel ει, uertetur ε in perfecti medij formatione in ο, ut πείθω, πέπεικα, πέποιθα. πειρῶ, ἔπαρκα, ἔπορα.

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Plusquamperfectum formatur à suo perfecto medio eodem modo quo in actiuis, ἤκουα, ἠκόειν. τέτυπα, ἐτετύπειν.

DE IMPERATIVO.

Præsens Imperatiui coincidit cum suo passiuo τύπτου. Eodem modo formatur Imperatiuus Indefiniti secundi à prima persona sui Indicatiui, mutando ὁμεω in ῶ circumflexum, ut ἐτυπόμεω, τυπῶ.

Indefinitum primum autem formatur a prima sui Indicatiui uertendo άμεω in αι, ut ἐτυψάμεω, τύψαι.

Præteritum perfectum fit a prima persona Indicatiui sui, τέτυπα, τέτυπε.

DE OPTATIVO.

Tempora optatiui omnia (præter præteritum perfectum, quod fit ab Indicatiuo suo, τέτυπα, τετύποιμι) deducuntur a suis actiuis μι in μεω uertendo, ut τύπτοιμι, τυπτοίμεω, τύποιμι, τυποίμεω, τύψαιμι, τυψαίμεω, τύψοιμι, τυψοίμεω, τυποῖμι, τυποίμεω.

DE SVBIVNCTIVO.

Tempora Subiunctiui deducuntur a suis subiunctiuis actiuis, assumta in fine

μαι

μαι syllaba, ut τύπτω, τύπτωμαι, τύψω, τύψωμαι, τύπω, τύπωμαι.

Perfectum fit ab Indicatiuo, τέτυπα, τετύπω.

DE INFINITIVO.

Infinitiui tempora deducuntur à tertia persona suorum Indicatiuorum, ut ται uel το in θαι uertendo, ut τύπτεται, τύπτεσθε, ἐτύπετο, τυπέσθε, τύψεται, τύψεσθε, τυπεῖται, τυπεῖσθε, τετυπέναι, ut τετυφέναι, ἐτύψατο, τύψασθε.

PARADIGMA INFINITIVI.

Præsens & Imperfectum	τύπτεσθαι.
Perfectum & plusquãperfectũ	τετυπέναι.
Indefinitum primum	τύψασθε.
Indefinitum secundum	τυπέσθαι.
Futurum primum	τύψεσθαι.
Futurum secundum	τυπεῖσθαι.

DE PARTICIPIIS EORVM.

Participia masculina deducuntur a prima persona suorum Indicatiuorum, μαι uel μην uertendo in μενος, & abijciendo indefinitorum augmentum.

Fœminina à masculinis fiunt, ος in η uerso.

Neutra ſimiliter à maſculinis, Σ in N mutato.

Τύπτομαι, τυπτόμενος, τυπτομένη, τυπτόμενον.
τύψομαι, τυψόμενος, τυψομένη, τυψόμενον.
τυπτῆμαι, τυπτέμενος, τυπτεμένη, τυπτέμενον.
ἐτυψάμην, τυψάμενος, τυψαμένη, τυψάμενον.
ἐτυπόμην, τυπόμενος, τυπομένη, τυπόμενον.

Maſculina & Neutra ſunt declinationis tertiæ. Fœminina ſecundæ.

Præteritum actiui ſui declinationem & formationem ſequitur. Dicimus itaq; τετυπὼς, τετυπότος, τετυπυῖα, τετυπυίας, τετυπὸς, τετυπότος, quemadmodum in actiuis oſtenſum reperitur.

DE CONTRACTIONE Verborum.

Sunt nonnulla verba in ω uel ομαι purum, quæ in præſenti & imperfecto omnium modorum contractionem uocalium concurrentium patiuntur, quæ tribus formis compræhenditur.

PRIMA.

Eſt

Est verborum in εω uel εομαι, quæ sequentes habet contractiones:

ω		ῶ	ποιέω, ποιῶ.
ο		ῶ	ποιέομαι, ποιῶμαι. ἐποίεον, ἐποίουν.
ε	contrahitur	ῆ	ποιέετον, ποιῆτον. ἐποίεε, ἐποίει.
ε ante			
ει	in	ῆ	ποιέει, ποιεῖ.
η		ῆ	ποιέη, ποιῇ.
ου		οῦ	ποιέουσι, ποιοῦσι.
οι		οῖ	ποιέοιμι, ποιοῖμι.

Nota, quod si ε præcedat aliquam diphthongum, in eandem contrahitur.

Excipe verba in εω bisyllaba, quæ primas præsentis & imperfecti, item tertias plurales non contrahunt, quamuis reliquæ personæ omnes patiantur, ut πλέω, ἔπλεον, πλέεις, πλεῖς.

SECUNDA.

Est verborum in αω uel αομαι, subsequentes habens vocalium contractiones:

ω		ῶ	βοάω, βοῶ.
ο		ῶ	βοάομαι, βοῶμαι.

	οι	ῶ	Βοάοιμι, Βοῷμι.
	ϑ	ῶ	Βοάϑσι, Βοῶσι.
α ante	ε	contrahitur in ᾶ	Βοάετον, Βοᾶτον.
	α	ᾶ	Βοάεα, Βοᾶ.
	η	ᾶ	Βοάη, Βοᾶ.

Studiosus in hac coniugatione duas tantum contractiones notabit, α scilicet & ω. Quia omnia contrahuntur uel in α uel in ω. Nam post ipsum α sequitur uel ε, uel η, uel ο, uel ω. Si ε uel η sequatur, contractio fit in α productum, ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε. Sin ο aut ω sequitur, tunc semper fit contractio in ω, ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi in diphthongo propria ι repertum fuerit, idem facta contractione in diphthongum impropriam migrans subscribetur, ut βοάῃς, βοᾷς, βοᾷ, βοᾷ, βοάοιμι, βοῷμι. Si uero in diphthongo υ reperitur, id omnino abijciendum est, βοάϑσι, βοῶσι.

TERTIA.

Est uerborum in οω uel οομαι, sequentesq; habet contractiones:

ο ante

ω	ῶ	ἀξυσόω, ἀξυσῶ.
ο	ᾶ	ἀξυσόομεν, ἀξυσᾶμεν.
α	ᾶ	ἀξυσόασι, ἀξυσᾶσι.
ε	ᾶ	ἀξυσόετον, ἀξυσᾶτον.
ο ante αν contra-	ᾶν	ἀξυσόων, ἀξυσᾶν.
αι hitur in	οι	ἀξυσόαι, ἀξυσοῖ.
οι	οῖ	ἀξυσόοιμι, ἀξυσοῖμι.
η	οῖ	ἀξυσόη, ἀξυσοῖ.
η	ῶ	ἀξυσόητον, ἀξυσῶτον.

Studiosus in hac coniugatione tres contractiones notabit, scilicet οι, α, ω. Nam si post ο sequitur ε aut alterum ο, sive solum, sive in diphthongo, contractio fit in α, ut ἀξυσόετον, ἀξυσᾶτον, ἀξυσόομεν, ἀξυσᾶμεν, ἀξυσόασι, ἀξυσᾶσι.

Sin η aut ω sequitur, in ω fit contractio, ut ἀξυσόητον, ἀξυσῶτον, ἀξυσόωσι, ἀξυσῶσι.

Si autem ι in quapiam diphthongo propria uel impropria repertum fuerit, in οι semper fit contractio, ἀξυσόῃς, ἀξυσοῖς, ἀξυσόοιμι, ἀξυσοῖμι, ἀξυσόῃ, ἀξυσοῖ.

Excipitur Infinitiuus actiuus, ubi in α fit contractio. Dicimus enim, ἀξυσόων, ἀξυσᾶν.

DE VERBIS IN MI eorumq; formatione.

Verba in μι omnia deriuata sunt. Deducuntur enim à uerbis in άω, έω, όω, & ύω, assumendo in principio ι, & si fieri potest, per regulas in præterito perfecto traditas, reduplicetur prima consonans uerbi, posthæc mutabitur ultima & penultima, ut sequitur:

αω		ημι	στάω, ἵστημι.
εω	uertitur in	ημι	ut	θέω, τίθημι.
οω		ωμι	δόω, δίδωμι.
υω		υμι	ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Excipe deducta à verbis in ω, quæ in principio nihil assumunt, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

DE CONIVGATIONIS cognitione.

Coniugatio cognoscitur ex uocali præcedente μαι, præsentis passiui uel mediῖ.

Nota coniugationis.	1	ε	τίθημι, τίθεμαι.
	2	α	ἵστημι, ἵσταμαι.
	3	ο	δίδωμι, δίδομαι.
	4	υ	ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι.

Nota

NOTATIVNCVLA.

Coniugationes tres priores, tria tantum tempora propria habent: Præsens, Imperfectum & Indefinitum secundum. Quarta uero, Præsens & Imperfectum, quæ sola duo tempora habet, defectiua plane existens. Reliqua ex primitiuorum coniugatione mutuamur.

DE IMPERFECTO.

Imperfectum formatur à præsenti, mutatione μι syllabæ in ν, factoq; augmento iuxta præscriptum in verbis in ω, τίθημι, ἐτίθην, ἵστημι, ἵστω.

Secunda eius persona fit à prima, ν in σ mutato, ἐτίθην, ἐτίθης.

Tertia vero a secunda, abiectione σ, ut ἐτίθη.

Reliquæ personæ formantur, ut in præsenti, præterquam quod tertia dualis in τὸν exit, ἐτιθέτὸν.

Ab hac tertia duali fit tertia pluralis, τὸν in σαν uertendo, ἐτιθέτὸν ἐτίθεσαν.

DE INDEFINITO II.

Indefinitum secundum uariatur a fu-

turo primo uersione σω finalis in ν, & aſſumtione augmenti, θήσω, ἔθην. σήσω, ἔσην, δώσω, ἔδων.

DE IMPERATIVO.

Præsens & Indefinitum secundum Imperatiui formatur à prima plurali sui Indicatiui μεν in θι mutato, ut ἴσαμεν, ἴσαθι.

Si tamen in penultima Indicatiui fuerit aspirata, uertitur μεν in τι, τίθεμεν, τίθετι.

EXCEPTIO.

Excipiuntur tria uerba, quæ Imperatiuum indefiniti aliter formant, ἔθης, θὲς, ἔδως, δὸς, ῆς, ἕς.

DE OPTATIVO.

Præsens & Indefinitum secundum Optatiui, fit à prima plurali sui Indicatiui, mutando μεν in είην, ut τίθεμεν, τιθείην, ἔθεμεν, θείην.

Quod si penultima primæ pluralis Indicatiui longa est, mutatur ea etiam in coniugationis distinctiuam, ἔσημεν, σαίην.

NOTATIVNCVLA.

In quarta coniugatione Optatiuus & Subiunctiuus omnino deficit.

De Sub=

DE SVBIVNCTIVO.

Subiunctiua huiuſmodi fiunt à ſuis Indicatiuis, a prima ſcilicet perſona, ημι, ωμι ην uel ων, in ῶ circumflexum conuerſa, τίθημι, τιθῶ. ἵστημι, ἱστῶ. δίδωμι, διδῶ. ἔθην, θῶ. ἔστην, στῶ. ἔδων, δῶ.

DE INFINITIVO.

Infinitiua præſentis & Indefiniti ſecundi, fiunt a prima perſona plurali ſui Indicatiui, μεν in ναι uerſo, ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσαμεν, ἱστάναι. ἔστημεν, στῆναι.

Excipiuntur Indefinita tria, quæ penultimam in diphthongum præterea faciunt. Dicimus enim, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι,

DE PARTICIPIIS ACTIuis eorum.

Participia maſculina fiunt a ſecũda ſui Indicatiui uertendo

ης	εἰς	τίθης, τιθεὶς, ἔθης, θεὶς.
ης	ὰς	ἵστης, ἱστὰς, ἔστης, in ut στὰς.
ως	ὺς	δίδως, διδὺς, ἔδως, δύς.
υς	ὺς	ζεύγνυς, ζευγνὺς.

Fœmi-

Fœminina deducuntur a maſculinis, aſſumto in fine α, ut τιθεῖσα, ϑεῖσα. Et ſunt declinationis ſecundæ.

Maſculina ſunt declinationis quintæ, formatur uero genitiuus ut ſequitur:

Genitiuus fit a nominatiuo, uertendo	1	ις	έντ⸍	τιθεὶς, τιθέντ⸍.
	2	ὰς	άντ⸍ in ισάντ⸍.	ἱστὰς
	3	ὺς	όντ⸍	διδὺς, διδόντ⸍.
	4	ύς	ύντ⸍	ζευγνὺς ζευγνύντ⸍.

Neutra ſunt a genitiuo maſculinorum abiiciendo τ⸍, ut τιθέντο, τιθέν. Genitiuum maſculinis ſimilem habent.

De reliquis participiis infra uidebis in integris exemplis uerborum in μι.

DE PASSIVIS EORVM.

Præſens fit ab actiuo, extrema in μαι, ac penultima in uocalem primitiui mutata, ut τίθημι, τίθεμαι, ἵστημι, ἵσταμαι, δίδωμι, δίδομαι, ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι.

Præte-

Præteritum imperfectum fit a prima persona singulari præsentis, μαι in μην, uersa, & ε communi augmento præposito, τίθεμαι, ἐτιθέμην.

Indefinitum secundnm in passiuis ubique deficit. Cætera tempora quæ uerborum in μι propria non sunt, a primitiuis petantur.

DE IMPERATIVO.

Imperatiuus præsentis fit a secunda persona præteriti imperfecti, abiecto augmento tantum, ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, fit τίθεσο.

DE OPTATIVO.

Præsens Optatiui fit a prima persona præsentis Indicatiui passiui, extrema in μεν mutata, & adiuncto ι penultimæ, τιθείμεν.

DE SVBIVNCTIVO.

Præsens subiunctiui fit a prima persona Subiunctiui actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι.

DE INFINITIVO.

Infinitiuus præsentis fit a tertia persona singulari passiui, extrema in θαι mutata, & σ interpositο, τίθεται, τίθεσθ.

De

DE PARTICIPIIS.

Participium præsentis fit a prima persona præsentis Indicatiui, μαι uerso in μένος, τίθεμαι, τιθέμενος. Fœmininum, τιθεμένη. Neutrum, τιθέμενον. De reliquis Participijs infra uidebis in integris exemplis uerborum in μι.

DE MEDIIS EORVM.

Præsens & præteritum imperfectum Mediorum, in omnibus modis, & participio coincidunt cum suo passiuo.

DE INDEFINITO II.

Indefinitum secundum fit a prima sui actiui, uocalem ultimæ in uocalem primitiui reducendo, & ν in μην mutando, ut:

In	1	ην	έμην ἔθην	ἐθέμην.
	2	ην uertitur in	άμην ut ἔστην,	ἐστάμην.
	3	ων	όμην, ἔδων,	ἐδόμην.

DE IMPERATIVO.

Imperatiuus Indefiniti secundi, sicut etiam præsentis, fit ex secunda persona sui Indicatiui, ἔθεσο, θέσο.

De

DE OPTATIVO.

Optatiuus Indefiniti ſecundi, ſicut & Præſentis, fit a prima ſui Indicatiui Medij μην uertendo in μην, ut ἐθέμην, θείμην.

DE SVBIVNCTIVO.

Subiunctiuus Indefiniti ſecundi, fit a prima ſui actiui, aſſumendo μαι, ut θῶ, θῶμαι.

DE INFINITIVO.

Infinitiuus Indefiniti ſecundi, eſt θέσθαι.

De Participijs infra copioſius reperies omnia in integris exemplis Verborum in μι.

Notandum, quod præter iam abſoluta uerba in μι, quæ quatuor diſtincta ſunt coniugationibus, reperiuntur etiam non nulla uerba in μι anomala, quæ ſtudioſus temporis progreſſu, partim ex autorum lectione, partim ex ſecundo libro Vrbani, qui ea copioſiſsime per omnia tempora & modos inflectit, facile aſſequetur.

DE

DE ADVERBIO.

ADuerbio accidunt tria, Significatio, Species, & Figura.

Significationes Aduerbiorum ab alijs plura, ab alijs pauciora genera traduntur. Nos ea, quæ sequuntur, docendi causſa in præsentia ponemus. Sunt uero aut Temporis, ut νυῦ, ϖότε, ϖάλαι, αὖθις, τέως, ἔως, ϖηνίκα, ἡνίκα, ἔπφτα, σήμερον, αὔριον, χθὲς.

Aut qualitatis, ut καλῶς, σοφῶς.

Aut quantitatis, ut δὶς, τρὶς, τετράκις.

Aut loci, ut ἄνω, κάτω, ἔξω, ἔσω, ϖόῤῥω, ἐνώπιον, χαμαὶ, ἔνθεν, ἔνθα, ὅθεν, ἐπέκφνα, μάκραν.

Aut optandi, ut εἴθε, αἴθε, ὄφελον.

Aut exclamandi, ut ἰοὺ, ἰὼ, ὤμοι, οἴμοι, ϖαπαὶ.

Aut admirandi, ut βαβαὶ, φεῦ.

Aut negandi, ut οὐ, οὐδαμῶς, οὔκουν.

Aut similitudinis, ut ὡς, ὥϖερ, καθὰ, καθάπερ, ἤϋ, ἤὐτε.

Aut dubitandi & euentus, ut ἴσως, τάχα, τύχον.

Aut ordinis, ut ἑξῆς, ἐφεξῆς.

Aut

Aut congregandi, ut ἄρδην, ἅμα, ὁμῦ.
Aut hortandi, ut ἄγε, εὖγε, Φέρε, δεῦρο, δεῦτε, ἴθι, εἶα.
Aut comparandi, ut ἧττον, μᾶλλον.
Aut interrogandi, ut πόθεν, πῦ, πλυίκα, πῶς.
Aut intendendi, ut μίαν, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα.
Aut confirmandi, ut δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, ὄντως.
Aut iurandi, ut νὴ, ναὶ.
Abiurandi, ut μὰ.
Aut furentis, ut εὐοῖ, εὐὰν.

Sunt etiam positiua, quæ à Latinis Gerundia in dum appellantur, ut ἀναγνωστέον, πλευστέων.

Figuræ aduerbiorum sunt duæ. Simplex, ut πάλαι. Composita, ut πρόπαλαι.

Species item duæ, Primitiua, ut νυῖ. Deriuatiua, ut νυνί.

His accidentibus casus addi posset, cum nonnulla Aduerbia, quemadmodum præpositiones omnes certis casibus iungi soleant. Sed hoc non est instituti nostri.

DE CONIVNCTIONE.

COniunctioni accidunt tria, Poteſtas, Figura, & Ordo.

Poteſtas in multa diſtribuitur genera, Sunt enim aut Copulatiuæ, ut μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλὰ, ἀταρ, αὐτὰρ, ὅτι.

Aut diſiunctiuæ, ut ἤ, ἤτοι, ἦε.

Aut continuatiuæ, ut εἰ, εἴπερ, εἴδη, εἰδήπερ, ἐπεὶ, ἐπειδή.

Aut cauſſales, ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, γὰρ, ὅτι, διότι, καθότι, ἕνεκα, ἄνεκα.

Aut dubitatiuæ, ut ἆρα, μῶν, μὴ.

Aut rationales, ut ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, ἦν, τοίνυν, τιγάρτοι, τιγαρῆν.

Aut expletiuæ, ut ῥὰ, θὴν, νὴ, τῆ, ὦναι, ὦν, ἦν, ὦρε, ὦμοι, δῆτα, γὲ.

Aut potentiales, ut ἄν, κὲ, κὲν.

Aut electiuæ, ut ἤ.

Aut extenuatiuæ, ut γὲ, γῆν.

Aut aduerſatiuæ, ut ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης, εἰκὴ.

Figuræ duæ, Simplex, ut ἐπεὶ. Compoſita, ut ἐπειδὴ, ἐπιδήπερ.

DE

DE PRAEPOSITIONE.

PRæpositiones sunt numero decem & octo: ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Ex his aliæ alijs casibus deseruiunt: quemadmodum in Syntaxi docetur.

RATIO CONIVGANDI VERBA PER OMNES PERSONAS.

Futurũ a quinta Coniugationis.

DE Personis Verborum obseruandum est, Futurum primum quintæ coniugationis, in personis formandis ubiq; sequi Futurum secundum aliarum coniugationum, Quod accidit ob ῶ circumflexum, quod commune habent. Hinc dicimus in duali μενεῖτον, & non μένετον.

Præterea quia uidemus in duali quandoq; primam desiderari personam, quandoq; secundam & tertiam eandem esse, nonnunquam differre, duæ de ea re tradendæ sunt regulæ.

PRIMA.

Quandocunq; μ reperitur in primæ perso-

perſonæ pluralis ſyllaba ultima, dualis prima deficit, id quod in actiuis ubique contingit, & in Indefinitis paſsiuis, ut quæ in μεν primam pluralem formẽt. Alioqui non deficit, ut in Medijs & Paſſiuis uidebitur.

SECVNDA.

Tertia perſona plurali in ι uel αι exeunte, ſecunda & tertia perſona dualis eadem eſt: Sin autem in aliud quippiam exierit tertia pluralis, tum differunt, exempli loco ſit præſens & imperfectum.

Item, tertia perſona pluralis præſentis actiui & futurorum, coincidit cum dativo plurali participij.

Item, in Imperfecto & Indefinito ſecundo, prima perſona ſingularis, & tertia pluralis coincidunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ.

Indicatiuus Modus.

ἐνεστὼς χρόνος, Præsens tempus.

ἑνικὰ	τύπτω	τύπτεις	τύπτει
δυϊκὰ		τύπτετον	τύπτετον
πληθὺν.	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι

παραταλικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἑν.	ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε
δυ.		ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην
πλ.	ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν.	τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε
δυ.		τετύφατον	τετύφατον
πλ.	τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum pluſquamperfectum.

ἑν.	ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει
δυ.		ἐτετύφετον	ἐτετυφείτην
πλ.	ἐτετύφειμεν	ἐτετύφεται	ἐτετύφεσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε
δυ.		ἐτύψατον	ἐτυψάτην
πλ.	ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. ἔτυ-

ἐν. ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε
δυ.	ἐτύπετον	ἐτυπέτην
πλ. ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. τύψω	τύψεις	τύψει
δυ.	τύψετον	τύψετον
πλ. τύψομεν	τύψετε	τύψουσι

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ἐν. τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ
δυ.	τυπεῖτον	τυπεῖτον
πλ. τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

προσαγορευτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	τύπτε	τυπτέτω
δυ.	τύπτετον	τυπτέτων
πλ.	τύπτετε	τυπτέτωσαν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν.	τέτυφε	τετυφέτω
δυ.	τετύφετον	τετυφέτων
πλ.	τετύφετε	τετυφέτωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	τύψον	τυψάτω.
δυ.	τύψατον	τυψάτων.
πλ.	τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν.	τύπε	τυπέτω
δυ.	τύπετον	τυπέτων
πλ.	τύπετε	τυπέτωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἐν. τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι
δυ.	τύπτοιτον	τυπτοίτην
πλ. τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

παρακ. χρόν. καὶ ὑπερσυνϛ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν. τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι
δυ.	τετύφοιτον	τετυφοίτην
πλ. τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. τύψαιμι	τύψαις	τύψαι
δυ.	τύψαιτον	τυψαίτην
πλ. τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν. τύ-

ἐν. τύποιμι	τύποις	τύποι
δυ.	τύποιτον	τυποίτὼν
πλ. τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. τύψοιμι	τύψοις	τύψοι
δυ.	τύψοιτον	τυψοίτὼν
πλ. τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ἐν. τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ
δυ.	τυποῖτον	τυποῖτὼν
πλ. τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ
δυ.	ἐὰν τύπτητον	τύπτητον
πλ. ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν. ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ
δυ.	ἐὰν τετύφητον	τετύφητον
πλ. ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ
δυ.	ἐὰν τύψητον	τύψητον
πλ. ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν. ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ
δυ.	ἐὰν τύπητον	τύπητον
πλ. ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

τύπτειν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

τετυφέναι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum	τύψαι.
Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.	τυπεῖν.
Μέλλων α. Futurum primum	τύψειν.
Μέλλων β. Futurum ſecundum.	τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.
Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος

τὸ τύ-

ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης
τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος
ἡ τετυφῦια τῆς τετυφύιας
τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ὁ τύψας τοῦ τύψαντος
ἡ τύψασα τῆς τυψάσης
τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος.

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος
ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης
τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος.

Μέλλων α. Futurum primum.

ὁ τύψων τοῦ τύψοντος
ἡ τύψουσα τῆς τυψούσης
τὸ τύψον τοῦ τύψοντος.

Μέλλων β. Futurum secundum.

ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος
ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης
τὸ τυποῦν τοῦ τυπούντος

CON-

CONIVGATIO
VERBI PASSIVI.

Οριστικὴ ἔγκλισις.
Indicatiuus Modus.
ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. τύπτομαι	τύπτη	τύπτεται
δυ. τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον
πλ. τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

παραταλικός. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο
δυ. ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
πλ. ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν. τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται
δυ. τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
πλ. τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι

εἰσὶ, καὶ ἰωνικῶς τετύφαται.

ὑπερσυντελικός. Præteritum pluſ= quamperfectum.

ἐν. ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο
δυ. ἐτετύμμεθον	ἐτετύφθον	ἐτετύφθην
πλ. ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι

ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο.

Αόριστος

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη
δυ.	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτἰω
πλ. ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη
δυ.	ἐτύπητον	ἐτυπήτἰω
πλ. ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. τυφθήσομαι	τυφθήση	τυφθήσεται
δυ. τυφθησόμεθον	τυφθήσεθον	τυφθήσεθον
πλ. τυφθησόμεθα	τυφθήσεθε	τυφθήσονται.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ἑν. τυπήσομαι	τυπήση	τυπήσεται
δυ. τυπησόμεθον	τυπήσεθον	τυπήσεθον
πλ. τυπησόμεθα	τυπήσεθε	τυπήσονται.

Μετ' ὀλίγων μέλλων. Mox futurum.

ἑν. τετύψομαι	τετύψη	τετύψεται
δυ. τετυψόμεθον	τετύψεθον	τετύψεθον
πλ. τετυψόμεθα	τετύψεθε	τετύψονται.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	τύπῃς	τυπτέσθω
δυ.	τύπτεσθον	τυπτέσθων
πλ.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἐν.	τέτυψο	τέτυφθω
δυ.	τετύφθον	τετύφθων
πλ.	τέτυφθε	τετύφθωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	τύφθητι	τυφθήτω
δυ.	τύφθητον	τυφθήτων
πλ.	τύφθητε	τυφθήτωσαν

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν.	τύπηθι	τυπήτω
δυ.	τύπητον	τυπήτων
πλ.	τύπητε	τυπήτωσαν.

ἐυκλικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο
δυ. τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην
πλ. τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

παρακείμ.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν. τετυμμένος	εἴην	εἴης	εἴη
δυ.	τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην
πλ.	τετυμμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη
δυ.	τυφθείητον	τυφθείήτην
πλ.	τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν	τυπείην	τυπείης	τυπείη
δυ.		τυπείητον	τυπείήτην
πλ.	τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν	τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο
δυ.	τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην
πλ.	τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ἐν.	τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο
δυ.	τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην
πλ.	τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο

Μετ' ὀλίγων μέλλων. Mox Fururum.

ἐν.	τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο
δυ.	τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην

πλ. τε-

πλ. τετυψοίμεθα τετύψοισθε τετύψοιντο.

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταλ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν.	ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται
δυ.	ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον
πλ.	ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν.	ἐὰν τετυμμένος	ὦ	ῇς	ῇ
δυ.	ἐὰν τετυμμένω		ῆτον	ῆτον
πλ.	ἐὰν τετυμμένοι	ὦμεν	ῆτε	ὦσι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ
δυ.		ἐὰν τυφθῆτον	τυφθῆτον
πλ.	ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἑν.	ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ
δυ.		ἐὰν τυπῆτον	τυπῆτον
πλ.	ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεσὼς καὶ παραται. Præsens & præteritum imperfectum

τύπτεσθαι.

παραπ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & plusquamperf.

τετύφθαι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum τυφθῆναι.
Ἀόριστος β. Indefinitum secundum τυπῆναι
Μέλλων α. Futurum primum τυφθήσεσθαι
Μέλλων β. Futurum secundum τυπήσεσθαι
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurũ τετύψεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ.

Participia passiua.

ἐνεστὼς καὶ παραλαβ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.

παραπ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & plusquamp.

ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης
τὸ τετυμμένον	τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ὁ τυφθεὶς	τοῖν τυφθέντοιν
ἡ τυφθεῖσα	ταῖν τυφθείσαιν
τὸ τυφθὲν	τοῖν τυφθέντοιν.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ὁ τυπεὶς	τοῖν τυπέντοιν
ἡ τυπεῖσα	ταῖν τυπείσαιν
τὸ τυπὲν	τοῖν τυπέντοιν

Μέλλων α. Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος	τοῖν τυφθησομένοιν
ἡ τυφθησομένη	ταῖν τυφθησομέναιν
τὸ τυφθησόμενον	τοῖν τυφθησομένοιν.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ὁ τυπησόμενος	τοῖν τυπησομένοιν
ἡ τυπησομένη	ταῖν τυπησομέναιν
τὸ τυπησόμενον	τοῖν τυπησομένοιν.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox Futurum.

ὁ τετυψόμενος	τοῖν τετυψομένοιν
ἡ τετυψομένη	ταῖν τετυψομέναιν
τὸ τετυψόμενον	τοῖν τετυψομένοιν.

CONIVGATIO VERbi Mediĳ.

Ὁριστικὴ ἔγκλισις.
Indicatiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεσ)
δυ. τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον
πλ. τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτον)

παραλελικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο
δυ. ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
πλ. ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν. τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε
δυ.	τετύπατον	τετύπατον
πλ. τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum pluſquamperfectum.

ἐν. ἐτετύπφν	ἐτετύπφς	ἐτετύπφ
δυ.	ἐτετύπφτον	ἐτετυπείτην
πλ. ἐτετύπφμεν	ἐτετύπφτε	ἐτετύπφσαν.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο
δυ. ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην
πλ. ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν. ἐτυπόμην	ἔτύπου	ἐτύπετο
δυ. ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην
πλ. ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. τύψομαι	τύψῃ	τύψεται
δυ. τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον
πλ. τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ἐν. τυπῶμαι	τυπῇ	τυπῆται
δυ. τυπώμεθον	τυπῆσθον	τυπῆσθον
πλ. τυπώμεθα	τυπῆσθε	τυπῶνται.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἐν.	τύπτε	τυπτέσθω
δυ.	τύπτεσθον	τυπτέσθων
πλ.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακειμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν.	τέτυπε	τετυπέτω
δυ.	τετύπετον	τετυπέτων
πλ.	τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	τύψαι	τυψάσθω
δυ.	τύψασθον	τυψάσθων
πλ.	τύψασθε	τυψάσθωσαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν.	τυπῶ	τυπέσθω
δυ.	τύπεσθον	τυπέσθων
πλ.	τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ἐυκλικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἐν.	τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο
δυ.	τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην
πλ.	τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσωϊ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν.	τετύποιμι	τετύποις	τετύποι
δυ.		τετύποιτον	τετυποίτην
πλ.	τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο
δυ.	τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην
πλ.	τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν.	τυποίμην	τύποιο	τύποιτο
δυ.	τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην
πλ.	τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο
δυ. τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην
πλ. τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο

Μέλλων β. Futurum secundum.

ἑν. τυποίμεθα	τυποῖο	τυποῖτο
δυ. τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποίσθην
πλ. τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο

ὑποταικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταὶ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτῃ)
δυ. ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον
πλ. ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται)

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. ἐὰν τετύπτω	τετύπῃς	τετύπῃ
δυ. ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον
πλ. ἐὰν τετύπτωμεν	τετύπητε	τετύπτωσι

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψῃ)
δυ. ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον
πλ. ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται)

Αόριστος

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν. ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπῃ)
δυ. ἐὰν τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον
πλ. ἐὰν τυπώμεθα	τύπησθε	τύπωνται)

Απαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

τύπτεσθαι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

τετυπέναι.

Αόριστος α. Indefinitum primum τύψασθαι.
Αόριστος β. Indefinitum ſecundum. τυπέσθαι.
Μέλλων α. Futurum primum τύψεσθαι.
Μέλλων β. Futurum ſecundum. τυπήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.
Participia Media.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ὁ τετυπὼς	τοῦ τετυπότος
ἡ τετυπυῖα	τῆς τετυπυίας
τὸ τετυπὸς	τοῦ τετυπότος.

Ἀόρις α. Indefinitum primum.

ὁ τυψάμενος	τοῦ τυψαμένου
ἡ τυψαμένη	τῆς τυψαμένης
τὸ τυψάμενον	τοῦ τυψαμένου,

Ἀόρις β. Indefinitum ſecundum.

ὁ τυπόμενος	τοῦ τυπομένου
ἡ τυπομένη	τῆς τυπομένης
τὸ τυπόμενον	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ὁ τυψόμενος	τοῦ τυψομένου
ἡ τυψομένη	τῆς τυψομένης
τὸ τυψόμενον	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων β. Futurum ſecundum.

ὁ τυπσόμενος	τοῦ τυπσομένου
ἡ τυπσομένη	τῆς τυπσομένης
τὸ τυπσόμενον	τοῦ τυπσομένου.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ῥημάτων.

Οριστικὴ

Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.

Indicatiuus Modus actiuus.

ἐνεστὼς Præsens.

ἐν. ποιέω ῶ	ποιέϛς εῖς	ποιέϛ εῖ
δυ.	ποιέετον εῖτον	ποιέετον εῖτον
πλ. ποιέομεν ὦμεν	ποιέετε εῖτε	ποιέουσι ὦσι

παραταλικός. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐποίεον ὃν	ἐποίεες εις	ἐποίεε ει
δυ.	ἐποιέεϛον εῖτον	ἐποιεέτὼν εἴτὼν
πλ. ἐποιέομεν ὦμεν	ἐποιέετε εῖτε	ἐποίεον ὃν

παρακείμενον. Præteritum perfectum.

ἐν. πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε
δυ.	πεποιήκατον	πεποιήκατον
πλ. πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum pluſquamperfectum.

ἐν. ἐπεποιήκϛν	ἐπεποιήκϛς	ἐπεποιήκει
δυ.	ἐπεποιήκϛτον	ἐπεποιηκείτὼν
πλ. ἐπεποιήκϛμεν	ἐπεποιήκϛτε	ἐπεποιήκϛσαν.

Αόριϛος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε
δυ.	ἐποιήσατον	ἐποιησάτὼν
πλ. ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. ϖοιήσω	ϖοιήσεις	ϖοιήσει
δυ.	ϖοιήσετον	ϖοιήσετον
ϖλ. ϖοιήσομεν	ϖοιήσετε	ϖοιήσουσι

προσαυλικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ ϖαραταῖ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν.	ϖοίει ϖοιείτω	ϖοιείτω ϖοιείτω
δυ.	ϖοιείτον εἴτον	ϖοιείτων εἴτων
ϖλ.	ϖοιεῖτε εἶτε	ϖοιείτωσαν εἰτωσαν

ϖαρακείμ. καὶ ὑπερσυῖ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν.	ϖεποίηκε	ϖεποιηκέτω
δυ.	ϖεποιήκετον	ϖεποιηκέτων
πλ.	ϖεποιήκεῖε	ϖεποιηκέτωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	ϖοίησον	ϖοιησάτω
δυ.	ϖοιήσαῖον	ϖοιησάτων
ϖλ.	ϖοιήσαῖε	ϖοιησάτωσαν

εὐκλικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ ϖαραλατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ϖοι-

ἐν. ποιέοιμι οἶμι ποιέοις οἷς ποιέοι οἷ
δυ. ποιέοιτον οἶτον ποιεοίτην οἴτην
πλ. ποιέοιμεν οἶμεν ποιέοιτε οἶτε ποιέοιεν οἶεν

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν. πεποιήκοιμι πεποιήκοις πεποιήκοι
δυ. πεποιήκοιτον πεποιηκοίτην
πλ. πεποιήκοιμεν πεποιήκοιτε πεποιήκοιεν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ποιήσαιμι ποιήσαις ποιήσαι
δυ. ποιήσαιτον ποιησαίτην
πλ. ποιήσαιμεν ποιήσαιτε ποιήσαιεν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. ποιήσοιμι ποιήσοις ποιήσοι
δυ. ποιήσοιτον ποιησοίτην
πλ. ποιήσοιμεν ποιήσοι) ποιήσοιεν

ὑποταικτικὴ ἔγκλισις. Subiunctiuus Modus,

ἐνεστὼς καὶ παραταττ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐὰν ποιέω ῶ ποιέης ῇς ποιέῃ ποιῇ
δυ. ἐὰν ποιέητον ῆτον ποιέητον ῆτον
πλ. ἐὰν ποιέωμεν ῶμεν ποιέητε ῆτε ποιέωσι ῶσι

παρακ.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. ἐὰν πεποιήκω πεποιήκῃς πεποιήκῃ
δυ. ἐὰν πεποιήκητον πεποιήκητον
πλ. ἐὰν πεποιήκωμεν πεποιήκητε πεποιήκωσι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν ποιήσω ποιήσῃς ποιησῃ
δυ. ἐὰν ποιήσητον ποιήσητον.
πλ. ἐὰν ποιήσωμεν ποιήσητε ποιήσωσι

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ποιεῖν ἐᾶν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

πεποιηκέναι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum ποιῆσαι.
Μέλλων α. Futurum primum ποιήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.
Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ὁ ποι-

ὁ ποιέων ποιῶν ποιέοντ ποιοῦντ
ἡ ποιέουσα ποιοῦσα τ ποιεούσης ποιούσης
τὸ ποιέον ποιοῦν ποιέοντ ποιοῦντ.

παραπείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ὁ πεποιηκὼς ποιηκότ
ἡ πεποιηκυῖα τ πεποιηκυίας
τὸ πεποιηκὸς ποιηκότ.

Ἀόριστ α. Indefinitum primum.

ὁ ποιήσας ποιήσαντ
ἡ ποιήσασα τ ποιησάσης
τὸ ποιῆσαν ποιήσαντ.

Μέλλων α. Futurum primum.

ὁ ποιήσων ποιήσοντ
ἡ ποιήσουσα τ ποιησούσης
τὸ ποιῆσον ποιήσοντ.

Οριστικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.

Indicatiuus Modus paſsiuus.

ἐνεστὼς, Præſens.

ἐγ ποιέομαι οῦμαι ποιέῃ ποιῇ ποιέεται εῖται
δυ. ποιεόμεθον ούμεθον ποιέεσθον εῖσθον ποιέεσθον
εῖσθον
πλ. ποιεόμεθα ούμεθα ποιέεσθε εῖσθε ποιέονται) οῦνται).

παρα-

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἑν, ἐποιεόμην ὄμην ἐποιέου ἐποιοῦ ἐποιέετο εἶτο
δυ. ἐποιεόμεθον ὄμεθον ἐποιέεσθον εἶσθον ἐποιεέσθην εἴσθην
πλ. ἐποιεόμεθα ὄμεθα ἐποιέεσθε εἶσθε ἐποιέοντο οὖντο

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν. πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται
δυ. πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον
πλ. πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηντο.

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum plusquamperfectum.

ἑν. ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο
δυ. ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην
πλ. ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη
δυ.	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην
πλ. ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται
δυ. ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον
πλ. ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἑν

ἑν. πεποιήσομαι πεποιήσῃ πεποιήσεται
δυ. πεποιησόμεθον πεποιήσεσθον πεποιήσεσθον
πλ. πεποιησόμεθα πεποιήσεσθε πεποιήσονται.

προστακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ποιέου οῦ ποιεέσθω εἴσθω
δυ. ποιέεσθον εἶσθον ποιεέσθων εἴσθον
πλ. ποιέεσθε εἶσθε ποιεέσθωσαν εἴσθωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. πεποίησο πεποιήσθω
δυ. πεποίησθον πεποιήσθων
πλ. πεποίησθε πεποιήσθωσαν

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ποιήθητι ποιηθήτω
δυ. ποιήθητον ποιηθήτων
πλ. ποιήθητε ποιηθήτωσαν

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν.

ἐν. ϖοιεοίμην όιμην ϖοιέοιο οῖο ϖοιέοιτο οῖτο
δυ. ϖοιεοίμεθον όιμεθον ϖοιέοιθον οῖθον ϖοιεοίθην οίθην.
ϖλ. ϖοιεοίμεθα όιμεθα ϖοιέοιθε οῖθε ϖοιέοιντο οῖντο.

ϖαρακείμ. καὶ ὑϖερσωτ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν. ϖεϖοιήμην	ϖεϖοιῆο	ϖεϖοιῆτο
δυ. ϖεϖοιήμεθον	ϖεϖοιῆθον	ϖεϖοιήθην
ϖλ. ϖεϖοιήμεθα	ϖεϖοιῆθε	ϖεϖοιῆντο.

Αόριϛος α. Indefinitum primum.

ἐν. ϖοιηθείην	ϖοιηθείης	ϖοιηθείη
δυ.	ϖοιηθείητον	ϖοιηθείητην
ϖλ. ϖοιηθείημεν	ϖοιηθείητε	ϖοιηθείησαν.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. ϖοιηθησοίμην	ϖοιηθήσοιο	ϖοιηθήσοιτο
δυ. ϖοιηθησοίμεθον	ϖοιηθήσοιθον	ϖοιηθησοίθην
πλ. ϖοιηθησοίμεθα	ϖοιηθήσοιθε	ϖοιηθήσονται.

Μέτ' ὀλίγον μέλλων, Mox futurum.

ἐν. ϖεποιησοίμην	ϖεποιήσοιο	ϖεποιήσοιτο
δυ. πεποιησοίμεθον	ϖεποιήσοιθον	πεποιησοίθην
πλ. ϖεποιησοίμεθα	ϖεποιήσοιθε	ϖεποιήσοιντο.

ὑϖοταικτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνες ὡς

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἐὰν ποιέωμαι ῶμαι ποιέῃ ποιῇ ποιέῃ) ῇ)
δυ. ἐὰν ποιεώμεθον ώμεθον ποιέησθον ῆσθον ποιέησθον ῆσθον
πλ. ἐὰν ποιεώμεθα ώμεθα ποιέησθε ῆσθε ποιέωνται) ῶνται).

παρακ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamp.

ἑν. ἐὰν πεποιῶμαι πεποιῇ πεποιῇ)
δυ. πεποιώμεθον πεποιῆσθον πεποιῆσθον
πλ. πεποιώμεθα πεποιῆσθε πεποιῶνται).

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν ποιηθῶ ποιηθῇς ποιηθῇ
δυ. ἐὰν ποιηθῆτον ποιηθῆτον
πλ. ἐὰν ποιηθῶμεν ποιηθῆτε ποιηθῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ποιέεσθαι ἐῶσθαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

πεποιῆσθαι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum ποιηθῆναι.
Μέλλων α. Futurum primum ποιηθήσεσθαι.
Μέτ' ὀλίγον μέλλων, Mox futurũ πεποιήσεσθαι

Μετοχαὶ παθητικαὶ.
Participia passiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ὁ ποιούμενος	τοῦ ποιουμένου
ἡ ποιουμένη	τῆς ποιουμένης
τὸ ποιούμενον	τοῦ ποιουμένου.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & Plusquamperf.

ὁ πεποιημένος	τοῦ πεποιημένου
ἡ πεποιημένη	τῆς πεποιημένης
τὸ πεποιημενον	τοῦ πεποιημένου.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ὁ ποιηθεὶς	τοῦ ποιηθέντος
ἡ ποιηθεῖσα	τῆς ποιηθείσης
τὸ ποιηθὲν	τοῦ ποιηθέντος

Μέλλων. α. Futurum primum.

ὁ ποιηθησόμενος	τοῦ ποιηθησομένου

ὁ ποιη-

ἡ ποιηθησομένη τῆς ποιηθησομένης
τὸ ποιηθησόμενον τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ὁ πεποιησόμενος τοῦ πεποιησομένου
ἡ πεποιησομένη τῆς πεποιησομένης
τὸ πεποιησόμενον τοῦ πεποιησομένου.

Οριστικὴ ἔγκλισις μέση.

Indicatiuus Modus Medius.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. ποιέομαι οῦμαι ποιέῃ ποιῇ ποιέεται εῖται
δυ. ποιεόμεθον ούμεθον ποιέεσθον εῖσθον ποιέεσθον εῖσθον.
πλ. ποιεόμεθα ούμεθα ποιέεσθε εῖσθε ποιέονται οῦνται.

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐποιεόμην ούμην ἐποιέου ἐποιοῦ ἐποιέετο εῖτο
δυ. ἐποιεόμεθον ούμεθον ἐποιέεσθον εῖσθον ἐποιεέσθην εἴσθην
πλ. ἐποιεόμεθα ούμεθα ἐποιέεσθε εῖσθε ἐποιέοντο οῦντο.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐποιησάμην ἐποιήσω ἐποιήσατο
δυ. ἐποιησάμεθον ἐποιήσασθον ἐποιησάσθην
πλ. ἐποιηάσμεθα ἐποιήσασθε ἐποιήσαντο

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. ϖοιήσομαι	ϖοιήσῃ	ϖοιήσε῀
δυ. ϖοιησόμεθον	ϖοιήσεθον	ϖοιήσεθον
ϖλ. ϖοιησόμεθα	ϖοιήσεθε	ϖοιήσον῀.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ ϖαραταϛ. Præsens & præteritum imperfectum

ἑν.	ϖοιέϛ ϖοιῶ	ϖοιέεθω εἰθω
δυ.	ϖοιέεθον εἶθον	ϖοιέεθων εἰθων
ϖλ.	ϖοιέεθε εἶθε	ϖοιέεθωσαν εἰθωσαν

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἑν.	ϖοίησαι	ϖοιησάθω
δυ.	ϖοιήσαθον	ϖοιησάθων
ϖλ.	ϖοιήσαθε	ϖοιησάθωσαν

Εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ ϖαραταὶ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ϖοιεοίμιλι ϖοιόμιλι ϖοιέοιο οῖο ϖοιέοιϙ οῖϙ

δυ. ϖοι-

δυ. ϖοιεοίμεθον οίμεθον ϖοιέοισθον οῖσθον ϖοιε-
οίσθων οίσθων

ϖλ. ϖοιεοίμεθα οίμεθα ϖοιέοισθε οῖσθε ϖοιέοινται
οῖντο.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ϖοιησαίμην ϖοιήσαιο ϖοιήσαιτο
δυ. ϖοιησαίμεθον ϖοιήσαισθον ϖοιησαίσθων
ϖλ. ϖοιησαίμεθα ϖοιήσαισθε ϖοιήσαιντο.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. ϖοιησοίμην ϖοιήσοιο ϖοιήσοιτο
δυ. ϖοιησοίμεθον ϖοιήσοισθον ϖοιησοίσθην
ϖλ. ϖοιησοίμεθα ϖοιήσοισθε ϖοιήσοιντο.

ὑποταικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ ϖαρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. ἐὰν. ϖοιέωμαι ῶμαι ϖοιέῃ ϖοιῇ ϖοιέηται ϖοιῆται
δυ. ἐὰν ϖοιεώμεθον ώμεθον ϖοιέησθον ῆσθον ϖοιέησθον ῆσθον
ϖλ. ἐὰν ϖοιεώμεθα ώμεθα ϖοιέησθε ῆσθε ϖοιέωνται ῶνται.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐὰν. ϖοιήσωμαι ϖοιήσῃ ϖοιήσηται
ἐν. ἐὰν. ϖοιήσωμαι ϖοιήσῃ ϖοιήσηται

δυ. ἐὰν ποιησόμεθον ποιήσηθον ποιήσηθον
πλ. ἐὰν ποιησόμεθα ποιήσηθε ποιήσωνται.

Απαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ποιέεσθαι εἶσθαι.

Αόριστος α, Indefinitum primum ποιήσασθαι
Μέλλων α, Futurum primum ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

Participia Media.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum

ὁ ποιεόμενος ὁμένος	τοῦ ποιεομένου ὁμένου
ἡ ποιεομένη ὁμένη	τῆς ποιεομένης ὁμένης
τὸ ποιεόμενον ὁμενον	τοῦ ποιεομένου ὁμενου

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ὁ ποιησάμενος	τοῦ ποιησαμένου
ἡ ποιησαμένη	τῆς ποιησαμένης
τὸ ποιησάμενον	τοῦ ποιησαμένου.

Μέλλων α. Futurum primum.

ὁ ποιησόμενος	τοῦ ποιησομένου
ἡ ποιησομένη	τῆς ποιησομένης
τὸ ποιησόμενον	τοῦ ποιησομένου.

ΔΕΥΤΕ-

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ περισπωμένων ῥημάτων.

Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.
Indicatiuus Modus actiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἑν.	βοάω ῶ	βοᾷς ᾷς	βοᾷ ᾷ
δυ.		βοᾶτον ᾶτον	βοᾶτον ᾶτον
πλ.	βοῶμεν ῶμεν	βοᾶτε ᾶτε	βοῶσι ῶσι.

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἑν.	ἐβόαον όων	ἐβόας όας	ἐβόαε όα
δυ.		ἐβοᾶτον ᾶτην	ἐβοάτην άτην
πλ.	ἐβοῶμεν ῶμεν	ἐβοᾶτε ᾶτε	ἐβόαον όων

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν	βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε
δυ.		βεβοήκατον	βεβοήκατον
πλ	βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum plusquamperfectum.

ἑν.	ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει
δυ.		ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην
πλ.	ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε
δυ.	ἐβοησάτην	ἐβοησάτην
πλ. ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. βοήσω	βοήσεις	βοήσει
δυ.	βοήσετον	βοήσετον
πλ. βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν.	βόαε α	βοαέτω άτω
δυ.	βοάετον ᾶτον	βοαέτων άτων
πλ.	βοάετε ᾶτε	βοαέτωσαν άτωσαν

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν.	βεβόηκε	βεβοηκέτω
δυ.	βεβοήκετον	βεβοηκέτων
πλ.	βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	βόησον	βοησάτω
δυ.	βοήσατον	βοησάτων
πλ.	βοήσατε	βοησάτωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν.	βοάοιμι ῶμι	βοάοις ῷς	βοάοι ῷ
δυ.		βοάοιτον ῷτον	βοαοίτην ῴτην
πλ.	βοάοιμεν ῷμεν	βοάοιτε ῷτε	βοάοιεν ῷεν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum
perfectum & pluſquamperf.

ἑν.	βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι
δυ.		βεβοήκοιτον	βεβοηκείτην
πλ.	βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἑν.	βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι
δυ.		βοήσαιτον	βοησαίτην
πλ.	βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν.	βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι
δυ.		βοήσοιτον	βοησοίτην
πλ.	βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ὑποταικὴ ἔγκλισις.
Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν.	ἐὰν	βοάω	βοῶ	βοάῃς	βοᾷς	βοάῃ βοᾷ
δυ.	ἐὰν		βοάητον ᾶτον		βοάητον ᾶτον	

πλ. ἐὰν βοάωμεν ῶμεν βοάητε ᾶτε βοάωσι ῶσι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν.	ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκης	βεβοήκη
δυ.	ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον
πλ.	ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	ἐὰν βοήσω	βοήσης	βοήση
δυ.	ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον
πλ.	ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum Imperfectum.

βοάειν βοᾶν

Ἀόριστος α

Μέλλων α

βεβοηκέναι

βοῆσαι

βοήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum imperfectum.

ὁ	βοάων βοῶν	βοάοντος ῶντος
ἡ	βοάουσα βοῶσα	βοαούσης ώσης

τὸ βο-

τὸ βοάον βοῶν τοῦ βοάοντος ῶντος

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

ὁ βεβοηκὼς τοῦ βεβοηκότος
ἡ βεβοηκυῖα τῆς βεβοηκυίας
τὸ βεβοηκὸς τοῦ βεβοηκότος.

Αόριστος α.

ὁ βοήσας ἡ βοήσασα τὸ βοῆσαν.

Μέλλων α.

ὁ βοήσων ἡ βοήσουσα τὸ βοῆσον.

Οριστικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.

Indicatiuus Modus paſsiuus.

ἐνεστὼς, Præſens.

ἑν. βοάομαι ῶμαι βοάῃ ᾶ βοάε) ᾶ)
δυ. βοαόμεθον ώμεθον βοάεσθον ᾶσθον βοάεσθον ᾶσθον
πλ. βοαόμεθα ώμεθα βοάεσθε ᾶσθε βοάον) ῶν)

παρατατικὸς, Præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐβοαόμην ώμην ἐβοάου ῶ ἐβοάετο ᾶτο
δυ. ἐβοαόμεθον ώμεθον ἐβοάεσθον ᾶσθον ἐβοαέσθην άσθην
πλ. ἐβοαόμεθα ώμεθα ἐβοάεσθε ᾶσθε ἐβοάοντο ῶντο

παρα-

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν. βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται
δυ. βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον
πλ. βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum plusquamperfectum.

ἐν. ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο
δυ. ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην
πλ. ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐβοήθων	ἐβοήθης	ἐβοήθη
δυ.	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην
πλ. ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται
δυ. βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον
πλ. βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μέτ' ὀλίγον μέλλων, Mox futurum.

ἐν. βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσε)
δυ. βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον
πλ. βεβοησόμεθά	βεβοήσεσθε	βεβοήσον)

προστακτικὴ ἔγκλισις.
Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν.	βοάω βοῶ	βοαέτω ἀέτω
δυ.	βοάετον ἄετον	βοαέτων ἀέτων
πλ.	βοάετε ἄετε	βοαέτωσαν ἀέτωσαν

παρακ. & ὑπερσω. Præteritum per-
fectum & pluſquamperf.

ἑν.	βεβόησο	βεβοήτω
δυ.	βεβόητον	βεβοήτων
πλ.	βεβόητε	βεβοήτωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	βοήθητι	βοηθήτω
δυ.	βοήθητον	βοηθήτων
πλ.	βοήθητε	βοηθήτωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.
Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν. βοαοίμην ῴμην βοάοιο ῷο βοάοιτο ῷτο
δυ. βοαοίμεθον ῴμεθον βοάοιθον ῷθον βοαοί-
θην ῴθην
πλ. βοαοίμεθα ῴμεθα βοάοιθε ῷθε βοάοιντο
ῷντο.

παρακ.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. βεβοήμην	βεβοῆο	βεβοῆτο
δυ. βεβοήμεθον	βεβοῆσθον	βεβοήσθην
πλ. βεβοήμεθα	βεβοῆσθε	βεβόηντο.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη
δυ.	βοηθείητον	βοηθείτην
πλ. βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο
δυ. βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην
πλ. βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

ἑν. βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο
δυ. βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην
πλ. βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο

ὑποταχτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἐὰν βοάωμαι ὦμαι βοάῃ ᾷ βοάητε ᾶτε

δυ. ἐὰν βοαώμεθον ὠμεθον βοάησθον ᾶσθον
βοάησθον ᾶσθον

πλ. βοα-

πλ. βοαώμεθα ώμεθα βοάησθε ᾶσθε βοάωνται ῶνται)

παραπείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. ἐὰν βεβοῶμαι βεβοῆ βεβοῆται)
δυ. ἐὰν βεβοώμεθον βεβοῆσθον βεβοῆσθον
πλ. ἐὰν βεβοώμεθα βεβοῆσθε βεβοῶνται)

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν βοηθῶ βοηθῇς βοηθῇ
δυ. ἐὰν βοηθῆτον βοηθῆτον
πλ. ἐὰν βοηθῶμεν βοηθῆτε βοηθῶσι

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

βοᾶσθαι ᾶσθαι.

παραπείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

βεβοῆσθαι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum βοηθῆναι.
Μέλλων α. Futurum primum βοηθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox Futurū βεβοήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.
Participia passiua.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ βοαόμεν-ος ώμεν-ος
ἡ βοαομένη ωμένη
τὸ βοαόμενον ώμενον.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

ὁ βεβοημέν-ος
ἡ βεβοημένη
τὸ βεβοημένον.

Αόριστ-ος α.

ὁ βοηθεὶς
ἡ βοηθεῖσα
τὸ βοηθὲν.

Μέλλων α.

ὁ βοηθησόμεν-ος — ἁ βοηθησομένα
ἡ βοηθησομένη — τᾶς βοηθησομένης
τὸ βοηθησόμενον — ἁ βοηθησομένα.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

ὁ βεβοησόμεν-ος — ἁ βεβοησομένα
ἡ βεβοησομένη — τᾶς βεβοησομένης
τὸ βεβοησόμενον — ἁ βεβοησομένα

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΓΚΛΙΣΙΣ ΜΕΣΗ
Indicatiuus Modus medius.

ἐνεστὼς Præsens.

ἐν. βοά-

ἐν. βοάομαι ῶμαι βοᾶ ᾷ. βοάεται ᾶται
δυ. βοαόμεθον ώμεθον βοάεσθον ᾶσθον βοάεσθον
ᾶσθον
πλ. βοαόμεθα ώμεθα βοάεσθε ᾶσθε βοάονται
ῶνται.

παραταλικὸς. Præteritum imperfectum.

ἐν. ἐβοαόμην ώμην ἐβοάου ῶ ἐβοάετο ᾶτο
δυ. ἐβοαόμεθον ώμεθον ἐβοάεσθον ᾶσθον ἐβοα-
έσθην άσθω
πλ. ἐβοαόμεθα ώμεθα ἐβοάεσθε ᾶσθε ἐβοάοντο
ῶντο.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο
δυ. ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθω
πλ. ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται
δυ. βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον
πλ. βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταλ. Præsens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν.	βοάᾳ ῶ	βοαέσθω	ἄσθω
δυ.	βοάεσθον ᾶσθον	βοαέσθων	ἄσθων
πλ.	βοάεσθε ᾶσθε	βοαέσθωσαν	ἄσθωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	βοήσαι	βοησάσθω
δυ.	βοήσασθον	βοησάσθων
πλ.	βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. βοαοίμην ῷμην βοάοιο ῷο βοάοιτο ῷτο, &c.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο
δυ.	βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην
πλ.	βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν.	βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο
δυ.	βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην
πλ.	βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταt. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἐὰν.

ἐν. ἐὰν ϛοάωμαι ῶμαι ϛοάῃ ᾷ ϛοάε῀ ᾶται, &c.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐὰν ϛοήσωμαι ϛοήσῃ ϛοήσηται
δυ. ἐὰν ϛοησώμεθον ϛοήσησθον ϛοήσησθον
πλ. ἐὰν ϛοησώμεθα ϛοήσησθε ϛοήσωνται.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ϛοάεσθαι ᾶσθαι.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum ϛοήσασθαι.
Μέλλων α. Futurum primum ϛοήσεσθαι.

Μετοχαὶ Μέσαι.
Participia Media.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ὁ ϛοαόμενος ώμενος
ἡ ϛοαομένη ωμένη
τὸ ϛοαόμενον ώμενον.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ὁ ϛοησάμενος
ἡ ϛοησαμένη
τὸ ϛοησάμενον.

Μέλλων α. Futurum primum,

ὁ βοησόμενος
ἡ βοησομένη
τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΣΤΓΙΑ ΤΩΝ περισπωμένων ῥημάτων.

TERTIA CONIVGATIO
de verbis in ῶ circumflexis.

Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.
Indicatiuus Modus actiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. χρυσόω χρυσῶ χρυσόῖς σοῖς χρυσόῖ σοῖ
δυ. χρυσόετον ῶτον χρυσόετον ῶτον
πλ. χρυσόομεν ῶμεν χρυσόετε ῶτε χρυσόουσι ῶσι.

παρατατικὸς, Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐχρύσοον ουν ἐχρύσοες ους ἐχρύσοε ου
δυ ἐχρυσόετον ῶτον ἐχρυσοέτην ώτην
πλ. ἐχρυσόομεν ῶμεν ἐχρυσόετε ῶτε ἐχρύσοον ουν.

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν. κεχρύσωκα κεχρύσοκας κεχρύσωκε
δυ. κεχρυσώκατον κεχρυσώκατον
πλ. κεχρυσώκαμεν κεχρυσώκατε κεχρυσώκασι

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum plus-
quamperfectum.

ἑν. ἐκεχρυσώκειν ἐκεχρυσώκεις ἐκεχρυσώκει
δυ. ἐκεχρυσώκειτον ἐκεχρυσωκείτην
πλ. ἐκεχρυσώκειμεν ἐκεχρυσώκειτε ἐκεχρυσώ-
κεισαν.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν ἐχρύσωσα ἐχρύσωσας ἐχρύσωσε
δυ. ἐχρυσώσατον ἐχρυσωσάτην
πλ. ἐχρυσώσαμεν ἐχρυσώσατε ἐχρυσώσαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. χρυσώσω χρυσώσεις χρυσώσει
δυ. χρυσώσετον χρυσώσετον
πλ. χρυσώσωμεν χρυσώσετε χρυσώσουσι.

προστακτικὴ ἔγκλισις.
Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præ-
teritum imperfectum

ἑν. χρύσοε σου χρυσοέτω ούτω
δυ χρυσόετον οῦτον χρυσοέτων ούτων
πλ. χρυσόετε οῦτε χρυσοέτωσαν ούτωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum
perfectum & plusquamperf.

ἑν. κεχρύσωκε κεχρυσωκέτω

δυ. κεχρυσώκετον κεχρυσωκέτων
πλ. κεχρυσώκετε κεχρυσωκέτωσαν.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. χρύσωσον χρυσωσάτω
δυ. χρυσώσατον χρυσωσάτων
πλ. χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

Εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν. χρυσόοιμι οἶμι χρυσόοις οἶς χρυσόοι οἶ
δυ. χρυσόοιτον οἶτον χρυσοοίτην οίτην
πλ. χρυσόοιμεν οἶμεν χρυσόοιτε οἶτε χρυσόοιεν. οἶεν.

παρακ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι
δυ. κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην
πλ. κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν.

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι
δυ. χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην
πλ. χρυσώσαιμεν χρυσώσαιτε χρυσώσαιεν.

Μέλλων

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. χρυσώσοιμι χρυσώτοις χρυσώσοι
δυ. χρυσώσοιτον χρυσωσοίτων
πλ. χρυσώσοιμεν χρυσώσοιτε χρυσώσοιεν.

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν χρυσόω σῶ χρυσόῃς οῖς χρυσόῃ οῖ
δυ. ἐὰν χρυσόητον ῶτον χρυσόητον ῶτον
πλ. ἐὰν χρυσόωμεν ὦμεν χρυσόητε ὦτε χρυσόωσι ὦσι.

παρακ. & ὑπερσω. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. κεχρυσώκω κεχρυσώκῃς κεχρυσώκῃ
δυ. ἐὰν κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον
πλ. ἐὰν κεχρυσώκωμεν κεχρυσώκητε κεχρυσώκωσι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν χρυσώσω χρυσώσῃς χρυσώσῃ
δυ. ἐὰν χρυσώσητον χρυσώσητον
πλ. ἐὰν χρυσώσωμεν χρυσώσητε χρυσώσωσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

χρυσόειν ῦν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσιω. Præteritum perfectum & plusquamperf.

κεχρυσωκέναι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum χρυσώαι.

Μέλλων α. Futurum primum χρυσώσθην.

Μετοχαὶ ἐνεργητικὴ. Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ χρυσόων σῶν.
ἡ χρυσόουσα οῦσα.
τὸ χρυσόον σὸν.

παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς
ἡ κεχρυσωκυῖα
τὸ κεχρυσωκὸς.

Ἀόριστος α.

ὁ χρυσώσας
ἡ χρυσώσασα
τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων α.

ὁ χρυσώσων

ἡ χρυ-

ἡ χρυσώσθσα
τὸ χρυσῶσον.

Οριστικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.

Indicatiuus Modus passiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. χρυσόομαι ᾶμαι χρυσόη ῆ χρυσόεται ᾶται
δυ. χρυσοόμεθον ᾱμεθον χρυσόεσθον ᾶσθον χρυσόεσθον ᾶσθον
πλ. χρυσοόμεθα ᾱμεθα χρυσόεσθε ᾶσθε χρυσόονται ᾶνται.

παραλατικὸς, Præteritum imperfectum.

ἐν. ἐχρυσοόμην ᾱμην ἐχρυσόου σᾶ ἐχρυσόετο ᾶτο
δυ. ἐχρυσοόμεθον ᾱμεθον ἐχρυσόεσθον ᾶσθον ἐχρυσοέσθην ᾱσθην
πλ. ἐχρυσοόμεθα ᾱμεθα ἐχρυσόεσθε ᾶσθε ἐχρυσόοντο ᾶντο

παρακείμενος, Præteritum perfectum.

ἐν. κεχρύσωμαι κεχρύσωσαι κεχρύσωται
δυ. κεχρυσώμεθον κεχρύσωσθον κεχρύσωσθον
πλ. κεχρυσώμεθα κεχρύσωσθε κεχρύσωνται.

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum plusquamperfectum.

ἑν. ἐκεχρυσώμην ἐκεχρύσωσο ἐκεχρύσωτο
δυ. ἐκεχρυσώμεθον ἐκεχρύσωσθον ἐκεχρυσώσθην
πλ. ἐκεχρυσώμεθα ἐκεχρύσωσθε ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐχρυσώθλιω ἐχρυσώθης ἐχρυσώθη
δυ. ἐχρυσώθητον ἐχρυσωθήτλω
πλ. ἐχρυσώθημεν ἐχρυσώθητε ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. χρυσωθήσομαι χρυσωθήση χρυσωθήσεται
δυ. χρυσωθησόμεθον χρυσωθήσεσθον χρυσωθήσεσθον
πλ. χρυσωθησώμεθα χρυσωθήσεσθε χρυσωθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἑν. κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσε)
δυ. κεχρυσωτόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον
πλ. κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσον).

προσαχλικὴ ἔγκλισις.
Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. χρυ-

ἑν. χρυσόου ῦ χρυσοέσθω ούσθω
δυ. χρυσόεσθον ῦσθον χρυσοέσθων ούσθον
πλ. χρυσόεσθε ῦσθε χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. κεχρύσωσο κεχρυσώσθω
δυ. κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων
πλ. κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. χρυσώθητι χρυσωθήτω
δυ. χρυσώθητον χρυσωθήτων
πλ. χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν

εὐκτικὴ ἔγκλισις.
Optatiuus Modus.
ἐνεστὼς Præsens.

ἑν. χρυσοοίμην οίμην χρυσόοιο οῖο χρυσόοιτο οῖτο
δυ. χρυσοοίμεθον οίμεθον χρυσόοισθον οῖσθον
χρυσοοίσθην οίσθην
πλ. χρυσοοίμεθα οίμεθα χρυσόοισθε οῖσθε χρυσόοιντο οῖντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. κεχρυσώμην κεχρυσῶο κεχρυσῶτο
δυ. κεχρυσώμεθον κεχρυσῶσθον κεχρυσώσθην

πλ. κε-

πλ. κεχρυσώμεθα κεχρυσωθε κεχρυσωντο.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη
δυ. χρυσωθείητον χρυσωθείητην
πλ. χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. χρυσωθησοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο
δυ. χρυσωθησοίμεθον χρυσωθήσοισθον χρυσωθησοίσθην
πλ. χρυσωθησοίμεθα χρυσωθήσοισθε χρυσωθήσοιντο.

Μέτ' ὀλίγον μέλλων, Mox futurum.

ἑν. κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρυσώσοιτο
δυ. κεχρυσωσοίμεθον κεχρυσώσοισθον κεχρυσωσοίσθην
πλ. κεχρυσωσοίμεθα κεχρυσώσοισθε κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
Subiunctiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν χρυσόωμαι ῶμαι χρυσόῃ οῖ χρυσόηται ῶται

δυ. ἐὰν

δυ. ἐὰν χρυσοώμεθον ώμεθον χρυσόησθον ῶησθον
χρυσόησθον ῶησθον

πλ. ἐὰν χρυσοώμεθα ώμεθα χρυσόησθε ῶησθε
χρυσόωνται ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & Plusquamperf.

ἐν. ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῇ κεχρυσῆται
δυ. ἐὰν κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον
πλ. ἐὰν κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθῇς χρυσωθῇ
δυ. ἐὰν χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον
πλ. ἐὰν χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

χρυσόεσθαι ἔσθαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

κεχρυσῶσθαι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum χρυσωθῆναι
Μέλλων α. Futurum primum χρυσωθήσεσθαι.

Μετ' ὀλί-

μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurũ κεχρυσῶσεως

Μετοχαὶ παθητικαὶ.
Participia passiua.
ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ χρυσοόμενος ὑμένος
ἡ χρυσοομένη ὑμένη
τὸ χρυσοόμενον ὑμένον
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.
ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.
Αόριστος α.
ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθὲν.
Μέλλων α.
ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ χρυσωθησομένη, τὸ χρυσωθησόμενον.
μετ' ὀλίγον μέλλων.
ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ κεχρυσωσομένη, τὸ κεχρυσωσόμενον.

Οριστικὴ ἔγκλισις μέση.
Indicatiuus Modus Medius.
ἐνεστὼς, Præsens.
ἐν. χρυσόομαι ὑμαι χρυσόῃ οἳ χρυσόεται ὑ, &c.
παρατατικὸς. Præteritum imperfectum.
ἐν. ἐχρυ=

ἐν. ἐχρυσοόμην ὅμην ἐχρυσόου ῶ̃ ἐχρυσόετο
ῶ̃το, &c.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐχρυσωσάμην ἐχρυσώσω ἐχρυσώσατο
δυ. ἐχρυσωσάμεθον ἐχρυσώσασθον ἐχρυσωσάσθην
πλ. ἐχρυσωσάμεθα ἐχρυσώσασθε ἐχρυσώσαντο

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. χρυσώσομαι χρυσώσῃ χρυσώσεῖ)
δυ. χρυσωσόμεθον χρυσώσεσθον χρυσώσεσθον
πλ. χρυσωσόμεθα χρυσώσεσθε χρυσώσονται).

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. χρυσόου ῶ̃ χρυσοέσθω ὅσθω
δυ. χρυσόεσθον ῶ̃σθον χρυσοέσθων ὅσθων
πλ. χρυσόεσθε ῶ̃σθε χρυσωέσθωσαν ῶ̃σθωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. χρύσωσαι χρυσωσάσθω
δυ. χρυσώσασθον χρυσωσάσθων
πλ. χρυσώσασθε χρυσωσάσθωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παραλατ. Præsens & præ-
teritum Imperfectum.

ἐν. χρυσοοίμην οἰμιν χρυσόοιο οῖο χρυσόοιτο
οῖτο, &c.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. χρυσωσαίμην χρυσώσαιο χρυσώσαιτο.
δυ. χρυσωσαίμεθον χρυσώσαισθον χρυσωσαίσθην
πλ. χρυσωσαίμεθα χρυσώσαισθε χρυσώσαιντο.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. χρυσωσοίμην χρυσώσοιο χρυσώσοιτο
δυ. χρυσωσοίμεθον χρυσώσοισθον χρυσωσοίσθην
πλ. χρυσωσοίμεθα χρυσώσοισθε χρυσώσοιντο.

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταλ. Præsens & præ-
teritum imperfectum.

ἐν. ἐὰν χρυσόωμαι ῶμαι χρυσόῃ οῖ χρυσόῃ
ῶ), &c.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἐὰν χρυσώσωμαι χρυσώσῃ χρυσώσῃ)
δυ. ἐὰν χρυσωσώμεθον χρυσώσησθον χρυσώση-
σθον
πλ. ἐὰν χρυσωσώμεθα χρυσώσησθε χρυσώσωντ-
ται.

Ἀπα-

Απαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραλατ. Præsens & præteritum Imperfectum.
χρυσόειν ἔειν.

Αόριστος α. Indefinitum primũ χρυσώσαιν
Μέλλων α. Futurum primum χρυσώσειν.

Μετοχαὶ μέσαι.
Participia Media.
ἐνεστὼς καὶ παρατατ.
ὁ χρυσοόμενος ὁμένος, ἡ χρυσοομένη ὁμένη, τὸ χρυσοόμενον ὁμενον.

Αόριστος α.
ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων α.
ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ῥημάτων.

πρώτη συζυγία εἰς μι ῥημάτων.
Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.
Indicatiuus Modus actiuus.

ἐνεστὼς Præsens.

ἐν.τίθημι	τίθης	τίθησι
δυ.	τίθετον	τίθετον
πλ.τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι ἡ ἰωνικῶς τιθέασι.

παραλατικὸς, Præteritum imperfectum.

ἐν. ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη
δυ.	ἐτίθετον	ἐτιθέτην
πλ.ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν.τέθϕα	τέθϕας	τέθϕε
δυ.	τεθήκατον	τεθήκατον
πλ.τεθήκαμεν	τεθήκατε	τεθήκασι.

τέθηκα tamen esse debuerat ἀφὸ ΤΘ η, ἀπὸ ΤΘ θήσω futuro : Sed Bœotorum more η mutatum est in ϕ diphthongum.

ὑπερσωτελικὸς, Præteritum plusquamperfectum.

ἐν.ἐτεθήκϕν	ἐτεθήκϕς	ἐτεθήκϕ
δυ.	ἐτεθήκϕτον	ἐτεθϕκείτην
πλ.ἐτεθήκϕμεν	ἐτεθήκϕτε	ἐτεθήκϕσαν

Ἀόρις α. Indefinitum primum.

ἐν.ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε
δυ.	ἐθήκατον	ἐθηκάτην

πλ.ἐθή-

πλ. ἐθήκαμεν ἐθήκατε ἔθηκαν.

ἔθησα tamen dicendum fuerat, ΔΔΣ quæ est futuri consonans. Sed quinque annotantur Aoristi,, duo quidem in grauitonis, εἶπα, λῦεγκα, tres vero in verbis in μι. ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα, quoniam non seruant consonantes suorum futurorum.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἔθην	ἔθης	ἔθη
δυ.	ἔθετον	ἐθέτην
πλ. ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. θήσω	θήσεις	θήσει
δυ.	θήσετον	θήσετον
πλ. θήσομεν	θήσετε	θήσουσι

προστακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	τίθετι	τιθέτω
δυ.	τίθετον	τιθέτων
πλ.	τίθετε	τιθέτωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν.	τέθϕκε	τεθϕκέτω
δυ.	τεθείκετον	τεθϕκέτων
πλ.	τεθείκετε	τεθϕκέτωσαν.

Αόριςος α. Indefinitum primum.

θεῖκον, θηκάτω esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sed in usu non est.

ἑν.	θέτι ἢ θὲς	θέτω
δυ.	θέτον	θέτων
πλ.	θέτε	θέτωσαν.

Δηλικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϲ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν. τιθείην	τιθείης	τιθείη
δυ.	τιθείητον	τιθϕήτην
πλ. τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν καὶ τιθεῖεν.

παραπ. & ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι
δυ.	τεθείκοιτον	τεθϕκοίτην
πλ. τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

Αόριςος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. θείην	θείης	θείη

δυ. θείη-

δυ. θείητον θείητην

πλ. θείημεν ἢ θεῖμεν θείητε θείησαν Ϲ θεῖεν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. θήσοιμι θήσοις θήσοι

δυ. θήσοιτον θησοίτην

πλ. θήσοιμεν θήσοιτε θήσοιεν.

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

Ἐνεστὼς ἢ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν τιθῶ τιθῇς τιθῇ

δυ. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον

πλ. ἐὰν τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶσι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. ἐὰν τεθείκω τεθείκῃς τεθείκῃ

δυ. ἐὰν τεθείκητον τεθείκητον

πλ. ἐὰν τεθείκωμεν τεθείκητε τεθείκωσι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν θῶ θῇς θῇ

δυ. ἐὰν θῆτον θῆτον

πλ. ἐὰν θῶμεν θῆτε θῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum Imperfectum.

τιθέναι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσωϊ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

τεθεικέναι.

Ἀόριστος α, Indefinitum primum θῆναι.
Μέλλων α, Futurum primum θήσειν

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.
Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθεὶς ντος τιθέντος
ἡ τιθεῖσα, ντος τιθείσης
τὸ τιθὲν, ντος τιθέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος α.

ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θὲν.

Μέλλων α.

ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

Οριστικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.
Indicatiuus Modus passiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. τίθεμαι τίθεσαι τίθε)

δυ. τιθέμεθον τίθεσθον τίθεσθον
πλ. τιθέμεθα τίθεσθε τίθενται

παραλληλικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐτιθέμην ἐτίθεσο ἢ ἐτίθου ἐτίθετο
δυ. ἐτιθέμεθον ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην
πλ. ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν. τέθειμαι τέθεισαι τέθειται
δυ. τεθείμεθον τέθεισθον τέθεισθον
πλ. τεθείμεθα τέθεισθε τεθειμένοι εἰσί

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum pluſquamperfectum.

ἑν. ἐτεθείμην ἐτέθεισο ἐτέθειτο
δυ. ἐτεθείμεθον ἐτέθεισθον ἐτεθείσθην
πλ. ἐτεθείμεθα ἐτέθεισθε ἐτέθειντο

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐτέθην ἐτέθης ἐτέθη
δυ. ἐτέθητον ἐτεθήτην
πλ. ἐτέθημεν ἐτέθητε ἐτέθησαν

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. τεθήσομαι τεθήσῃ τεθήσεται
δυ. τεθησόμεθον τεθήσεσθον τεθήσεσθον
πλ. τεθησόμεθα τεθήσεσθε τεθήσονται

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἐν τεθείσομαι	τεθείση	τεθείσεται
δυ. τεθησόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον
πλ. τεθησόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

προσακλινὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω
δυ.	τίθεσθον	τιθέσθων
πλ.	τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυνθ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἐν.	τέθησο	τεθήσθω
δυ.	τέθησθον	τεθέσθων
πλ.	τέθησθε	τεθέσθωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	τέθητι	τεθήτω
δυ.	τέθητον	τεθήτων
πλ.	τέθητε	τεθήτωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο

δυ. τι-

δυ. τιθείμεθον τιθεῖσθον τιθείσθην
πλ. τιθείμεθα τιθεῖσθε τιθεῖντο

παρακείμ. καὶ ὑπερσυνλ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. τεθείμην τεθεῖο τοθεῖτο
δυ. τεθείμεθον τεθεῖσθον τεθείσθην
πλ. τεθείμεθα τεθεῖσθε τεθεῖντο

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. τεθείην τεθείης τεθείη
δυ. τεθείητον τεθεήτην
πλ. τεθείημεν τεθείητε τεθείησαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. τεθησοίμην τεθήσοιο τεθήσοιτο
δυ. τεθησοίμεθον τεθήσοισθον τεθησοίσθην
πλ. τεθησοίμεθα τεθήσοισθε τεθήσοιντο.

Paulo poſt futurum.

ἑν. τεθεησοίμην τεθείσοιο τεθείσοιτο
δυ. τεθεησοίμεθον τεθείσοισθον τεθεησοίσθην
πλ. τεθεησοίμεθα τεθείσοισθε τεθείσοιντο

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ τιθῇ

δυ. ἐὰν τιθώμεθον τιθῆθον τιθῆθον
πλ. ἐὰν τιθώμεθα τιθῆθε τιθῶν)

παρακείμ. καὶ ὑπερσωτ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. ἐὰν τεθῶμαι τεθῆ τεθῆ)
δυ. ἐὰν τεθώμεθον τεθῆθον τεθῆθον
πλ. ἐὰν τεθώμεθα τεθῆθε τεθῶν)

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἑν. ἐὰν τεθῶ τεθῆς τεθῆ
δυ. ἐὰν τεθῆτον τεθῆτον
πλ. ἐὰν τεθῶμεν τεθῆτε τεθῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum imperfectum.

τίθεναι.

παρακ. καὶ ὑπερσωτ. Præteritum perfectum & Plusquamperf.

τεθεῖναι.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum τεθῆναι.
Μέλλων α. Futurum primum τεθήσεναι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox Futurũ τεθείσεναι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ.

Participia passiua.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον

παραπ. καὶ ἀπερισπωτ.

ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον

Ἀόριστος α.

ὁ τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθὲν.

Μέλλων α.

ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.

Οριστικὴ ἔγκλισις μέση.

Indicatiuus Modus Medius.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. τίθεμαι τίθεσαι τίθεται, &c.

παρατατικὸς, Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐτιθέμην ἐτίθεσο ἢ ἐτίθου ἐτίθετο, &c.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐθηκάμην ἐθήκω ἐθήκατο

δυ. ἐθηκάμεθον ἐθήκασθον ἐθηκάσθην

πλ. ἐθηκάμεθα ἐθήκασθε ἐθήκαντο.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἐθέμην ἔθεσο καὶ ἔθου ἔθετο

δυ. ἐθέμεθον ἔθεσθον ἐθέσθην

πλ. ἐθέμεθα ἔθεσθε ἔθεντο

Μέλλων

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. θήσομαι	θήσῃ	θήσε῀
δυ. θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον
πλ. θησόμεθα	θήσεσθε	θήσον῀

προσαπλικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν.	τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω
δυ	τίθεσθον	τιθέσθων
πλ.	τίθεσθε	τιθέσθωσαν

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἑν.	θέσο καὶ θοῦ	θέσθω
δυ.	θέσθον	θέσθων
πλ.	θέσθε	θέσθωσαν

Εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο, &c.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἑν. θείμην	θεῖο	θεῖτο
δυ. θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην
πλ. θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο
δυ. θησοίμεθον	θήσοιθον	θησοίθην
πλ. θησοίμεθα	θήσοιθε	θήσοιντο

Ὑποθαλικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῇ), &c.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῇ)
δυ. ἐὰν θώμεθον	θῆθον	θῆθον
πλ. ἐὰν θώμεθα	θῆθε	θῶν).

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

τίθεναι.

Ἀόριστος β. Indefinitum secundum.		θέναι.
Μέλλων α. Futurum primum.		θήσεναι.

Μετοχαὶ Μέσαι.

Participia Media.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Ἀόριστος

Αόριστος α.

ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.

Μέλλων α.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ

τίθημι.

Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.

Indicatiuus Modus actiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. ἵστημι	ἵστης	ἵστησι
δυ.	ἵστατον	ἵστατον
πλ. ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἵστην	ἵστης	ἵστη
δυ.	ἵστατον	ἱστάτων
πλ. ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἐν. ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
δυ.	ἑστάκατον	ἑστάκατον
πλ. ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι

ἕστηκα tamen esse debuerat ἀφὰ τοῦ η a futuro στήσω: Sed ne coincidat cum ἕστηκα, quod

quod est medium præteritum, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η in α.

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum plusquamperfectum.

ἐν. ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει
δυ.	ἑστάκειτον	ἑστακείτην
πλ. ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε
δυ.	ἐστήσατον	ἐστησάτην
πλ. ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἔστην	ἔστης	ἔστη
δυ.	ἔστητον	ἐστήτην
πλ. ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. στήσω	στήσεις	στήσει
δυ.	στήσετον	στήσετον
πλ. στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

προστακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	ἵσταθι	ἱστάτω

δυ. ἵστα-

δυ.	ἵσατον	ἰσάτων
πλ.	ἵσατε	ἰσάτωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν.	ἕσακε	ἑσακέτω
δυ.	ἑσάκετον	ἑσακέτων
πλ.	ἑσάκετε	ἑσακέτωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	σῆσον	σησάτω
δυ.	σήσατον	σησάτων
πλ.	σήσατε	σησάτωσαν

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν.	σῆθι	σήτω
δυ.	σῆτον	σήτων
πλ.	σῆτε	σήτωσαν

ἐυκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἰσαίην	ἰσαίης	ἰσαίη	
δυ.	ἰσαίητον	ἰσαιήτην	
πλ. ἰσαίημεν	ἰσαίητε	ἰσαίησαν	καὶ ἰσᾶεν

παρα-

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. ἑσάκοιμι	ἑσάκοις	ἑσάκοι
δυ.	ἑσάκοιτον	ἑσακοίτὴν
πλ. ἑσάκοιμεν	ἑσάκοιτε	ἑσάκοιεν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. σήσαιμι	σήσαις	σήσαι
δυ.	σήσαιτον	σησαίτὴν
πλ. σήσαιμεν	σήσαιτε	σήσαιεν

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. σαίην	σαίης	σαίη
δυ.	σαίητον	σαιήτὴν
πλ. σαίημεν	σαίητε	σαίησαν ἢ σαῖεν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. σήσοιμι	σήσοις	σήσοι
δυ.	σήσοιτον	σησοίτὴν
πλ. σήσοιμεν	σήσοιτε	σήσοιεν

ὑποταικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν ἱσῶ	ἱσᾷς	ἱσᾷ
δυ. ἐὰν	ἱσᾶτον	ἱσᾶτον
πλ. ἐὰν ἱσῶμεν	ἱσᾶτε	ἱσῶσι

παρακ. & ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐν.	ἐὰν ἐσάκω	ἐσάκης	ἐσάκῃ
δυ.	ἐὰν	ἐσάκητον	ἐσάκητον
πλ.	ἐὰν ἐσάκωμεν	ἐσάκητε	ἐσάκωσι

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	ἐὰν σήσω	σήσῃς	σήσῃ
δυ.	ἐὰν	σήσητον	σήσητον
πλ.	ἐὰν σήσωμεν	σήσητε	σήσωσι

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν.	ἐὰν σῶ	σῇς	σῇ
δυ.	ἐὰν	σῆτον	σῆτον
πλ.	ἐὰν σῶμεν	σῆτε	σῶσι

Απαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἰσάναι.

παρακεί. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἐσακέναι.

Αόριστος α.	Indefinitum primum	σῆσαι.
Αόριστος β.	Indefinitum ſecundum	σῆναι
Μέλλων α.	Futurum primum	σήσειν

μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.

Participia actiua.

ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱςὰς, τοῦ ἱςάντος
ἡ ἱςᾶσα, τῆς ἱςάσης
τὸ ἑςὰν, τοῦ ἱςάντος.

παρακείμ.

ὁ ἑςακὼς, ἡ ἑςακυῖα, τὸ ἑςακὸς.

Αόριςος α.

ὁ ςήσας, ἡ ςήσασα, τὸ ςῆσαν.

Αόριςος β.

ὁ ςὰς, ἡ ςᾶσα, τὸ ςὰν.

Μέλλων α.

ὁ ςήσων, ἡ ςήσουσα, τὸ ςῆσον.

Οριςικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.

Indicatiuus Modus paſsiuus.

ἐνεςὼς, Præſens.

ἐν. ἵςαμαι	ἵςασαι	ἵςαται
δυ. ἱςάμεθον	ἵςασθον	ἵςασθον
πλ. ἱςάμεθα	ἵςασθε	ἵςανται

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἱςάμην	ἵςασο καὶ ἵςω	ἵςατο
δυ. ἱςάμεθον	ἵςασθον	ἱςάσθην

πλ. ἱσάμεθα ἵσαθε ἵσαντο.

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν. ἕσαμαι ἕσασαι ἕσα)
δυ. ἑσάμεθον ἕσαθον ἕσαθον
πλ. ἑσάμεθα ἕσαθε ἕσαν)

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum plus-quamperfectum.

ἑν. ἑσάμην ἕσασο ἕσατο
δυ. ἑσάμεθον ἕσαθον ἑσάθην
πλ. ἑσάμεθα ἕσαθε ἕσαντο

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐσάθην ἐσάθης ἐσάθη
δυ. ἐσάθητον ἐσαθήτην
πλ. ἐσάθημεν ἐσάθητε ἐσάθησαν

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἑν. σαθήσομαι σαθήση σαθήσε)
δυ. σαθησόμεθον σαθήσεθον σαθήσεθον
πλ. σαθησόμεθα σαθήσεθε σαθήσον)

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἑν. ἐσάσομαι ἐσάση ἐσάσε)
δυ. ἐσασόμεθον ἐσάσεθον ἐσάσεθον
πλ. ἐσασόμεθα ἐσάσεθε ἐσάσον).

προσαγωγὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ΕΝΕΣΩΣ

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν.	ἵσασο καὶ ἵσω	ἱσάσθω
δυ.	ἵσασθον	ἱσάσθων
πλ.	ἵσασθε	ἱσάσθωσαν

παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum per-
fectum & Pluſquamperf.

ἑν.	ἕσασο	ἑσάσθω
δυ.	ἕσασθον	ἑσάσθων
πλ.	ἕσασθε	ἑσάσθωσαν.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν.	σάθητι	σαθήτω
δυ.	σάθητον	σαθήτων
πλ.	σάθητε	σαθήτωσαν

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præ-
teritum imperfectum.

ἑν. ἱσαίμην	ἱσαῖο	ἱσαῖτο
δυ. ἱσαίμεθον	ἱσαῖσθον	ἱσαίσθην
πλ. ἱσαίμεθα	ἱσαῖσθε	ἱσαῖντο

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum
perfectum & pluſquamperf.

ἑν. ἑσαίμην	ἑσαῖο	ἑσαῖτο

δυ. ἑσαί-

δυ. ἐσαίμεθον ἐσαῖσθον ἐσαίσθην
πλ. ἐσαίμεθα ἐσαῖσθε ἐσαῖντο

Ἀόριστος α. Indefinitum primum

ἐν. σαθείην σαθείης σαθείη
δυ. σαθείητον σαθειήτην
πλ. σαθείημεν σαθείητε σαθείησαν

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. σαθησοίμην σαθήσοιο σαθήσοιτο
δυ. σαθησοίμεθον σαθήσοισθον σαθησοίσθην
πλ. σαθησοίμεθα σαθήσοισθε σαθήσοιντο

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἐν. ἐσασοίμην ἐσάσοιο ἐσάσοιτο
δυ. ἐσασοίμεθον ἐσάσοισθον ἐσασοίσθην
πλ. ἐσασοίμεθα ἐσάσοισθε ἐσάσοιντο

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
Subiunctiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. ἐὰν ἰσῶμαι ἰσᾶ ἰσᾷ)
δυ. ἐὰν ἰσώμεθον ἰσᾶσθον ἰσᾶσθον
πλ. ἐὰν ἰσώμεθα ἰσᾶσθε ἰσῶν)

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἐν. ἐὰν ἐσάμαι ἐσᾷ ἐσᾷ)

δυ. ἐὰν

δυ. ἐὰν ἑσῶμεθον ἑσᾶθον ἑσᾶθον
πλ. ἐὰν ἑσῶμεθα ἑσᾶθε ἑσῶν)

Αόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν σαθῶ σαθῆς σαθῆ
δυ. ἐὰν σαθῆτον σαθῆτον
πλ. ἐὰν σαθῶμον σαθῆτε σαθῶσι

Απαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἶσαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑσᾶι.

Αόριστος α. Indefinitum primum σαθῆναι.
Μέλλων α. Futurum primum. σαθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurũ ἐσάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ.
Participia passiua.

ὁ ἰσάμενος, ἡ ἰσαμένη, τὸ ἰσάμενον
ὁ ἑσαμένος, ἡ ἑσαμένη, τὸ ἑσαμένον
ὁ σαθεὶς, ἡ σαθεῖσα, τὸ σαθὲν
ὁ σαθησόμενος, ἡ σαθησομένη, τὸ σαθησόμενον
ὁ ἑσασόμενος, ἡ ἑσασομένη, τὸ ἑσασόμενον

Οριστικὴ ἔγκλισις μέση.

Indicatiuus Modus Medius.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. ἵσαμαι	ἵσασαι	ἵσα᾽), &c.

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἰσάμην	ἵσασο καὶ ἵσω ἵσατο, &c.	

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. ἐσησάμην	ἐσήσω	ἐσήσατο
δυ. ἐσησάμεθον	ἐσήσασθον	ἐσησάσθην
πλ. ἐσησάμεθα	ἐσήσασθε	ἐσήσαντο

Μέλλων. α. Futurum primum.

ἐν. σήσομαι	σήσῃ	σήσε᾽)
δυ. σησόμεθον	σήσεσθον	σήσεσθον
πλ. σησόμεθα	σήσεσθε	σήσον᾽)

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν.	ἵσασο καὶ ἴσθω	ἰσάσθω
δυ.	ἵσασθον	ἰσάσθων
πλ.	ἵσασθε	ἰσάσθωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν.	σῆσαι	σησάσθω
δυ.	σήσασθον	σησάσθων

πλ. σή-

ωλ. σήσαθε σησάθωσαν

ἐυκλικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. ισαίμην ισαῖο ισαῖτο &c.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἐν. σησαίμην σήσαιο σήσαιτο
δυ. σησαίμεθον σήσαισθον σησαίσθην
ωλ. σησαίμεθα σήσαισθε σήσαιντο

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. σησοίμην σήσοιο σήσοιτο
δυ. σησοίμεθον σήσοισθον σησοίσθην
ωλ. σησοίμεθα σήσοισθε σήσοιντο

ὑποταικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἐν. ἐὰν ισῶμαι ισᾷ ισᾶτε, &c.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἐν ἐὰν σήσωμαι σήσῃ σήσε)
δυ. ἐὰν σησώμεθον σήσησθον σήσησθον
ωλ. ἐὰν σησώμεθα σήσησθε σήσωσι)

Απαρέμφατος ἔγκλισις.
Infinitiuus Modus.
ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.
ἵστασθαι.

Αόριστος α.	Indefinitum primum	στήσασθαι
Μέλλων α.	Futurum primum	στήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.
Participia Media.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον
ὁ στησάμενος	ἡ στησαμένη	τὸ στησάμενον
ὁ στησόμενος	ἡ στησομένη	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ
εἰς μι ῥημάτων.
Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.
Indicatiuus Modus actiuus.
ἐνεστὼς Præsens.

ἑν. δίδωμι	δίδως	δίδωσι
δυ.	δίδοτον	δίδοτον
πλ. δίδομεν	δίδοτε	διδοῦσι καὶ ἰωνικῶς διδόασι

παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω

πλ. ἐδί-

δυ. ἐδίδοτον ἐδιδότων
πλ. ἐδίδομεν ἐδίδοτε ἐδίδοσαν

παρακείμενος. Præteritum perfectum.

ἑν. δέδωκα δέδωκας δέδωκε
δυ. δεδώκατον δεδώκατον
πλ. δεδώκαμεν δεδώκατε δεδώκασι

ὑπερσυντελικὸς. Præteritum pluſquamperfectum.

ἑν. ἐδεδώκην ἐδεδώκης ἐδεδώκει
δυ. ἐδεδώκητον ἐδεδωκείτην
πλ. ἐδεδώκημεν ἐδεδώκητε ἐδεδώκησαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε
δυ. ἐδώκατον ἐδωκάτην
πλ. ἐδώκαμεν ἐδώκατε ἔδωκαν

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. ἔδων ἔδως ἔδω
δυ. ἔδοτον ἐδότην
πλ. ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. δώσω δώσεις δώσει
δυ. δώσετον δώσετον
πλ. δώσομεν δώσετε δώσουσι

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Impe=

Imperatiuus Modus.

ἑν.	δίδοθι	διδότω
δυ.	δίδοτον	διδότων
πλ.	δίδοτε	διδότωσαν

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν.	δέδωκε	δεδωκέτω
δυ.	δεδώκετον	δεδωκέτων
πλ.	δεδώκετε	δεδωκέτωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum. δῶκον δωκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τ ἔδωκα, ſed in vſu non eſt.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν.	δόθι καὶ δὸς	δότω
δυ.	δότον	δότων
πλ.	δότε	δότωσαν

Εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ἑν.	διδοίμην	διδοίης	διδοῖη
δυ.		διδοίητον	διδοιήτην
πλ.	διδοίμεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν

παρακ.

παρακείμ. καὶ ὑπερσω. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι
δυ.	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην
πλ. δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιτε

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. δοίην	δοίης	δοίη
δυ.	δοίητον	δοιήτην
πλ. δοίημεν	δοίητε	δοίησαν ϗ δοῖεν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. δώσοιμι	δώσοις	δώσοι
δυ.	δώσοιτον	δωσοίτην
πλ. δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν

ὑποταικτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ
δυ. ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον
πλ. ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

ἑν. ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ
δυ. ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον

πλ. ἐὰν

πλ. ἐὰν δεδώκωμεν δεδώκητε δεδώκωσι.

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἐν. ἐὰν δῶ δῶς δῷ

δυ. ἐὰν δῶτον δῶτον

πλ. ἐὰν δῶμεν δῶτε δῶσι

Απαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

διδόναι.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & pluſquamperf.

δεδωκέναι.

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum. δοῦναι

Μέλλων α. Futurum primum δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.

Participia actiua.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum Imperfectum.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος, ἡ διδοῦσα, τὸ διδόν.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκὸς.

Αόριστος β.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος, ἡ δοῦσα, τὸ δόν.

μέλλων α.

Μέλλων α

ὁ δώσον, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Οριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.

Indicatiuus Modus passiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἐν. δίδομαι	δίδοσαι	δίδο)
δυ. διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον
πλ. διδόμεθα	δίδοσθε	δίδον)

παραταλικὸς. Præteritum Imperfectum.

ἐν. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο ἢ ἐδίδου	ἐδίδοτο
δυ. ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
πλ. ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο

παρακείμενος, Præteritum perfectum.

ἐν. δέδομαι	δέδοσαι	δέδο)
δυ. δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον
πλ. δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδον)

ὑπερσυντελικὸς, Præteritum plus-quamperfectum.

ἐν. ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο
δυ. ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην
πλ. ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο

Αόριστος β. Indefinitum secundum.

ἐν. ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη

δυ. ἐδό-

δυ. ἐδόθητον ἐδοθήτων
ϖλ. ἐδόθημεν ἐδόθητε ἐδόθησαν

Μέλλων α. Futurum primum.

ἐν. δοθήσομαι δοθήση δοθήσε)
δυ. δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον
ϖλ. δοθησόμεθα δοθήσεσθε δοθήσον)

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Mox futurum.

ἐν. δεδόσομαι δεδόση δεδόσε)
δυ. δεδοσόμοθον δεδόσεσθον δεδόσεσθον
ϖλ. δεδοσόμεθα δεδόσεσθε δεδόσον)

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἐν. δίδοσο καὶ δίδε διδόσθω
δυ. δίδοσθον διδόσθων
ϖλ. δίδοσθε διδόσθωσαν

ϖαρακειμ. καὶ ὑπερσυντ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἐν. δέδοσο δεδόσθω
δυ. δέδοσθον δεδόσθων
ϖλ. δέδοσθε δεδόσθωσαν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἐν. δόθητι δοθήτω

δυ. δό-

δυ. δόθητον δοθήτων
πλ. δόθητε δοθήτωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταϛ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν. διδοίμην διδοῖο διδοῖτο
δυ. διδοίμεθον διδοῖσθον διδοίσθην
πλ. διδοίμεθα διδοῖσθε διδοῖντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσωϛ. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. δεδοίμην δεδοῖο δεδοῖτο
δυ. δεδοίμεθον δεδοῖσθον δεδοίσθην
πλ. δεδοίμεθα δεδοῖσθε δεδοῖντο.

Ἀόριϛος α. Indefinitum primum.

ἑν. δοθείην δοθείης δοθείη
δυ. δοθείητον δοθείήτην
πλ. δοθείημεν δοθείητε δοθείησαν.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. δοθησοίμην δοθήσοιο δοθήσοιτο
δυ. δοθησοίμεθον δοθήσοισθον δοθησοίσθην
πλ. δοθησοίμεθα δοθήσοισθε δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων. Mox futurum.

ἑν. δεδοσοίμην δεδόσοιο δεδόσοιτο

δυ. δεδοσοίμεθον δεδόσοισθον δεδοσοίσθην
πλ. δεδοσοίμεθα δεδόσοισθε δεδόσοιντο

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστῶς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐὰν διδῶμαι διδῶ διδῶ
δυ. ἐὰν διδώμεθον διδῶσθον διδώσθων
πλ. ἐὰν διδώμεθα διδῶσθε διδῶν

παρακ. καὶ ὑπερσυν. Præteritum perfectum & plusquamperf.

ἑν. ἐὰν δεδῶμαι δεδῶ δεδῶ
δυ. ἐὰν δεδώμεθον δεδῶσθον δεδῶσθον
πλ. ἐὰν δεδώμεθα δεδῶσθε δεδῶν

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐὰν δοθῶ δοθῇς δοθῇ
δυ. ἐὰν δοθῆτον δοθῆτον
πλ. ἐὰν δοθῶμεν δοθῆτε δοθῶσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστῶς καὶ παραταϊ. Præsens & præteritum imperfectum.

Δίδοσθαι.

παρακ.

παρακ. & ὑπερσυν. Præteritum per-
fectum & pluſquamperf.

δεδόᾳς.

Ἀόριστ. α. Indefinitum primum δοθῆναι.
Μέλλων α. Futurum primum. δοθήσεαι.
Μέτ' ὀλίγον μέλλων, δεδόσεαι.

Μετοχαὶ παθητικαὶ.
Participia paſsiua.
ἐυκλικὴ ἔγκλισις.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.
ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Ἀόριστ. α.

ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν.

Μέλλων α.

ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον
μετ' ὀλίγον μέλλων.
ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον
Οριστικὴ ἔγκλισις μέση.
ἐνεστὼς Præſens.

ἐν. δίδομαι δίδοσαι δίδοται, &c.
παρατατικὸς. Præteritum Imperfectum.
ἐν. ἐδιδόμην ἐδίδοσο ἢ ἐδίδου ἐδί-
δοτο, &c.

Ἀόριστος α. Indefinitum primum.

ἑν. ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο
δυ. ἐδωκάμεθον	ἐδώκαθον	ἐδωκάθην
πλ. ἐδωκάμεθα	ἐδώκαθε	ἐδώκαντο.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. ἐδόμην	ἔδοσο καὶ ἔδυ	ἔδοτο
δυ. ἐδόμεθον	ἔδοθον	ἐδόθλω
πλ. ἐδόμεθα	ἔδοθε	ἔδοντο.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. δώσομαι	δώσῃ	δώσεται
δυ. δωσόμεθον	δώσεθον	δώσεθον
πλ. δωσόμεθα	δώσεθε	δώσονται.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν.	δίδοσο ϗ δίδυ	διδόθω
δυ.	δίδοθον	διδόθων &c.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν.	δόσο καὶ δῦ	δόθω
δυ.	δόθον	δόθων
πλ.	δόθε	δόθωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἑν. διδοίμην διδοῖο διδοῖτο, &c.

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. δοίμην δοῖο δοῖτο

δυ. δοίμεθην δοῖσθον δοίσθην

πλ. δοίμεθα δοῖσθε δοῖντο.

Μέλλων α. Futurum primum.

ἑν. δωσοίμην δώσοιο δώσοιτο

δυ. δωσοίμεθον δώσοισθον δωσοίσθην

πλ. δωσοίμεθα δώσοισθε δώσοιντο.

ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

ἑν. ἐὰν διδῶμαι διδῶ διδῶται, &c.

Αόριστος β. Indefinitum ſecundum.

ἑν. ἐὰν δῶμαι δῶ δῶται

δυ. ἐὰν δώμεθον δῶσθον δώσθων

πλ. ἐὰν δώμεθα δῶσθε δῶνται.

Απαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præſens & præteritum imperfectum.

δίδοσθαι.

Ἀόριστος β. Indefinitum ſecundum. δόῳς.
Μελλων α. Futurum primum δόσεως.

Μετοχαὶ Μέσαι.
Participia Media.
ἐνεστὼς καὶ παραταϛ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.
ὁ δωσόμενος, ἡ δωσομένη, τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ἐν μι ῥημάτων.

Ὁριστικὴ ἔγκλισις ἐνεργητικὴ.
Indicatiuus Modus actiuus.
ἐνεστὼς, Præſens.

ἐν.	ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι
δυ.		ζεύγνυτον	ζεύγνυτον
πλ	ζεύγνυμεν	θεύγνυμεν	ζευγνύϑσι

παραλελειμμένος. Præteritum Imperfectum.

ἐν.	ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ
δυ.		ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην
πλ.	ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν

Nec vltra variatur: Quoniam huiuſmodi verba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti

senti solum & præterito imperfecto de=
clinantur, tam in actiuis quam in passi=
uis: si vero dissyllaba & futurum primum
& secundum aoristum habent, κλῦμι, μέλ
λων κλύσω, ἀόρις@ 6. ἔκλυν. sicut præteri=
tum imperfectum.

προσακλικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεσὼς καὶ παραλατ. Præsens & præ=
teritum Imperfectum.

ἑν.	ζεύγνυθι	ζευγνύτω
δυ.	ζεύγνυτον	ζευγνύτων
πλ.	ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

Optatiuus & Subiunctiuus in his ver=
bis desiderantur.

Απαρέμφατ@ ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεσὼς καὶ παραταλ. Præsens & præ=
teritum imperfectum.

ζευγνῦναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ.

Participia actiua.

ἐνεσὼς καὶ παραταλ. Præsens & præ=
teritum imperfectum.

ὁ ζευγνὺς τῦ ζευγνῦντος
ἡ ζευγνῦσα τῆς ζευγνύσης
τὸ ζευγνὺν τῦ ζευγνῦντος.

Οριστικὴ ἔγκλισις παθητικὴ.

Indicatiuus Modus passiuus.

ἐνεστὼς, Præsens.

ἑν. ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται
δυ. ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον
πλ. ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

παραλατ. Præteritum Imperfectum.

ἑν. ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο
δυ. ἐζευγνύμεθον	ἐζεύνυσθον	ἐζευγνύσθην
πλ. ἐζευγνύμεθα	ἐζευγνύσθε	ἐζεύγνυντο.

προσακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παραταλ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν.	ζεύγνυσο	ζευγνύσθω
δυ.	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθων
πλ.	ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

Απαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

ἐνεστὼς

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ζεύγνυωζ.

Μετοχαὶ παθητικαί.
Participia passiua.

ὁ ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΥ
ῥήματος εἰμὶ.

Οριστικὴ ἔγκλισις.
Indicatiuus Modus.
ἐνεστὼς, Præsens.

ἑν. εἰμὶ	εἶς καὶ εἶ	ἐστὶ
δυ.	ἐστὸν	ἐστὸν
πλ. ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσὶ

παρατατικὸς, Præteritum imperfectum.

ἑν. ἦν	ἦς	ἦ, pro quo tamen in vsu est ἦν.
δυ.	ἦτον	ἤτὴν
πλ. ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum, perfecti scilicet & plusquamperfecti, indefinitique nullus est vsus, sicut nec futuri: quod esse de-

bebat ἔσω: loco tamen huius vtimur futuro medio, quod est:

Μέλλων α. Futurum primum,

ἑν. ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσε
δυ. ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον
πλ. ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσον

προστακτικὴ ἔγκλισις.

Imperatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum Imperfectum.

ἑν.	ἔσο καὶ ἴσθι	ἔστω
δυ.	ἔστων	ἔστων
πλ.	ἔστε	ἔστωσαν.

εὐκτικὴ ἔγκλισις.

Optatiuus Modus.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν. εἴην	εἴης	εἴη
δυ.	εἴητον	εἰήτην
πλ. εἴημεν	εἴητε	εἴησαν

Μέλλων.

ἑν. ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
δυ. ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην
πλ. ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ὑποτα-

Ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

Subiunctiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Præsens & præteritum imperfectum.

ἑν.	ἐὰν ῶ	ῇς	ῇ
δυ.	ἐὰν	ῆτον	ῆτον
πλ.	ἐὰν ῶμεν	ῆτε	ὦσι.

Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις.

Infinitiuus Modus.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	εἶναι.
Μέλλοντα.	ἔσεσθαι.

Μετοχαὶ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

μέλλοντα.

ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

DE VERBIS QVORVM VSVS PRÆTERITVM PERFECTVM NVLLVS EST.

Verba

VErba in βω desinentia grauitona, & quæ habent ε in penultima, siue solum, siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & vsq; ad præteritum imperfectum variantur, vt ῥέμβω, ἔρεμβον, φέρβω, ἔφερον. Etiam in σκω desinentia, vt γινώσκω, ἐγίνωσκον, ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiuntur ἀλύσκω καὶ θνήσκω, quod ἀλύξω & θνήξω habet. διδάξω vero ἀπὸ τ διδάχω, non autem ἀπὸ τ διδάσκω, vnde διδαχὴ.

Etiam in αινω grauitona, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in ίνω, ἀφὴ τ διφθόγξ, φαίνω, ἐρεείνω.

Etiam in ψω, a præsenti siue a futuro deriuata, θείω, βρωσείω. Excipitur κλείω. Quæ enim harum a præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, vt τελέω, τελείω, ἐτέλψον, Μέσ@ παραταλ. ἐτεκψόμην, ἐτελείς, ἐτελείετο. Quæ vero a futuro, hoc etiam tempore carent, vt βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τ ὄψω, quod ὤψψον facit.

In αθω quoq; desinentia, & in εθω, & in υθω,

υθω, vt κνάθω, ἐκνίαθον, τελέθω, ἐτέλεθον, μινύθω, ἐμίνυθον. Etiam cum implicatione consonantis, vt ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinentem, vt μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω desinentia, & quæ ante ω per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, vt μέμβλω, ὄφλω, ἔργω, δάκνω.

Etiam in ω purum, ῃ diphthongo antecedente υ, vt ἀπύω, ἀγύω.

Etiam in υω, semper duas syllabas habentia deriuata in μι, vt πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoq; grauitona a circumflexis facta, vt ἀλέξω, ἔψω.

Etiam AEolica, ἀπὸ τ δύω ας, vt ὄασω, ἀπὸ ϝ ὄπω, πέασω, ἀπὸ ϝ πέπω, κορύασω, ἀπὸ ϝ κορύπω. λεύσω tamen, ἀπὸ ϝ βλέπω siue βλέπω, ὄθεν ἀποβλέπω, λεύσω habet futurum δι ἑνὸς σ, quod reducitur ad præsens, secundum aliquos. Vnde illud

Homeri

Homeri. ἰλίαδος α. λεύσετε γὰρ τόγε πάντες ἀντὶ τοῦ ὁράτε.

Etiam quæ a futuro deducuntur grauitona, vt ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, vt ἄλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑλων ῥημάτων.

De Verbis Anomalis.

ἀρχὴ τοῦ Α.

Αγω, μέλλων ἄξω, παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β. ἦγον καὶ ἤγαγον ἀττικῶς.

ἄγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι, ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ, μέλ. ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω, ἀόριστος α. ἠγάστην, μέσος ἀόρ. α. ἠγασάμην.

ἄγνυμι, μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμ. ἦγα, ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόρ. β. ἦξα καὶ ἔαξα ὅθεν κατέαξα.

αἰρω, μέλλων αἱρήσω. ἀόρ. β. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω, ἀχρήστου.

αἱροῦμαι,

αἱρῶμαι, μέλλων αἱρήσομαι, παρακείμ. ἥρημαι, ἀόριστος α, ἡρέθην, μέσος ἀόρ. β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

αἰσθάνομαι, μέλλων αἰσθήσομαι. παρακείμενος ἴσθημαι, μέσος ἀόρ. β. ἠσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι αἰσθῶμαι ἀχρήστου.

ἀλέξω, μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχρήστου.

ἁλίσκομαι, μέλλων ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἁλῶ, ἀόρ. β. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἐάλων ἀπαθῶς. ἀπὸ τοῦ ἅλωμι, ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ. ὁ ἁλούς, τοῦ ἁλόντος.

ἁμαρτάνω, παρατατ. ἡμάρθανον, μέλλων ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ, παρακ. ἡμάρτηκα, ἀόριστος β. ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι, μέλλων ἀμφιέσω, παρακείμ. παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

ἀνοίγω, μέλλων ἀνοίξω. ἀόριστος α. ἀνέῳξα, ἀπαθῶς.

ἀναγινώσκω, παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον, παρακείμ. ἀνέγνωκα, ἀόρ. β. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

ἀπολέω, λῶ, καὶ ἀπολλύω καὶ ἀπόλλυμι, μέλλων ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω. καὶ ἀπολέσω. παρα-

ρακεί-

ραικείμενος ἀπώλεκα, καὶ ἀπλικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀπλικῶς ἀπόλωλα.

ἀπεχθάνομαι, μέλλων ἀπεχθήσομαι, παραρ. ἀπήχθημαι, Μέσος ἀόρις ϛ. ἀπηχθόμην ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, ἀπεχθοῦμαι ἀχρήστως.

ἀρέσκω, μέλλων ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστως.

αὐξάνω καὶ αὔξω, μέλλων αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate, ἐυξέω, αὐξω, Αόρις α. ἤυξησα.

ἀποχρη, μέλλων ἀποχρήσει, Αόρις α. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω, παλαιοῦ.

ἄχθομαι, μέλλων ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστως, ἀόρις α. ἠχθέσθην.

ἀρχὴ τοῦ β.

βαίνω, μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, βῶ, ἀχρήστως, ἀόρις β. ἔβην, ἀπο τοῦ βῆμι.

βάλλω, μέλλων βαλῶ, παραρ. βέβαλκα ἄχρηστος ὥσπερ ἀπό τοῦ ψάλλω, μέλλων ψαλῶ παραρ. ἔψαλκα, ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ προπῆ τοῦ α εἰς η βέβληκα, ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα, ἀόρις β. ἔβαλον.

βλαστάνω, μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω,

στέω. βλαστῶ, ἀχρήστου, ἀόριστος β. ἔβλαστον.

βιόω, ῶ. μέλλων βιώσω, ἀόριστος β. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι, ἀχρήστου, ἡ μετοχὴ, ὁ βιοῦς, τοῦ βιόντος.

βούλομαι, μέλλων βουλήσομαι, παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλεόμαι ἀχρήστου.

βρώσκω, μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ἀρχὴ τοῦ γ.

γαμέω, γαμῶ. μέλλων γαμήσω, ἀόρ. α. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

γηράσκω, μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

γίνομαι καὶ γίγνομαι, μέλλων γενήσομαι, παρακείμενος γεγένημαι, μέσος ἀόριστος α. ἐγενησάμην, μέσος ἀόριστος β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι, ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος γέγονα, ἀπὸ γείνω ἀχρήστου.

γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω, μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ γνόω ῶ. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

γείνομαι, μέλλων γενοῦμαι. μέσος ἀόριστος α. ἐγεινάμην.

ἀρχὴ τοῦ δ.

δαίω, ὁ παρακείμενος παθητικὸς δέδασ-

μαι, ἀπὸ τ δάζω, καὶ δεδάημαι. Αόρις ῳ. β. ἐδάμην, ἀπὸ τ δαέω, δαῶ ἀχρήστ.

δάκνω, Μέλ. ων δήξω, Αόρις ῳ. β. ἔδακον, ἀπὸ τ δήκω ἀχρήστ.

δέω, τὸ δεσμῶ. μέλ. δήσω. παρακείμ. πα-θητ. δέδεμαι. Αόρις ῳ α. ἐδέθην.

δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω; Μέλ. δεήσομαι. Αόρις ῳ α, ἐδεήθην, ἀπὸ τ δέω, δεῶ ἀχρήστ.

δείδω. μέλ. δείσω. παρακείμεν ῳ δέδια, καὶ ἰωνικῶς δέ ἀφὰ τ ι μόνϐ. μέσ ῳ παρακείμεν ῳ δέδοικα, ἀφὰ τ οι διφθόγγϐ. δέδοιδα tamen esse debuerat, ἀφὰ τ δ, cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medij. Sed propter alternationem trium δδδ, seruatum est κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ ἀφαδιδράσκω, ὁ μέλλων διδράσω. ἀπὸ τ διδράω, Αόρις ῳ α. δίδραν καὶ ἀπέδραν ἴσως ἀπὸ τ ἀποδρῆμι. ὅτι πρώτϐ προσώπϐ τ ἑνικῶν, ὡς φήσῃ θωμᾶς ὁ Μαγιστρὸς, καὶ ὅτι τρίτϐ τ παληθητικῶν. ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο. ὃν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὸ δὴ τὸ σὸν ὅμμ' ἀπέδραν, παταγῶσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς

ἡμεῖς τὸ πληθηντικὸν ὡς ἀριστοφάνης, δεῦρο δ' αὖ οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδρὰς, ὄδυσσ. π.

Νῦν δ' αὖ δεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς.

διδάσκω. παρατατ. ἐδίδασκον καὶ πλέον οὐ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἀόριστος α. ἐδίδαξα.

ἀρχὴ τοῦ ε.

εἴδω ἄχρηστον, μέλλων εἴσομαι καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου, ὁ μέσος παρακείμενος, οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυντ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, διά τῆς ει διφθόγγου. Idcirco volunt quidam hoc Participium esse Præteriti medij, a Verbo εἰδέω, ῶ. μέλλων, εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυν. ᾔδειν, ε in η, in priore diphthongo conuerso, ac ι subscripto ἀττικῶς τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι, ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Quidã tamen εἰδέναι pro εἰδηκέναι, & εἰδὼς pro εἰδικὼς asserũt dici per syncopen,

ἔρχομαι, μέλλων ἐλεύσομαι, ἀόριστος β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

εὑρίσκω, μέλλων εὑρήσω, ἀόριστος β. εὗρον παρακ. παθητ. εὕρημαι, ἀόριστος α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

ἔχω, μέλλων ἕξω. παρακ. ἔσχηκα, ἀόρ. β.

ἔχον, ἀπὸ τοῦ ὀχέω, ὀχῶ ἀχρήστου.

ἀρχὴ τοῦ ζ.

ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι, μέλλων ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

ζωννύω, καὶ ζώννυμι, μέλ. ζώσω.

ἀρχὴ τοῦ θ.

θάπτω, μέλ. θάψω, ἀόριστος α. ἔθαψα. ἀόρ. α. παθητ. ἐτάφην.

θέλω, μέλ. θελήσω, ἀόριστος α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

θνήσκω, μέλλων ϛ. θανοῦμαι, ἀόριστος β. ἔθανον. ἀπὸ τοῦ θείνω, παρακείμενος τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω, ἀχρήστου. καὶ ἀπολῶ τοῦ κ καὶ προπῆ τοῦ η, εἰς α ἰωνικῶς τέθνα α. ὡς βέβηκα. βέβα α. τὸ προσακλικὸν τέθναθι, τὸ ὑκτ. τεθναίην, τὸ ἀπαρέμφατον τεθναίαι, ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθναότος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνιῶς vero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνα, vnde τεθνεὼς abiecto ι, a quo τεθνηὼς, ε in η conuerso, quorum τεθνεὼς commune est, alia vero poetica. At τέθνα, ἀπὸ τοῦ τέθνηκα βιωτικῶς. Sicut τέθνηκα, cuius thema est τέθνημι, primæ coniugationis verborum in μι. Est enim θείνω, τὸ πόθω, ὁ μέλλων α. θενῶ, ὁ μέλ. β. θανῶ, sicut ἀπὸ τοῦ θω εἰς

ου σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur Futuro κατὰ μετάθεσιν ου ν fit θνέω, θνῶ καὶ ἀναδιπλασιασμῶ, τεθνῶ, vnde τέθνημι primæ cõiugationis τ εἰς μι. μέλ. θνήσω, παρακ. τέθνεικα, διὰ τ ει διφθόγγου βιωτικῶς. A secundo vero Futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, ἐ τεθνῶ, vnde τέθνημι primæ coniugationis, vt supra dictum est.

ἀρχὴ ου ι.

ἱκνοῦμαι, vnde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι, μέσος ἀόριστος β. ἱκόμην, vnde ἀφικόμην, ἀπὸ ου ἵκομαι ἀχρήστου.

ἵπταμαι. vnde ἀφίπταμαι, ὁ μέλλων πτήσομαι, ἀόριστος β. ἔπτειν, ἀπὸ ου ἵπτημι ἀχρήστου.

ἱλάσκομαι, μέλλων ἱλάσομαι, ἀπὸ ου ἱλάω, ἀχρήστου.

ἀρχὴ ου κ.

καίω, μέλλων καύσω. ἀόριστος β. παθητικὸς ἐκάην.

καθέξομαι. Μέσος μέλλων β. καθεδοῦμαι. κάθημαι. Μέλλων καθήσομαι.

κλάζω. μέλλων κλάγξω, ἀπὸ ου κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος κέκληγα.

καθαιρέω. μέλλων καθαιρῶ. ἀόριστος β. καθεῖλον, ἀπὸ ου καθέλω.

καταδαρθάνω. μέλλων καταδαρθήσομαι, Αόριστος β. κατέδαρθον, ἀπὸ τ καταδαρθέω, καταδαρθῶ ἀρξήσω.

κεραυνύω, καὶ κεραύνυμι. μέλλων κεράσω. παραπ. κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλ. κορέσω, ἀπὸ τ κορέω, κορῶ ἀρξήσω.

κρύπτω, μέλλων κρύψω. ἀόριστος δεύτερος παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τ κρύβω.

ἀρχὴ τ λ.

λαγχάνω, μέλ. λήξω, παρακείμενος εἴληχα. ἀόριστος β. ἔλαχον, ἀπὸ τ λήχω ἀρξήσω.

λαμβάνω, μέλ. λήψομαι. παραπ. εἴληφα. ἀόρ. β. ἔλαβον, ἀπὸ τ λήβω ἀρξήσω.

λανθάνω. μέλ. λήσω. μέσος παραπ. λέληθα ἀόρ. β. ἔλαθον, ἀπὸ τ λήθω ἀρξήσω.

ἀρχὴ τ μ.

Μανθάνω. μέλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τ μαθέω, ῶ. παραπ. μεμάθηκα. ἀόρ. α. ἐμάθησα, ἄρχης ἀόρ. β. ἔμαθον. Sicut ἀπὸ τ δυπέω, δυπῶ, ἐδύπησα, ἔδυπον. Siue ἀπὸ τ μήθω ἀρξήσω.

Μάχομαι. μέλ. μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀρξήσω.

Μέλομαι, φροντίζω, curo μέλ. μελήσω, ἀπὸ τ μελέω, μελῶ ἀρξήσω. μέσος παραπ. μέμηλα

μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλ. μενῶ, παραπ. μεμένηκα, ἀπὸ τ῀ μενέω, μενῶ, ἀόριστος α. ἔμεινα.

Μιγνύω καὶ μίγνυμι. μέλ. μίξω. ἀόριστος β. παρατατικὸς ἐμίγην, ἀπὸ τ῀ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων μόρξω.

ἀρχὴ τ῀ ο.

οἴχομαι, μέλ. οἰχήσομαι, ἀπὸ τ῀ οἰχέομαι, οἰχῶμαι ἀχρήστου ἀόριστος β. ᾠχόμην.

οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι, παρατατ. ᾠόμην, Μέλλων οἰήσομαι, ἀπὸ τ῀ οἰέομαι, οἰῶμαι ἀχρήστου ἀόρ. β. ᾠήθην.

ὀφείλω, μέλ. ὀφλήσω, ἀπὸ τ῀ ὀφλέω, ὀφλῶ ἀχρήστου, καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπὴν, παραπ. ὤφληκα, ἀόρ. α. ὤφλησα, ἀόρ. β. ὤφλον.

ὀμνύω; καὶ ὄμνυμι, μέλ. ὀμώσω, ἀπὸ τ῀ ὀμόω. ὀμῶ, παραπ. ὀμώμοκα.

ὀμόργνυμι, μέλλων ὀμόρξω.

ἀρχὴ τ῀ πω.

πάσχω, μέλλων πείσομαι, ὅπερ αὐτὶ τ῀ πάθω, καὶ αὐτὶ τ῀ πφοθήσομαι λαμβάνε). Hoc eſt patiar, ſiue parebo, ſiue credam, ἀπὸ τ῀ πείθομαι, poteſt & ἀπὸ τ῀ πήθω inuſitato deduci, ὁ μέλλων πήσω, καὶ μέσος μέλλων

πήσομαι, καὶ τροπῇ ου η εἰς ϛ δίφθογγον πείσομαι, ἀόριστος β. ἔπαθον, ἀπὸ ου πήθω, μέσος παρακείμενος πέπονθα, ἀπὸ ου πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. Μέσος πέπονα, καὶ πλεονασμῷ ου θ, πέπονθα.

πίπτω, μέλ. πεσοῦμαι, ἀπὸ ου πέθω, ἀχρήστου. ὁ μέλ. πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ, ὁ μέσος πεσοῦμαι, παρακ. πέπτωκα, ἀπὸ ου πτόω, πτῶ. ἀόρ. α. ἐπέσησα, ἀπὸ ου πεσῶ, πεσήσω, ἀχρήστου. ἀόρ. β. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

πεταννύω, καὶ πετάννυμι, μέλ. πετάσω, ἀπὸ ου πετάω, πετῶ.

πηγνύω, καὶ πήγνυμι, μέλλων πήξω, Μέσος παρακείμενος πέπηγα, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐπάγην ἀπὸ ου πήγω ἀχρήστου.

πίνω, μέλλων πώσω, παρακ. πέπωκα, ἀπὸ ου πόω, πῶ, ἀόρ. β. ἔπιον, ἀπὸ ου πίω.

παιθάνομαι, μέλ. πεύσομαι, παρακ. πέπυσμαι, μέσος ἀόριστος β. ἐπυθόμην, ἀπὸ ου πεύθομαι.

πράττω, τὸ πωλῶ, μέλλων πράσω, παρακ. πέπρακα.

ἀρχὴ ου ρ.

ῥέω, μέλ. ῥεύσω, καὶ ῥυήσω, παρακείμενος ἐῤῥύηκα, ἀόρ. β. ἐῤῥύην, ἀπὸ ου ῥνέω, ῥυῶ, ἀχρήστου.

ῥηγνύω,

ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι, μέλ. ῥήξω, ἀόρις Ⓖ β. παθητικὸς ἐῤῥάγην, ἀπὸ τ ῥήγω ἀχρήστου.

ῥωννύω καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω, ἀπὸ τ ῥώω. παρακείμεν Ⓖ ἔῤῥωμαι. ὑπερσυντ. ἐῤῥώμην. ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. τὸ προσακτικὸν ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι.

ἀρχὴ τοῦ σ.

σβεννύω καὶ σβέννυμι. μέλ. σβέσω καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τ σβέω, ἀόρις Ⓖ β. ἔσβην, ἀπὸ τ σβῆμι ἀχρήστου.

σβεύομαι. ἀόρις Ⓖ α. ἐσύθην. ἀόρις Ⓖ α. ὑπερ. ἔσευα.

σορεννύω καὶ σορέννυμι. μέλ. σορέσω, ἀπὸ τ σορέω, σορῶ ἀχρήστου.

σρωννύω καὶ σρώννυμι. μέλ. σρώσω, ἀπὸ τ σρώω, σρώω ἀχρήστου.

στεύδω. μέλ. στεύσω, ἀπὸ τ στείδω.

ἀρχὴ τοῦ τ.

ταννύω καὶ ταύω, μέλλων. τάσω.

τέμνω. μέλ. τμήξω, ἀπὸ τ τμήγω ἀχρήστου. ἀόρις Ⓖ β. ἔταμον.

τιτρώσκω, μέλλων τρώσω, ἀπὸ τ τρώω, ἀχρήστου.

τρέχω, μέλ. θρέξω, παρακείμεν Ⓖ δεδράμηκα, ἀπὸ τ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόρις Ⓖ β. ἔ-

β. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ ἄχρηστος, ὁ μέσος μέλλων δραμοῦμαι.

τυγχανω, μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακ. τέτυχα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ ἀχρήστου. Αόριστος β. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω, ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

τρώγω, μέλ. φαγοῦμαι, ἀόρ. ἔφαγον.

ἀρχὴ τοῦ υ.

ὑπισχνοῦμαι, μέλλων ὑπισχνήσομαι ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι. ὅθεν ὑπέστην ἀόριστος β. παρακείμενος ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. παθητικὸς ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι ὑποσχοῦμαι ἀχρήστου.

ὑπνώπτω, μέλλων ὑπνώσω.

ἀρχὴ τοῦ φ.

φέρω, μέλλων οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου, μέσος παρακείμενος ἐννήοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω, ἀόριστος α. ἤνεγκα, ἀόριστος β. ἤνεγκον ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

φύω, μέλλων φύσω, ἀόριστος β. ἔφην, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

φθίνω, μέλ. φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀχρήστου.

φρίττω, μέλλων φρίξω. Μέσος παρακείμενος πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ἀρχὴ

ἀρχὴ τοῦ χ.

χάσκω, μέλλων χανοῦμαι, μέσος παρακείμενος κέχηνα, ἀόριστος β. ἔχανον, ἀπὸ χαίνω ἀχρήστου.

χαίρω, μέλλων χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ ἀχρήστου, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐχάρην.

χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλον χώσω, ἀπὸ τοῦ χώω.

ἀρχὴ τοῦ ω.

ὠθέω, ὠθῶ, μέλ. ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω, ἀχρήστου. ἀόρ. α. ἔωσα, παρακ. παθητικὸς ἔωσμαι.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΡΗΜΑ-
των ἀνομάλων.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
Ματθαίου ς.

Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν. ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πει-

πφρασμὸν. ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τ̃ πονηροῦ. ὅτι σ̃ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δυνάμις, καὶ ἡ δόξα, εἰς τὺς αἰῶνας, Αμην.

Σύμβολον ἀποσολικὸν πίστεως χριστιανικῆς.

Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν ὐρανῦ καὶ γῆς. καὶ εἰς ἰησῦν χριστὸν ὑὸν αὐτ̃ μονογενῆ κύριον ἡμῶν, τὸν συλληφθέντα ἐκ πνεύματ@ ἁγίυ. τεχθέντα ἐκ μαρίας τ̃ παρθένυ. παθόντα ἐπὶ ποντίου πιλάτου, σαυροθέντα, θανόντα, καὶ ταφέντα. κατελθόντα εἰς ἅδυ, ἀνασαντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἐκ τ̃ νεκρῶν καὶ ἀνελθόντα εἰς τὺς ὐρανὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τ̃ πατρὸς, ὅθεν ἐλεύσετ) κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρὺς. πιστεύω εἰς πνεῦμα ἅγιον. ἁγίαν ἐκκλησίαν καθολικὴν. κοινωνίαν τ̃ ἁγίων. ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. ἀνάσασιν σαρκὸς, καὶ μ̃ ταύτην τὴν ζωὴν, ζωὴν αἰώνιον, ἀμὴν.

οἱ μακαρισμοὶ, Ματθαίυ ε.

Ιδὼν δ̃ τὺς ὄχλυς, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρ@ καὶ καθίσαντος αὐτ̃, προσ̃ἦλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτ̃, καὶ ἀνοίξας τὸ σόμα αὐτ̃, ἐδίδασκεν αὐτὺς, λέγων. μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτ̃ ἐστὶν ἡ βασιλεία τ̃ ὐρανῶν. Μακάριοι οἱ πεν-

οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ θεοῦ κληθήσονται. Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ. χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

δικαιοσύνη χριστιανικὴ πρὸς ῥωμαίους γ.

Λογιζόμεθα γὰρ πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον χωρὶς ἔργων νόμου.

σωτηρία πρὸς ῥωμαίους ι.

Ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου κύριον Ἰησοῦν καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ὅτι ὁ θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν σωθήσῃ.

Μάρκου ἑκκάτω.

Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται.

Ἰωάννου γ.

Ιωάννου γ.

Οὕτως ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸ μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

πολιτεία ἡ βίβλος πρὸς τίτον β.

Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.

ΤΕΛΟΣ.

LIPSIÆ
Iohannes Rhamba imprimebat
cura Erneſti Vogelini

M. D. LXX.

Abamita, ἡ, Ἀποπηδία. Ab ramum Pflaumbaum.
Abavia, ἡ, Ἀπορράπη. Die Urgroßmutter.
Abavunculus, ὁ, Ἀπόθυρος. Der Großvatter Bruder od Großmutter Bruder.
Abavus, ὁ, Ἀπόπαππος. Der Urgroßvatter.
Abellina, τὸ, Λεπτοκάρυον. Haselnuß.
Abiga, æ, ἡ, Χαμαίπιτυς. Feld Cypreß.
Abiotus, i, ἡ, ὁ, Ἄβιοτος. Langer Traum.
Ablegmina, um, τὰ, Ἀποκλάσματα, Fleisch, so von Opfer geschnitten.
Ablepsia, æ, ἡ, Ἀβλεψία. Blindheit.
Abmatertera, ἡ, Ἀπόθεια. Der Mutter Schwester.
Abnepos, ὁ, Ἀπέκγονος. Der Kinder Kinder.
Abneptis, ἡ, Ἀπέκγονος. Kinds Kinder.
Abolla, æ, ἡ, Χλαῖνα. Langer Rock der offen ist Mäntel und Rathsherren zu Rom.
Abolus, i, ὁ, Ἄβολος. Hänger, so auf der Achsel hangen.
Abomasum, τὸ, Ὕπουρον. Die Lüfte darmen.
Abortus, us, τὸ, Ἔκβλωμα. Unzeitige Geburt.
Abpatruus, i, ὁ, Πάππος πρὸς πατρὸς. Der Großvatter Bruder.
Abra, æ, ἡ, Ἄβρα. Eine feine, dünne Frau.
Abrotonites, æ, ὁ, Ἀβροτόνιτης οἶνος. Rabenwurtzen Wein.
Absis, idis, ἡ, Ἄψις. Ein Landschlag, Wagen oder Schlitten.
Absolver, i. Der Absolvirer Doctor.

96754

X2005433

PRIMÆ GRAMMATICES GRÆCÆ PARTIS RVDIMENTA, OLIM QVIDEM PER IOHANNEM MECELERVM EDITA:

IAM VERO PER ANTONIVM NIGRVM MEDICVM LOCVPLETATA, ET TANta facilitate tradita, vt ſtudioſus Latinis literis mediocriter inſtructus, Grammaticen Græcam hinc uel ſuo Marte aſſequi poſsit.

LIPSIÆ

Anno

M. D. LXX.